

CHU SA LAN

QUÊ NGHÈO

QUÊ NGHÈO

CHU SA LAN

01-2011

quê nghèo

Chu Sa Lan

quê nghèo

CHU SA LAN

MỤC LỤC

Lời tựa	9
1. Bầy Thưa	11
2. Bên kia con rạch	45
3. Con đế đá một giò	85
4. Con cá lia thia khạp da bò	127
5. Con gà nòi gãy cựa	161
6. Con rắn bông súng	205
7. Cú đấm “direct”	249
8. Giặc chòm xóm	299

9. Hương Cả Cọp	363
10. Ngủ với trần	381
11. Người săn chim gõ kiến	418
12. Nồi thịt kho	471
13. Ổ ong vò vẽ	511
14. Ông bá hộ	541
15. Ông thầy bắt rắn	611
16. Tình Thơ	627
17. Trận đá banh hòa bình	677

LỜI TỰA

Quê Nghèo, một tuyển tập truyện ngắn được tôi viết rải rác trong quãng thời gian dài hơn 35 năm về thời thơ ấu của chính mình, về những người bạn nhỏ thân thương đã cùng tôi chia sẻ buồn vui. Họ là những người đi qua rồi không bao giờ gặp lại, họa chăng trong ký ức ngày thêm quên lãng. Biết rằng mình sẽ quên, đó là lý do khiến cho tôi viết tập truyện ngắn này và đưa lên mạng với hy vọng những người quen nơi quê hương yêu dấu, hoặc vài thằng bạn ngày xưa đọc được và nhớ lại kỷ niệm cũ của mình.

BẢY THƯA

Nhà chỉ có một mình Sáu vì má dẫn chị Năm và Sơn về thăm ngoại. Đáng lý ra nó cũng đi nhưng vì đêm hôm qua chơi đánh trống bị chảy máu ngón chân nên sáng nay nó phải nằm nhà. Sau khi ních xong gói xôi đậu phộng bụi tổ chẳng nó nằm lì trên ván để tụng bộ Thủy Hử. Càng đọc nó càng mê man nhất là tới đoạn Võ Tòng đã hổ Kiến Dương Cang. Trong 108 vị anh hùng Lương Sơn Bạc nó chỉ thích có ba

người. Thứ nhất Lý Quì. Thứ nhì Lỗ Trí Thâm và thứ ba Võ Tòng. Má hỏi sao con hồng thích Tống Giang. Câu trả lời của nó giản dị. Tống Giang khóc hoài, khóc nhiều quá nên con hồng thích. Ông khóc như con nít. Câu trả lời của nó khiến cho má nó cười. Bà cũng nghĩ như con. Đôi khi bà nghĩ Tống Giang mít ứt.

Bỏ cuốn truyện Thủy Hử xuống bộ ván Sáu nhìn ra ngoài sân giây lát rồi bước ra đứng nơi cửa nhìn khu nhà lồng chợ vắng tanh. Mới hai giờ chiều mà chợ làng này đã vắng. Nó cảm thấy buồn chán. Má nó dẫn chị Năm và Sơn, em nó về thăm bà ngoại nên nó càng cảm thấy lẻ loi vì không có ai chơi đùa hay trò chuyện. Đang ở trên tỉnh gia đình nó phải dọn về quê nội. Căn nhà mà nó đang ở tạm đây là của bà nội cho ba nó. Má nó là con nhà giàu. Từ khi mới sinh ra cho tới khi

lấy chồng bà không hề làm cái gì động tới móng tay. Do đó khi chồng tham gia kháng chiến chống Tây bà không có cách nào hơn là bán dần dần đi đất đai, nhà cửa hoặc vòng vàng để nuôi con. Bây giờ gần cạn tiền, tư trang và điền sản nên bà phải dọn về vùng quê sinh sống.

Là đứa trẻ quen ở thành thị nên Sáu chán ngấy ngay từ đầu. Xứ gì mà mới tám giờ đã lên giường. Buổi sáng nó được lót dạ bằng gói xôi bọc trong miếng lá chuối chứ không phải khúc bánh mì thịt giòn nóng và béo ngậy. Hồng có cà lem cây để mút trong buổi trưa sau khi đi học dìa. Hồng có cóc, xoài ngâm cam thảo dù làng này cây trái lênh khênh. Nước đá là xa xỉ phẩm của đám con nít ở đây. Nhìn tụi nó chia nhau ngậm cục nước đá nhỏ xíu Sáu thấy buồn cười và bực mình đồng thời cũng tội nghiệp cho đám con

nít quê mùa. Ở đây lại chẳng có sách báo phim ảnh gì để coi hết. Nó nhớ tới phim Tarzan. Những cuốn truyện nhi đồng. Dân ở đây hổng biết đọc sách ngoại trừ một người là bà nội của nó. Nhờ vậy mà nó còn có cái thú đọc sách để giết thì giờ. Nhà bà nội là một thư viện nhỏ mà đa số là truyện Tàu. Nó tập làm quen với Phong Thần, Thủy Hử, Tam Quốc, Nhạc Phi, Tây Du Ký...

Nó khoái nhân vật Tôn Ngộ Không với bảy mươi phép thần thông và cây thiết bả, quánh Na Tra và Dương Tiễn chạy xì khói. Nó cười ha hả khi đọc tới đoạn ông chúa khỉ ních hết đào tiên nên trở nên trường sanh bất tử.

Đứng nhìn khu nhà lồng chợ một hồi Sáu thong thả đi ra dù không có ai. Rác rưởi tùm lum. Hai dãy nhà có cái lợp lá, có cái lợp ngói nhưng tất cả đều cũ kỹ

và tồi tàn. Một tiệm چاپ phô. Một của một người bà con với nó mà má nói tên Hai Ngươn, vừa chụp hình, vừa nhổ răng và kiêm luôn hớt tóc. Có lẽ vì không đủ khách nên anh phải kiêm luôn ba nghề. Sát bên con đường đi về quận Giồng Trôm có một tiệm hủ tiếu bán đủ các thứ như cà phê, cháo lòng, hủ tiếu, bánh canh giò heo hoặc các thứ như bánh da lợn, bánh bò mà nó với Sơn thường hay gọi là bánh nậm.

Đang đứng ngắm cảnh Sáu quay lại khi nghe có tiếng cười nói sau lưng. Nó thấy hai đứa con nít học cùng trường vừa đi vừa nhảy cò cò. Thằng đi trước ở trần đưa ra cái bụng bự như mắc cam tích. Nó mặc cái quần tà lỏn mà sợi dây thun cũ giãn đi nên tuột sâu xuống khiến cho nó chốc chốc lại phải kéo quần lên. Thằng đi bên cạnh ồm như cò ma, tóc

tai chồm bờm. Nó mặc cái áo thun chắc lúc mới mua màu trắng nhưng bây giờ lại biến thành màu gì kỳ cục không phải nâu, không phải vàng. Nó cầm trong tay cái ná thun làm bằng nhánh cây. Thứ ná thun này dễ làm lắm. Cứ đi kiếm một nhánh cây có chữ Y xong cột dây thun và miếng da bò là có thể bắn được ngay. Hai đứa con nít hơi ngần ngừ khi thấy Sáu đứng nhìn tụi nó lom lom.

– Tụi bây ở trong vườn hả?

– Ủ... Mà ở đâu?

Thằng lớn hơn trả lời gọn và hỏi lại một câu. Chỉ vào cái nhà bên tay trái Sáu trả lời.

– Nhà tao đó. Tụi bây học lớp nào?

– Tụi tao học lớp cô giáo Thâu?

Sáu gật gù. Cô giáo tên Thâu này bà con bên nội của nó. Tuy nó không học cô ta nhưng cô lại tới nhà thăm má nó hoài.

– Mà học lớp nào?

– Ông thầy Quờn... Tao học trên tụi bây hai lớp...

Hai đứa con nít gật đầu.

– Anh lớn hơn tụi tôi...

– Ủ... Mà tên gì?

– Tui tên Hết...

Sáu bật cười.

– Bộ hết tên rồi sao mà ba má mà lại đặt tên mà là Hết. Hết mà hết cái gì... Hết tiền, hết bạc hay hết thở...

Bị Sáu hỏi vặn thằng Hết ngần ngừ không biết trả lời ra sao. Chỉ vào thằng

bạn của mình nó nhăn răng cười.

– Thằng này tên Cu...

Sáu lại bật cười lần nữa khi nghe tới tên Cu. Cu mà cu gì. Chim cu hay là cái vật dùng để xả nước dơ ra.

– Anh ở trên tỉnh mới về đây phải hôn...

Hết bắt chuyện. Nó có vẻ nể Sáu nên gọi bằng anh. Thằng nhỏ đi với nó chột kêu lên.

– Chết rồi thằng Bảy Thưa...

Nghe tới tên Bảy Thưa thằng Hết có vẻ sờ sợ. Nó lấm lét nhìn ba thằng con nít đang lừng lững tiến vào nhà lồng chợ.

– Bảy Thưa là ai dậy?

Sáu hỏi. Thằng Cu vội lùi lại đứng

sau lưng thằng Hết. Liếc nhanh Sáu Hết nói nhỏ.

– Nó là con ông hương quản Cấy. Nó dữ lắm... Nó đánh tụi tui hoài. Nó cấm hồng cho tụi tui ra chợ chơi...

Sáu chăm chú nhìn ba thằng con nít đang lừng lững tiến tới chỗ nó với Hết và thằng Cu đứng. Không cần thằng Hết chỉ nó cũng biết thằng nào là Bảy Thưa xuyên qua thái độ xum xoe của hai thằng con nít đi hai bên. Cao ốm, mặc cái quần ta lớn màu đen, đi chân trần, tóc hớt ngắn, Bảy Thưa có nét mặt dữ dằn và nghiêm nghị như người lớn.

– Ê, Hết với Cu... Tao đã cấm hai đứa bây ra chợ. Muốn ra chợ chơi tụi bây phải xin phép tao...

Hết ấp úng:

– Tui kiếm anh mà hồng thấy...

– Hồng thấy tao rồi mày ra đại phải hôn?

Hết làm thinh. Nó lăm lét nhìn Bảy Thưa rồi quay sang nhìn Sáu cầu cứu. Tuy nhiên Sáu tảng lờ như không thấy. Nó biết mình mới về đây, cô thân độc mã mà gây với một thằng có thể lực ở trong làng thì cũng khó mà yên thân. Tuy nhiên nó lại cảm thấy tội nghiệp cho thằng Hết và thằng Cu. Tuy gia đình giàu có nhưng sau trở nên nghèo vì chiến tranh do đó nó thương hại cho hoàn cảnh những đứa trẻ nghèo khổ ở trong vườn ra chợ chơi và thường hay bị bắt nạt. Chịu ảnh hưởng bởi các nhân vật hào hùng của truyện Thủy Hử nên nó có cái lòng muốn binh vực kẻ nghèo. Nó phục đám hảo hán Lương Sơn Bạc ở chỗ ăn cướp của kẻ giàu có bắt lương rồi

chia cho người nghèo khổ. Nghĩa cử anh hùng đó in sâu trong đầu Sáu.

Đang đứng nghĩ ngợi nên Sáu không thấy Hết và Cu lùi lại núp sau lưng của nó. Cử chỉ này khiến cho Bảy Thưa giận dữ. Nó nghĩ Sáu che chở cho hai thằng con nít vườn này. Nó có gặp Sáu mấy lần ở trường học vì hai đứa cùng học chung lớp. Nó không gây chuyện với Sáu vì thấy thầy Quờn rất cứng Sáu. Ngày đầu tiên Sáu đi học, Bảy Thưa thấy má của Sáu dẫn nó vào lớp. Bà đẹp và ăn mặc rất sang và tân thời nên ai ai cũng kính nể và thích làm quen. Bà đứng nói chuyện với thầy Quờn rất lâu trong lớp. Ông thầy giáo già có vẻ khúm núm và sẵn đón má thằng Sáu. Điều khiến cho nó ngạc nhiên. Sau đó Sáu lại được thầy Quờn cho ngồi đầu ở bàn thứ nhất. Đó là một ngoại lệ vì nếu mới tới học nó phải ngồi cuối lớp. Riêng Sáu thì nó biết tại sao thầy Quờn

cứng nó. Ổng khoái má nó và nể nang cái gia thế của ba nó. Trẻ, đẹp, học thức, con nhà gia thế, mấy cái đó cộng lại khiến cho má nó ở đâu cũng được người ta biệt đãi. Hồi ở tỉnh, ông thầy giáo chỉ gặp má nó một lần là chết mê chết mệt. Học với ổng nó tha hồ chơi mà cũng lên lớp. Tuy nhiên má nó không hề chú ý tới ai mà ở vậy chờ chồng đi làm bốn phen của một người trai trong thời tao loạn.

– Ê Sáu...

Nghe tiếng gọi Sáu ngược lên thấy Bảy Thưa đang nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống.

– Cái gì?

Sáu hỏi gọn.

– Mà tránh ra cho tao quánh hai thằng đó...

Liếc ra sau thấy Hết và Cu đang núp sau lưng của mình Sáu cười.

– Tại sao mà quánh nó?

– Tao cấm nó không được ra chợ chơi nếu không xin phép tao...

Sáu cảm thấy mặt mình nóng bừng lên. Hai nắm tay của nó tự động nắm lại thành quả đấm.

– Chợ này đâu phải của mày đâu mà mày cấm nó...

Sáu vặn bẻ. Hai bàn tay của Bảy Thưa nắm chặt lại thành quả đấm. Lần đầu tiên mới có một đứa dám đôi co với nó. Không trị thằng con nít ương ngạnh này là nó sẽ bị mất mặt. Không dẫn thằng Sáu là tụi con nít trong làng sẽ coi thường nó.

– Hồng phải của tao mà tao cấm được hôn...

Sáu lắc đầu.

– Hồng được... Mà quánh nó là tao đực mà...

Bảy Thừa cau mày vì cái tiếng mới mẻ của Sáu.

– Mà nói cái gì đực...

Sáu nhăn răng cười. Nó đưa nắm tay nhỏ nhả ra trước mặt Bảy Thừa.

– Đực là tao dộng xị máu mũi mà...

Bảy Thừa tròn đôi mắt trắng dã nhìn trừng trừng Sáu. Quá lắm rồi. Hết thuốc chữa rồi. Bao năm làm xếp sòng. Bao năm ngang dọc trong cái làng có mấy trăm nóc gia này nó mới bị một thằng hăm đực, hăm quánh, hăm dộng xị máu mũi. Dù ớn thầy Quờn, dù sợ ba má Sáu, dù ngán thằng con nít tỉnh thành mới về

làng nó cũng phải chiến. Ăn thua thắng bại gì cũng phải quánh. Không quánh là bề mặt ê mà. Hồng quánh là đám con nít sẽ coi thường nó, coi nó rẻ như bèo, như bông súng mọc hoang, như rau muống bò lênh khênh ngoài đìa.

– Mà muốn quánh lộn với tao hả?

Bảy Thừa hỏi lại cho chắc ăn mà cũng hy vọng đối thủ của mình sẽ sò và rút lui. Tuy nhiên nó lại giận và sợ khi nghe Sáu lên tiếng.

– Quánh thì quánh... Mà ngon nhào dô...

Không biết đứa nào báo tin mà đám con nít trong làng lũ lượt kéo ra chợ rồi bao quanh hai đối thủ càng lúc càng đông.

– Quánh nó đi anh Bảy...

– Quánh xịt máu mũi nó đi anh Thưa...

– Cái bản mặt thằng đó thấy ghét...

Đám con nít phe Bảy Thưa hòa nhau xúi. Tuy nhiên chúng không biết đàn anh đang run trong bụng. Hết và Cu im lặng. Tuy Sáu đứng ra đỡ đạn cho chúng nhưng chúng không lên tiếng bênh vực vì vẫn còn ớn Bảy Thưa.

– Mày ngon mày quánh trước đi...

Bảy Thưa lên tiếng thách thức đối thủ. Sáu bậm môi. Thật ra nó cũng ngán cái tướng cù lự của Bảy Thưa. Nhìn hai nắm tay nổi gân xanh của đối thủ nó đâm ra ớn ớn. Cỡ đó mà dộng một cái là xịt máu mũi. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Sáu biết mình chưa chắc đã quánh gục Bảy Thưa nhưng nó không

còn lùi được nữa. Hàng chục cặp mắt của đám con nít trong làng đang chăm chú nhìn nó. Nếu không đực Bảy Thưa từ nay nó không còn đất để dung thân. Nó sẽ bị chê chết nhất, sọc dừa. Không quánh Bảy Thưa nó sẽ gằm mặt mà đi và hồng có đứa con nít nào thèm chơi với nó nữa. Người ta chỉ trọng vọng anh hùng chứ không ai muốn làm quen với thằng chết nhất. Nghĩ tới đó Sáu bậm môi.

– Mày muốn quánh hả?

Bảy Thưa dụ dụ. Nó cũng nằm trong tình trạng của Sáu. Hồng quánh là mất mặt. Hồng quánh là chết nhất, không xứng đáng làm lãnh tụ.

– Ủa... Mày ngon mày quánh trước đi...

Được thể đám con nít đứng ngoài hò hét om sòm.

– Quánh đi...

– Dọng đi...

– Đứa nào quánh trước làm cha...
Quánh trước làm cha... làm ông nội...
làm ông cố ông sơ ông sờ ông sầm...

Nghe đám con nít hò la Bảy Thưa chìa cái bản mặt của mình ra ngay trước mặt của Sáu.

– Mày ngon mày quánh đi... Quánh trước làm cha...

Sáu nghĩ thầm trong đầu.

– Quánh trước làm cha thì ngu gì hổng đánh...

Nắm tay nhỏ nhắn của Sáu bung ra

bằng tất cả sức mạnh. Bụp... Bụp... Hai cú liên tiếp. Bảy Thưa chơi với. Thằng lãnh tụ đám con nít nhà giàu lão đảo lúi lại rồi đưa tay lên bịt hai mắt lại. Nó quên là mình đang quánh lộn. Nó không tưởng Sáu dám quánh và quánh hai cú liên tiếp vào hai mắt của mình. Nước mắt ứa ra nó chưa kịp làm gì hết lại thấy mờ mờ bóng người nhào tới. Bụp... Cú đánh thứ ba của Sáu nhắm ngay cái lỗ mũi trâu của Bảy Thưa.

– Xịt máu mũi rồi tụi bây ơi...

– Bảy Thưa xịt máu mũi...

– Bể lỗ mũi trâu rồi tụi bây ơi...

Nghe tiếng la làng của đám con nít, Bảy Thưa đưa tay lên sờ mũi. Tay của nó ươn ướt. Đưa ngón tay lên nó thấy đỏ lôm. Cảm thấy lỗ mũi đau thấu trời xanh

nó la làng chói lọi mà không đánh trả được cái nào vì nước mắt, nước mũi và máu mũi chảy ra khiến cho nó hồng thấy đường. Không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở Sáu tấp lia lia vào ngực, vào bụng. Nó còn co giò đá vào cái đùm lòng thông của Bảy Thưa khiến cho thằng nhỏ la oai oái. Trúng đòn đau Bảy Thưa quên mất chuyện quánh trả lại. Sáu chưa kịp giờ đòn Khỉ vỗ trái ổi thì Bảy Thưa đã co giò chạy mất. Đám con nít theo phe nó cũng kéo nhau chạy luôn. Mấy đứa trẻ nhà ở trong vườn bao quanh Sáu hò reo tỏ mở. Đứa cho ổi. Đứa nhét vào túi áo trái xoài. Đứa nắm tay nó làm quen. Chúng biết từ đây đã có một anh hùng bênh vực chúng khỏi bị sự ức hiếp của Bảy Thưa. Lát sau đám con nít giải tán dần dần. Sáu quày quả trở về nhà trước khi má nó dẫn chị Năm và Sơn đi thăm bà ngoại về tới. Nó hy vọng chuyện đánh lộn với Bảy Thưa

không tới tai má nó. Nếu bà biết được nó sẽ bị phạt không cho đi chơi và cho tiền ăn quà.

Chạng vạng tối cả nhà đang ngồi ăn cơm Sáu xanh mặt khi nghe tiếng khóc của Bảy Thưa vang ngoài cửa.

– Chị Bảy có nhà hôn chị Bảy?

Chị Bảy là tên mà mọi người trong làng gọi má của Sáu. Ba nó thứ bảy và vì nể nang nên mọi người trong làng không kêu tên của má nó mà kêu bằng chị Bảy

– Chú ba kiểm tôi có chuyện vậy chú ba?

– Dạ tôi kiểm chị có chút chuyện...

Hương quán Cấy bước vào. Tay ông ta nắm tay Bảy Thưa. Vòng tay chào ông ta nhỏ nhẹ và lễ phép nói với má của Sáu.

– Dạ tôi xin lỗi tới thăm chị không phải lúc...

– Có chuyện gì dậy chú ba?

– Dạ thằng Thưa của tui bị thằng Sáu của chị đánh bầm con mắt và sặc máu mũi...

Đã quen chuyện hàng xóm sang mắng vốn về đứa con cứng ngang tàng của mình nên má của Sáu liếc nhanh con rồi đứng lên nói chuyện với chú ba hương quán.

– Vậy à...

Đưa tay vạch mắt và mũi của thằng Thưa xong má nó cười nói với Thưa.

– Đầu đuôi ra sao cháu nói cho cô nghe đi rồi cô sẽ đánh thằng Sáu cho nó chừa cái tật đánh lộn...

Thằng Thưa vừa khóc vừa kể. Nghe xong bà quay qua Sáu:

– Nó nói vậy có đúng không con?

Sáu gật đầu vì biết không chối cãi được.

– Dạ có. Tại nó nói đứa nào quánh trước làm cha nên con phải quánh nó trước để được làm cha...

Má của Sáu bật cười. Nhìn chú hương quán bà cười nói.

– Cũng tại thằng con của chú nó nói đánh trước làm cha mà...

Hương quán Cậy sụ mặt. Dẫn con tới mắng vốn ông ta cũng biết việc chẳng đi tới đâu vì nhiều lý do. Con nít chơi với nhau rồi đánh nhau là chuyện thường xảy ra. Ông ta cũng đã bị chòm xóm dẫn con

tới mắng vốn vì thằng Thưa đánh con họ u đầu hay chảy máu mũi. Hơn nữa ông ta cũng biết gia đình của người mà mình dẫn con tới mắng vốn không phải dễ chọc. Ông ta từng làm dưới quyền ông nội và ba của Sáu. Vì vậy khi nghe má của nó nói tuy buồn trong bụng nhưng ông ta cũng làm thinh không dám cãi.

Có lẽ cũng không muốn làm phật lòng hương quán Cây nên má của Sáu nhỏ nhẹ nói với Thưa:

– Thôi con nín đi... Để rồi cô sẽ đánh thằng Sáu. Cô cho con hai đồng mua bánh kẹo ăn... Ăn kẹo xong con hết đau liền...

Sáu cảm thấy tiếc hai đồng mà má mình cho thằng Bảy Thưa. Nó định bụng sẽ tìm cách lấy lại số tiền đó. Thằng Thưa mừng rỡ cầm lấy hai đồng. Dù không

muốn nhưng bị má bắt Sáu phải nói xin lỗi thằng Thưa và hứa từ nay không có quánh nó nữa. Vừa xin lỗi nó vừa nghĩ thầm: “Tao hứa với má tao sẽ không có quánh mày nhưng tao sẽ đục phù cái mỗ của mày. Tao sẽ dộng xẹt máu cái lỗ mũi trâu của mày... Tao sẽ lấy lại hai đồng của má tao...”

Sáng hôm sau, thức dậy để đi học Sáu chỉ được má phát cho năm mươi xu thay vì một đồng. Nó bị phạt và hình phạt là năm mươi xu ăn quà. Trên đường đi tới trường nó gặp chị Hai Diệu quảy gánh ổi đem ra chợ bán.

– Sáu... Chị cho em trái ổi nè Sáu...

Đưa cho Sáu trái ổi thật bự chị cười nói nhỏ:

– Chị cảm ơn em...

Thấy Sáu ngơ ngác chị đưa nắm tay lên làm bộ như đâm vào mắt của mình. Hiểu ý Sáu bật cười và chị Diệu cũng cười vui vẻ. Chị có bốn đứa con vừa trai vừa gái. Nhà ở trong vườn nên chúng ham ra chợ chơi và lần nào cũng phải nộp quà cho Bảy Thưa mà vẫn bị nó quánh. Chúng ức lắm về mét với ba má nhưng họ ngán thể lực hương quán Cấy nên đành ôm mối bất bình. Nay Sáu đọc phù mỏ Bảy Thưa là giải tỏa mối bất bình của họ. Từ nay con cái họ ra chợ chơi sẽ không bị bắt nạt nữa. Vì vậy mà chị cảm ơn bằng cách cho nó trái ổi.

Bước vào cổng trường Sáu thấy mấy chục đứa học trò trai gái đều nhìn mình với ánh mắt khác lạ. Đám con nít nhà giàu thì lăm lét nhìn trộm nó. Còn đám con nít ở trong vườn thì bu quanh nó cho ổi, xoài, mận... Ngay cả cô giáo Thâu dù

không nói ra cũng nhìn nó mỉm cười như tán thưởng và khuyến khích hành động anh hùng của nó. Thầy Quờn đưa cho nó tiền sai đi mua xị rượu trắng. Từ nay nó được thầy cưng nhất, được hân hạnh đi mua rượu cho thầy và được chị Ba bán rượu cho một cục kẹo khi mua rượu. Bảy Thưa không có đi học hôm nay. Có lẽ nó bệnh hoặc mắc cỡ vì vụ quánh lộn hôm qua.

Hai ngày trôi qua Sáu nôn nóng vì không thấy thằng Bảy Thưa đi học. Lý do mà nó nôn nóng dĩ nhiên không phải nhớ nhung hoặc muốn quánh lộn với Bảy Thưa mà chỉ muốn đòi lại hai đồng của má nó. Số tiền nhiều lắm nên nó nhất định lấy lại như để chuộc lỗi với má nó, một người mẹ mà nó thương yêu nhất. Vì ba nó vắng nhà nên tất cả tình thương nó dồn vào mẹ hiền. Dù còn nhỏ

song nó cũng biết má nó buồn rầu và cô đơn vì vậy mà bà dồn hết tình thương yêu vào mấy đứa con còn nhỏ dại. Đang thơ thẩn trong sân trường vắng Sáu thấy bóng đứa con nít lấp ló. Nghi ngờ đó là Bảy Thưa nó nấp vào thân cây sao chờ đợi. Thật lâu nó mới nghe có tiếng động và Bảy Thưa hiện ra.

– Ê, Bảy Thưa...

Thằng Thưa giật mình khi thấy địch thủ bất thành linh hiện ra chắn lấy đường về nhà của mình. Sáu im lặng quan sát. Nó thấy hai mắt của Bảy Thưa đã bớt xùm. Cái môi bị dập cũng đã xẹp nhiều.

– Mà muốn gì?

Bảy Thưa hỏi trong lúc nắm tay lại thật chặt. Sáu biết nó không nên dồn đối thủ vào con đường cùng. Nó nhớ lại

chuyện Quan Vân Trường tha Tào Tháo nơi Huê Dung lộ. Vị tướng nổi tiếng thời Tam Quốc không đánh người ngã ngựa thì nó cũng phải làm như vậy mới anh hùng.

– Tao hổng có đánh mày nữa đâu...

Bảy Thưa cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng khi nghe Sáu nói. Hôm qua đám con nít nhà giàu rĩ tai cho nó biết thằng Sáu có võ. Bảy Thưa hỏi võ gì thì có đứa nói võ Tiểu, võ Hẹ hay võ Hành gì đó ở bên Tàu. Nó dữ lắm. Nó mà quánh thằng nào là thằng đó méo mặt. Bởi vậy nó có biệt danh là Sáu Méo. Những lời đồn đại của đám con nít gây ấn tượng sợ hãi trong đầu Bảy Thưa. Do đó khi nghe Sáu nói hổng có quánh lộn nó mừng rơn.

– Tao cũng hổng muốn quánh với mày... Mình huề đi...

Sáu gật đầu cười.

– Ủa huề thì huề...

Bảy Thưa hỏi nhỏ:

– Mà có võ hả?

Sáu cười đắc chí. Sau khi Bảy Thưa bỏ chạy nó được đám con nít nhà nghèo hoan hô quá chừng chừng. Say men chiến thắng nó ba hoa chích chòe để hù đám con nít. Nó bảo nó có võ. Nào là võ Thiếu Lâm, võ Bình Định, võ Tiêu, võ Hẹ, võ Hành đủ thứ khiến cho đám con nít phục lăn. Nó còn bái tổ đi bài Khỉ Quyền trong đó có đòn Bạch Viên Hiến Quả mà nó dịch cho đám con nít nghe với cái tên Khỉ Vô Hai Trái Ổi khiến cho chúng cười bò ra đất.

– Ủa... Mà muốn thử nữa hôn?

Sáu chơi đòn thẩu cạy và Bảy Thưa sò liễn.

– Thôi tao hông có quánh với mày nữa... Mình huề đi...

Sáu gật đầu đồng ý. Nó khôn ngoan bắt chước Gia Cát Võ Hầu chia nửa giang sơn với Bảy Thưa. Nó chỉ huy đám con nít nhà nghèo còn Bảy Thưa thống trị bọn con nít nhà giàu. Chúng nó không trực tiếp đánh nhau mà đối địch với nhau qua các trò chơi. Chúng thách thức với nhau cho chuồn chuồn cắn rún, chọc ổ ong vò vẽ đánh súng mặt mày hay cho rắn rết cắn súng vù bàn tay. Chúng ganh đua trong các vụ đá dế, đá cá lia thia hay đá gà. Cuộc so tài giữa hai phe càng gay cấn khi có thêm đám con gái tham dự. Từ đó cuộc ganh đua biến thành ra trận giặc nhỏ lôi kéo đám con nít của các làng lân cận.

Thấy Bảy Thưa quay lưng đi Sáu gọi giật lại:

– Ê Thưa... Mà phải trả tiền cho tao...

– Tiền gì. Tao đâu có thiếu mà...

Sáu gằn giọng.

– Tiền của má tao đưa cho mà...

Ngẫm nghĩ giây lát Bảy Thưa móc túi quăng hai đồng xuống đất rồi ù té chạy. Lượm hai tờ giấy bạc bỏ vào túi áo Sáu thở khì. Nó cảm thấy mệt gần muốn xỉu vì phải đấu trí với thằng con nít bụi con hơn mình. Tối hôm đó sau khi ăn cơm xong thấy má đang ngồi đọc truyện nó đưa hai đồng cho má. Bà ngạc nhiên hỏi tiền đâu. Nó cười thì thầm.

– Dạ con bắt thằng Bảy Thưa trả lại. Con làm giống như các anh hùng Lương Sơn Bạc...

Biết tánh đứa con trai cứng của mình bà ôm nó vào lòng. Nhớ tới chồng đang ở xa bà ứa nước mắt.

BÊN KIA CON RẠCH

Sáu đứng im nhìn qua bên kia con rạch đầy nước. Ẩn trong chòm cây cao là ngôi chùa nhỏ. Theo như lời cô năm nói thì cái chùa này cũ lắm rồi. Nó được cất lên hồi cô còn nhỏ xíu mà bây giờ cô đã ngoài năm mươi. Như vậy là ngôi chùa cũng tròn trèm ngót nửa thế kỷ. Chùa cũ hay mới thì Sáu không chú ý lắm. Trong làng có một nhà thờ và một ngôi chùa. Nó chưa bao giờ tới thăm vì không phải là đứa trẻ ngoan đạo.

Điều khiến cho nó chú ý tới ngôi chùa là vườn trái ở kế bên con rạch. Đứng đây nó còn thấy được những trái xoài cuống dài dong đưa trong gió. Những trái vú sữa màu trắng, da bóng lưỡng phơi mình dưới ánh nắng mặt trời óng ánh màu vàng thật hấp dẫn khiến cho nó thèm chảy nước miếng. Những chùm mận xanh đỏ ở trên ngọn cây cao rung rinh trong cơn gió như bàn tay vẫy mời và thách thức: ” Ê Sáu... Mày ngon mày qua đây ăn tao đi... Đồ mày dám ăn trộm của nhà chùa... he... he... he... Tao biết mày là thằng chết nhất... hi... hi... hi...”

Tiếng cười chế nhạo khiến cho máu của Sáu sôi lên sùng sục mặc dù nó đang nắm chặt hai bàn tay và gồng mình để chống lại ham muốn của mình. Má nó và cô, thầy giáo đều dạy nó không được ăn cắp. Xấu lắm... Nếu người ta bắt được

mình ăn cắp là sẽ bị hình phạt như cạo đầu, đóng trăn, ở tù, bị đánh đập. Tuy nhiên lời dặn dò của má và thầy cô cộng thêm hình phạt dường như yếu hơn sự thèm muốn. Nghĩ tới lúc nhai rau rầu trái mận xanh giòn rụm nó chảy nước miếng. Nghĩ tới những lát xoài tượng chấm với nước mắm đường Sáu cảm thấy nước miếng ứa ra đầy trong miệng của mình. Nghĩ tới cái vị ngọt lịm của trái vú sữa nó nuốt nước miếng ừng ực.

Vườn trái cây vắng lặng. Gió rì rào hàng lá dừa nước mọc ven theo con rạch như tiếng réo gọi và mời gọi.

“Lẹ lên Sáu... Đồ ăn trộm ăn mới ngon... Trái cây của nhà chùa mới ngon...”

Bây giờ Sáu mới biết tại sao ông Lỗ Trí Thâm đi tu rồi mà vẫn khoái cái chuyện

lén lút uống rượu và ăn thịt chó. Ăn lén lút mới ngon... Ăn vụng mới ngon... Trái cây của nhà bà nội đầu có ngon vì đã rụng xuống đất rồi. Trái cây phải chín ở trên cây ăn mới đã. Đứng bên này Sáu cũng thấy được chùa có nhiều loại trái cây hấp dẫn hơn. Thèm muốn càng lúc càng mạnh khiến cho nó quên đi lời dặn dò của má và thầy cô. Khu vườn vắng lặng của chùa có sức hút quá mạnh mẽ khiến cho nó hồi hã cởi quần áo để lội qua con rạch. Một tay cầm bộ quần áo giơ lên cao cho khỏi bị ướt, nó từ từ và cẩn thận lội qua con rạch đầy nước. Sang tới bờ bên kia nó nhè nhẹ leo lên bờ rồi đứng nép mình sau thân cây xoài để quan sát. Đi ăn trộm mà không tính đường rút lui thì sẽ bị tóm cổ. Khi chủ nhà hay được thì mình phải biết đường mà dọt cho êm và cho lẹ. Nó đã đọc điều này đầu đó trong một cuốn truyện vui cười.

Thấy sân chùa vắng tanh nó mặc áo rồi xỏ cái quần xà lỏn vào.

Bụt... Sáu nghe tiếng động nhỏ và sau đó cái quần rơi tuột xuống tận mắt cá. Tiêu rồi. Cái quần đã bị đứt dây thun. Sáu bối rối. Đi ăn trộm mà bị đứt dây lưng quần thì đúng là lâm vào tuyệt lộ. Rủi bị chủ nhà rượt hồng lẽ ở truồng mà chạy. Coi sao được. Ngược nhìn những trái xoài đong đưa, trái vú sữa bóng ngời và những trái mận xanh đỏ nhìn mình như mời gọi, như thách thức, Sáu thở dài ngán ngẩm. Một tay phải kéo quần, còn một tay làm sao trèo lên cây được. Lạng quạng té sịt máu mũi hay què chân lợi tay. Tuy nhiên đã lỡ lội qua đây rồi hồng lẽ đi không mà lại về không. Thôi thì ngộ biến phải tòng quyền. Một tay giữ dây lưng quần, Sáu lom khom lượm mấy trái xoài rụng xếp thành đống. Đang

mãi mê lượm nó chột quay đầu nhìn khi nghe có tiếng tảng hảng vang lên sau lưng của mình. Trong bộ nâu sòng, một cô gái, hồng đúng, một ni cô đang nhìn nó mỉm cười. Sáu chưa bao giờ thấy ai cười mà đẹp như người ni cô này. Má nó đẹp, cười cũng đẹp song cũng không đẹp bằng ni cô.

– Em... Em...

Sáu ấp úng không nói thành lời rồi đưa trái xoài lên như có ý phân bua. Người ni cô mỉm cười gật đầu như hiểu ý.

– Em muốn bao nhiêu cứ lượm. Của nhà chùa là của bá tánh mà...

Sáu nhìn ni cô với ánh mắt biết ơn. Tự nhiên nó cảm thấy mình nhỏ bé trước ni cô. Đã không rầy la hay hạch hỏi mà

ni cô còn bảo nó muốn lượm bao nhiêu cứ lượm. Nó chưa bao giờ thấy ai đối xử tử tế như vậy.

– Dạ em chỉ xin vài trái xoài thôi...

Ni cô cười nhẹ hỏi. Giọng của người ấm áp và ân cần.

– Em tên gì vậy?

– Dạ em tên Sáu...

– Nhà em ở đâu?

Chỉ ngôi nhà bên kia rạch Sáu đáp nhỏ.

– Dạ bên kia... Nhà bà nội của em...

Sáu nghĩ ni cô hỏi nhà để lát nữa qua mét má của mình nên nó vừa trả lời vừa liếc ni cô.

– Chị biết bà nội của em...

Sáu gật đầu cười gượng. Nhìn thấy nó một tay cầm trái xoài còn một tay ôm bụng ni cô hỏi.

– Em bị gì vậy. Đau bụng hả?

Sáu đỏ mặt lắc đầu.

– Dạ không có...

Thấy Sáu trả lời không có mà tay cứ giấu trong áo ngay chỗ lưng quần, ni cô bước tới đứng sát trước mặt nó.

– Em đau bụng thì đưa chị coi rồi chị dẫn vào trong chùa cho em uống thuốc...

– Dạ hồng có đau bụng... Em... Em...

Sáu ấp a ấp ứng. Hồng lẽ lại thố lộ với ni cô là mình tính qua đây ăn trộm rủi bị đứt dây lưng quần sao.

– Em đừng sợ... Đưa chị coi...

Vừa nói ni cô giở áo của Sáu ra rồi dùng tay nắn bóp cái bụng bầu của nó.

– Có đau hông em?

Sáu mím môi để không bật ra tiếng cười.

– Dạ hồng có đau... Chị...

Thấy Sáu cứ nắm lưng quần ni cô hỏi dồn.

– Tay em sao vậy? Bộ đau à?

Sáu bặm môi vì không biết nói làm sao. Thấy thế ni cô cầm tay nó. Sáu cảm thấy toàn thân tê dại vì cảm giác kỳ lạ khi bị ni cô nắm tay. Nó như mất hết sức phản kháng khi ni cô cầm tay nó đưa lên cao để xem xét. Tuy nhiên ni cô bật lên tiếng cười nhỏ khi chiếc quần xà lỏn rơi

tuột xuống tới mắt cá của Sáu.

– A... Em bị đứt dây lưng quần mà chị lại tưởng em bị bệnh... Sao em không nói...

Sáu mắc cỡ tới độ muốn nhảy xuống nước lội về nhà. Nhưng nó lại bất động vì bị bàn tay mềm mềm, ấm ấm của ni cô nắm chặt cứng.

– Dạ... tại... tại em...

– Thôi kéo quần lên đi rồi theo chị vào chùa. Chị sẽ nối dây lưng quần lại cho em...

Nói xong ni cô đi trước và Sáu riu riu đi theo sau. Nó không thấy được nụ cười mỉm của người ni cô. Đi quanh co một hồi ni cô dẫn Sáu vào một gian buồng nhỏ.

– Em cởi quần ra đưa cho chị nối lại dây thun...

Sáu đỏ mặt. Tay của nó vẫn nắm cứng cái lưng quần. Như hiểu ý ni cô cười.

– Mắc cỡ gì... Chị coi em như em út mà...

Vừa nói ni cô vừa cầm tay Sáu và nó tự động để cho ni cô cởi quần mình. Cầm lấy cái quần ni cô bước ra khỏi buồng.

Ngồi lại một mình Sáu tự hứa là sẽ không bao giờ ăn trộm của chùa để bị người của chùa bắt cởi truồng. Mất quần rồi làm sao chạy... Bây giờ Sáu mới nghĩ ra là mình ngu khi giao cái quần cho ni cô. Biết đâu ni cô giữ quần không cho mình chạy rồi mới kêu lính tới bắt về tội ăn trộm trái cây của chùa. Nghĩ tới đó Sáu đứng bật dậy. Nhìn quanh quất trong căn

phòng rộng không thấy ai nó len lén ló đầu ra khỏi phòng nhìn trước nhìn sau. Hành lang vắng tanh không bóng người. Thoảng đưa theo gió nó nghe được tiếng mở gõ cốc cốc và tiếng tụng kinh đều đều, êm êm nghe buồn ngủ.

– Em đi đâu vậy Sáu...

Vừa dợm bước đi Sáu khựng lại khi nghe tiếng ni cô vang lên sau lưng của mình.

– Dạ em tính đi tìm chị...

Đưa cái quần cho Sáu ni cô cười. Sáu thấy choáng ngợp vì nụ cười của ni cô.

– Xong rồi đó... Em mặc đồ đi...

Xoay người đưa lưng về phía ni cô Sáu xỏ nhanh cái quần xà lỏn xong mới quay lại cười nói.

– Em cảm ơn chị... Em phải đi về...

Ni cô gật đầu cười đi trước dẫn đường. Ra tới mé rạch ni cô cười bảo.

– Chị tên Sa. Mai em qua ghen...

Thấy Sáu hơi ngần ngừ ni cô tên Sa cười tiếp.

– Chị tính nhờ em leo lên cây hái mấy trái xoài, vú sữa và mạn để cúng Phật. Còn bao nhiêu em đem về nhà ăn...

Nghe nói vậy Sáu gật đầu vui vẻ lên tiếng.

– Dạ... Trưa mai em qua...

Đứng trên bờ ni cô tên Sa lắc đầu cười khi thấy Sáu nhào xuống nước và lặn một hơi ra tới giữa con rạch mới trôi đầu lên.

Dù chưa tới giờ hẹn Sáu cũng đã sẵn sàng. Nó mặc bộ quần áo mới nhất. Trước khi mặc quần nó còn cẩn thận xem xét lại dây lưng quần. Nó không muốn bị du vào tình cảnh của ngày hôm qua. Tuy mới có 9 tuổi nhưng nó không muốn bị cuổng trời trước mặt chị Sa. Dù là ni cô, chị Sa cũng là con gái, nhất là con gái đẹp như tiên dù nó chưa bao giờ thấy tiên.

Ngó trước ngó sau không thấy bóng của ai hai bên bờ con rạch nó cởi quần áo rồi lội qua. Lần này nó chọn một chỗ khác để lên bờ. Chỗ này có cây cối rậm rạp không sợ ai thấy nó trần truồng. Đứng phoir nằng cho mình mấy khô ráo xong nó mới mặc quần áo vào và thông thả tới chỗ ngày hôm qua đã gặp chị Sa. Lát sau liếc thấy chị Sa vận bồ đồ tu hành đi ra nó làm bộ như không thấy bằng cách lui cui lượm mấy trái xoài rụng rải

rác trên đất đem đặt tại gốc cây.

– Sáu chờ chị lâu không?

– Dạ em mới qua...

Ngước nhìn lên cây xoài Sáu cười tiếp.

– Để em leo lên hái xoài cho chị...

Ni cô tên Sa gật đầu dạn dò.

– Hái vài trái thôi. Em coi chừng bị té. Đừng leo cao quá...

Sáu cười dạ dạ. Nó không muốn nói cho chị Sa biết mình là con khỉ từng leo rào bẻ trái cây của dân chúng trong làng. Nhờ cây xoài nhiều trái nên Sáu không cần leo cao hay ra xa các nhánh cheo leo. Chừng mười phút nó đã hái được chục trái xoài to tướng. Kế đó Sáu hái thêm chục trái vú sữa và mấy chùm mận vừa

chín tối. Nó không lấy trái nào mặc dù chị Sa nài ép. Nó bảo là để cho chùa cúng Phật. Phần nó không ngại ăn mấy trái xoài rụng. Hai người một tăng một tục, một cô gái và một đứa con nít lễ mễ khiêng hết đồng trái cây vào sau phía hậu liêu. Sáu vui vẻ giúp chị Sa lau chùi sạch sẽ xong xếp trái cây vào những cái đĩa bàn. Nó làm một cách chăm chỉ và thành kính. Thỉnh thoảng nó quay nhìn chị Sa và thấy chị cũng cười với nó.

– Đi tu sướng hông chị Sa?

Sa chưa trả lời Sáu tiếp nhanh.

– Em thấy ở trong chùa buồn quá. Cái gì mà tối ngày cứ tụng kinh, gõ mõ, ê a nghe buồn ngủ muốn chết...

Ni cô tên Sa cười lắc đầu.

– Chùa là nơi tu hành, nơi thờ Phật thì vui sao được...

Sáu vọt miệng hỏi tiếp.

– Tại sao chị đi tu vậy chị Sa. Bộ chị thất tình hả chị Sa...

Người ni cô tên Sa ngược lên nhìn Sáu. Nó thấy mắt của chị Sa ươn ướt cùng với giọng nói buồn buồn vang lên rời rạc trong căn phòng im vắng.

– Chị đâu có thất tình...

Nói tới đó người ni cô dừng lại khẽ thở dài rồi tiếp tục.

– Để hôm nào rảnh rồi chị sẽ kể cho em nghe... Bây giờ thì chị nhờ em mang phụ chị mấy đĩa trái cây lên cúng Phật...

Hai tay khệ nệ bưng đĩa trái cây Sáu im lặng đi theo sau lưng chị Sa dài theo

hành lang vắng lặng. Đâu đây có tiếng thì thầm đọc kinh hòa lẫn với tiếng mở. Mùi nhang bay thoang thoảng. Sau khi đưa cho chị Sa đĩa trái cây của mình, Sáu nhìn quanh quất căn phòng lớn với nhiều bức tượng là lạ. Có cái đặt trên mặt bàn. Bức tượng lớn hơn đặt trên nền gạch. Chăm chú nhìn bức tượng một ông đầu trọc, bụng phệ, nét mặt hiền từ Sáu mỉm cười hỏi.

– Ông Phật này ngộ quá hả chị Sa...

Tuy Sáu nói nhỏ song vì căn chánh điện vắng lặng nên tiếng nói của nó cũng thành to. Chị Sa cười nhìn nó.

– Ông đó là Phật Di Lặc...

Sáu nghiêng người thì thầm vào tai chị Sa.

– Ông mập ú và bụng phệ dòm mắt cười quá...

Chị Sa cười im lặng. Sáu ngửi được mùi hương thật dịu dàng toát ra từ thân thể của chị Sa hòa lẫn với mùi đèn nhang tạo thành thứ mùi hương làm cho nó say say như lần đầu tiên lên lấy rượu của bà ngoại uống thử một hớp cho biết mùi vị ra sao.

– Tại sao khi đi tu người ta phải cạo đầu vậy chị Sa?

Sáu hỏi nhỏ. Ni cô tên Sa chưa kịp trả lời Sáu lại hỏi tiếp. Dường như nó có nhiều thắc mắc quá, hoặc giả không khí trong chùa yên tĩnh quá làm cho nó phải nói để cảm thấy mình không bị lạc lõng hoặc bị bỏ quên. Nó chưa quen và có thể không bao giờ quen với không khí tu hành của chùa.

– Ngày xưa lúc còn để tóc dài chắc chị đẹp lắm hả chị Sa?

Sáu thấy được nét thoáng buồn hiện ra trên mặt của ni cô rồi nước mắt từ từ ứa ra khiến cho người phải chớp chớp mắt mấy lần rồi im lặng rồi chánh điện. Sáu cũng lăm lúi theo sau.

Trở lại hậu liêu, vào phòng riêng của mình, người ni cô tên Sa cười bảo Sáu.

– Em muốn ăn trái cây cứ việc ăn đi...

Sáu lắc đầu. Lúc đầu nó qua chùa vì thèm trái cây nhưng bây giờ nó cảm thấy có cái gì quan trọng hơn. Nó thấy mến chị Sa, muốn được gần gũi, quanh quẩn bên chị để nghe cái giọng thanh thanh, êm ái và dịu hiền của chị. Để nhìn nét mặt hiền từ của chị. Má nó cũng đẹp

như chị Sa. Có lẽ chị Sa đẹp hơn vì còn trẻ. Chị Sa khác với thầy Quờn, cô giáo Thâu, con Mơi, con Ấu, cô Năm, bà Nội, Má hoặc chị Năm của nó. Chị không có đánh nó như ông thầy Quờn. Chị không ký đầu nó như cô Thâu. Nếu nó làm điều gì sai quấy hoặc không đúng ý, chị nhỏ nhẹ chỉ dẫn và tự mình làm cho nó thấy để theo đó mà làm. Chị là tấm gương trong sáng của mọi hành động. Nó thích được nghe chị Sa kể chuyện cổ tích, nhất là những chuyện có liên quan tới Phật.

Liếc thấy chị Sa ngồi nhìn ra ngoài trời với vẻ mặt đăm chiêu Sáu cũng ngồi im. Dù còn nhỏ nó cũng biết chị buồn.

– Chị buồn hả chị Sa?

Chị Sa gật đầu. Quay lại nhìn Sáu, chị cười hiền.

– Em muốn ngủ lại chùa không?

Sáu gật đầu liền rồi nhìn quanh quất căn phòng nhỏ của chị Sa. Chỉ có chiếc giường nhỏ trải chiếu.

– Em ngủ ở đâu?

Chỉ vào chiếc giường nhỏ chị Sa cười.

– Trên giường của chị đó...

– Rồi chị ngủ ở đâu?

– Chị lên chánh điện tụng kinh suốt đêm...

– Ngủ một mình em sợ ma...

Chị Sa bật cười song giọng nói lại nghiêm nghị.

– Trong đất Phật không có ma...

Dù không hiểu nghĩa câu nói của chị Sa nhưng Sáu cũng gật đầu. Chị Sa nói tiếp:

– Còn nếu em sợ ma thì chị ngủ chung với em...

Sáu gật đầu cười nói một câu mà nghe xong chị Sa cũng cười.

– Để em về nhà xin phép má em rồi em trở qua...

Chị Sa gật đầu đi với Sáu ra sân. Đứng nhìn theo bóng Sáu người ni cô khe khẽ thở dài. Người nhớ khi mình cắt tóc đi tu thì đứa em trai cũng vào tuổi của Sáu. Hơn năm năm rồi...

Đêm tối mông lung. Tiếng mưa rơi lộp độp trên mái ngói. Gió rung cây cối thành thứ âm thanh ào ào. Chị Sa ngồi im. Ánh mắt của người ni cô mất hút

vào màn đêm rồi lát sau giọng nói buồn buồn cất lên trong không khí ẩm ướt.

– Chị có chồng trước khi chị đi tu. Chị lấy chồng năm chị mười bảy tuổi. Như bao nhiêu trai tráng khác anh Hưng đã tham gia kháng chiến chống Pháp lúc anh chị còn thương nhau. Sau khi đám cưới xong chừng nửa năm thì anh Hưng được lãnh nhiệm vụ mới và phải đi xa tận Cà Mau. Từ đó chị không gặp lại anh nữa. Mãi cho tới năm 1954, chị nhận được hung tin là anh đã chết trên đường trở về nhà thăm chị. Buồn rầu chị quyết định đi tu...

Chị Sa kể vắn tắt. Có lẽ thấy Sáu còn nhỏ chưa hiểu được những khúc mắc tình cảm nên chị chỉ kể sơ lược thôi. Tuy vậy Sáu cũng hiểu. Nó thường nghe người lớn nói đàn bà, con gái còn trẻ vì thất tình nên mới đi tu. Nhìn chị Sa đang

ngồi nơi đầu giường nó hỏi nhỏ.

– Như vậy chị đi tu vì thất tình hả?

Chị Sa cười. Lần đầu tiên Sáu mới thấy chị Sa cười vui.

– Em biết thất tình là gì không mà hỏi...

Sáu cười hắc hắc.

– Em nghe người ta nói là mình thương người nào mà hồng được người ta thương lại thì gọi là thất tình...

Chị Sa mỉm cười nhìn Sáu rồi nhìn ra ngoài màn đêm mông lung. Tiếng mưa rơi lộp độp trên mái ngói.

– Nói như em thời chị đâu có thất tình. Chồng chị chết chị buồn nên mới đi tu...

– Chồng chết tại sao chị không đi lấy chồng khác mà lại đi tu. Em thấy nhiều người trong làng chồng họ chết thời họ cũng đi lấy chồng khác...

Chị Sa bật lên tiếng cười ngắn. Lần đầu tiên Sáu mới nghe chị cười thành tiếng. Bình thường hoặc khi có điều gì vui chị cũng chỉ mỉm cười mà thôi.

– Tu là cội phúc, tình là giây oan... Em có nghe nói như vậy không...

Sáu gật đầu dù nó không hiểu nghĩa của câu nói đó. Nhìn ra ngoài trời mưa rả rích nó chép miệng.

– Đi tu buồn thấy mô...

Nói xong Sáu thấy chị Sa thở dài rưng rưng nước mắt. Thật lâu giọng nói thanh thanh, nhẹ và êm của chị vang lên trong

căn phòng nhỏ hẹp, ẩm ướt và thoang thoảng mùi nhang thơm.

– Sau khi anh Hưng chết, chị vẫn sống bên nhà chồng cho tới khi mãn tang anh Hưng rồi sau đó trở về nhà ba má của chị. Ba má chị lại gả chị cho một người đàn ông góa vợ ở làng bên cạnh. Tuy nhiên chị không được sung sướng với người chồng thứ nhì. Ông ta say sưa, cờ bạc tối ngày và còn đánh đập khiến cho chị buồn bã. Vì thế chị bỏ chồng trở về nhà ba má rồi sau đó quyết định đi tu...

Sáu lặng thinh. Chị Sa biết Sáu còn quá nhỏ để hiểu được hoàn cảnh của mình.

– Chị mấy tuổi rồi chị Sa?

– Hai mươi ba. Em mấy tuổi rồi?

– Dạ mười tuổi... Chị lớn hơn em mười ba tuổi... Phải chi...

Sáu ngừng lại cười nhìn chị Sa. Nó có cử chỉ hơi bối rối và thẹn thùng.

– Phải chi cái gì...?

Chị Sa nhìn Sáu chăm chú. Trong ánh đèn dầu mờ mờ chập chờn lay động theo cơn gió lùa vào Sáu thấy đôi mắt của chị long lanh buồn như có nước mắt.

– Dạ... Dạ...

Sáu ấp úng rồi sau đó mới bật lên câu nói.

– Dạ... Phải chi em lớn bằng chị...

Chị Sa mỉm cười lắc đầu hỏi.

– Em lớn bằng chị để làm gì?

Lắc đầu không trả lời Sáu nhìn ra ngoài trời rồi len lén nhìn chị Sa đang cúi đầu nhìn xuống đất.

– Em hông muốn chị đi tu... Em muốn có người chơi với em...

Chị Sa gật đầu cười liếc nhanh đứa trẻ mười tuổi đang ngồi bên cạnh mình. Nó khác hơn những đứa trẻ mà chị đã gặp. Trên khuôn mặt ngây thơ đã có chút gì già dặn và ưu tư qua ánh mắt nhìn đăm đăm và lời nói đôi khi khiến cho chị phải suy nghĩ.

– Em thương chị...

Chị Sa chớp mắt vì ba tiếng giản dị đó.

– Chị hiền mà sao chồng chị lại đánh chị... Nếu em là chồng chị em sẽ thương chị thật nhiều...

Chị Sa rưng rưng nước mắt. Quay nhìn Sáu chị cười nói nhỏ:

– Em là đứa trẻ có tâm tính hiền lành và thiện lương. Chị cảm ơn em về câu nói đó nhưng mỗi người sinh ra đều có một số phận khác nhau... Cái số của chị là phải chịu trắc trở về tình duyên. Muốn thoát ra khỏi cái khổ sở về tình duyên chị phải đi tu...

Nhìn thấy Sáu đưa tay lên che miệng ngáp chị cười.

– Em buồn ngủ hả. Em nằm trên giường chị ngủ đi. Chị đọc kinh xong sẽ ngủ với em...

Nằm xuống giường Sáu lên tiếng. Giọng của nó có chút nhõng nhẽo.

– Chị kể chuyện đời xưa đi chị Sa. Chị kể chuyện dỗ em ngủ nghen chị Sa...

Ni cô tên Sa gật đầu mỉm cười. Câu nói của Sáu khiến cho Sa nhớ tới đứa em trai của mình. Lúc chưa lấy chồng Sa vẫn thường hay kể chuyện đời xưa để dỗ em ngủ. Giọng của Sa cất lên êm và nhẹ nhẹ trong căn phòng tịch mịch và ẩm ướt hơi nước mưa.

– Trong một khu rừng nọ, có một con chim gõ kiến thực hành từ bi tâm và Bồ Tát đạo.

Con chim gõ kiến này khác với mấy con chim khác, bẩm sinh nó thông minh sáng láng, lại lông cánh tuyệt đẹp. Khi nó bay, trông nó uy nghi trang trọng, bởi vậy các con chim khác gọi nó là vua của loài chim rừng.

Trong rừng có những thân cây bị một ăn thủng lỗ, thì loài chim gõ kiến hay đi tìm bắt sâu mọt trong những lỗ thủng ấy

ăn để mà sống. Nhưng con chim gõ kiến này nhân từ quá nên chỉ ăn các mầm chồi non mềm hay uống nước các thứ trái cây, chứ không nở mỗ những con mọt nhỏ bé kia để mà nuôi thân. Đồng thời, nó cũng mà một vị y sĩ rất thông minh, nó có thể trị bệnh cho loài chim và cho cả loài thú đi trên mặt đất nữa.

Có một lần, chim gõ kiến bay qua cánh rừng, gặp một con sư tử nằm dài bên vệ đường, lớn tiếng kêu rống, rên rỉ đau đớn. Chim gõ kiến ngừng xuống hỏi:

– Hỡi vua của loài thú! Ai làm cho bạn đau đớn như thế? Có phải là bị tên của thợ săn bắn trúng? Hay mắc phải một chứng bệnh nguy ngập? Hay là mới gây hấn với loài voi? Hay tại đói quá nên đau đớn? Xin bạn hãy nói cho tôi biết, không chừng tôi có thể giúp bạn được!

– Hỡi vua của loài chim! Tôi không phải bệnh, cũng không phải gây hấn với voi, mà chỉ tại tôi mắc xương ngang cổ họng. Cái đau đớn cùng cực này, so với cái đau bị trúng tên cũng không thấm gì. Nó làm cho tôi không nuốt vào được, nhổ ra cũng không được, nếu bạn có thể giúp tôi thì xin bạn hãy ra tay làm phúc!

– Tôi có thể giúp bạn, miễn là bạn nghe lời tôi dặn bảo.

Sư tử gật đầu ưng thuận, chim gõ kiến bèn đi tìm một cành cây thật chắc chắn, bảo sư tử há miệng thật to, to đến mức không há nổi nữa mới thôi, rồi mới kê nhánh cây vào miệng sư tử. Xong đâu đó, chim mới bay vào miệng sư tử, khôn khéo làm cho hai đầu miếng xương nong ra một chút, rồi dùng hết sức lực ngậm xương trong mồm kéo ra. Sau đó, nó từ từ xê dịch khúc cây ra khỏi miệng sư tử.

Con chim gõ kiến hoàn thành sứ mạng trong lòng rất khoan khoái, lúc ấy mới cáo biệt sư tử mà bay đi.

Sư tử không còn đau đớn nữa, trong lòng cũng rất cảm khái, tạ ơn chim gõ kiến rồi cũng từ biệt mà quay về.

Một thời gian sau, chim gõ kiến kiếm không thấy thức ăn được nữa vì trước đó trời hạn hán, không có lấy một giọt mưa, chồi cây và hoa quả cháy sém khô cằn, chim gõ kiến kia đói quá ngày một tiêu mòn, chỉ mấy ngày nữa nếu cứ thế này mãi thì chắc là chết đói mất!

Toàn thân rã rời, nó mệt mỏi tìm kiếm cái gì ăn thì đột nhiên thấy dưới một gốc cây to, con sư tử mới cứu hôm nọ, đang mài miết ăn một con cừu béo mập sẵn được. Nó ngấu nghiến nhai

nhai nuốt nuốt, không màng tới bất cứ chuyện gì khác.

Con chim gõ kiến bay xuống, khép nép đứng bên cạnh sư tử, nhìn nó bằng cặp mắt cầu khẩn như xin ăn mà không mở miệng nói một lời nào. Nhưng con sư tử vô tình vẫn nhồm nhoàm nhai nuốt miếng thịt cừu của mình, không thèm ngó ngang gì tới con chim gõ kiến, giả vờ như không thấy.

– Chắc anh chàng này không nhận ra mình.

Chim gõ kiến nghĩ như thế, mới bèn tiến tới gần con sư tử, cầu cứu một cách khiêm tốn:

– Hôm nay tôi đến gặp bạn như một kẻ ăn mày, xin bạn cho tôi một chút gì ăn, tôi đói quá rồi bạn ạ. Nếu bạn thuận lòng

thí xả một chút thức ăn cho một kẻ sắp chết đói, thì công đức của bạn rất lớn!

Con sư tử hung dữ gầm lên:

– Mi to gan thật, trong lúc ta đang dùng bữa thì mi táo bạo dám đến gần, ý mi muốn hiến thân làm thức ăn cho ta phải không? Cái lúc mi bay vào miệng ta lấy miếng xương ra khỏi họng, là vì ta cho phép mi làm, chẳng có gì đáng kể công hết! Ta không có lòng nhân từ, mi có cút đi không!

Con chim gõ kiến không nói không rằng, lặng lẽ ôm nỗi thất vọng trong lòng, sửa soạn bay đi.

Thần cây thấy con sư tử vong ân bội nghĩa như thế, trong lòng hết sức bất bình, bèn hỏi chim gõ kiến:

– Tại sao bạn không mắng cho vào

mặt của cái phường vong ân ấy? Không lẽ bạn không đủ sức đối phó với hăn hay sao? Bạn là ân nhân của hăn mà hăn lại đối xử với bạn một cách hung dữ như thế, tại sao bạn không tới mổ vào hai con mắt của hăn, mà lại chấp nhận cho hăn tàn nhẫn ngược đãi bạn?

– Đừng nhắc tới hăn nữa. Xử phạt con sư tử vong ân bạc nghĩa ấy không phải là việc của tôi. Trong tương lai, hăn sẽ tự nhiên lãnh lấy hậu quả của sự vong ân bạc nghĩa ấy. Nếu có một ngày nào đó gặp nạn, sẽ không ai đến cứu hăn nữa. Nhưng tôi không bao giờ ân hận đã thi ân cho hăn. Nếu như tôi nghĩ đến sự báo đáp rồi mới thi ân, thì đó là một việc mua bán vay trả, chứ không phải là một hành động đạo đức cao cả.

Thần cây nghe chim gõ kiến nói như thế, cảm động mà khen ngợi rằng:

– Bạn thật là một người nhân từ, đạo đức cao thượng. Bạn không giống như một con chim, mà lại giống một con người khoác lên một bộ lông cánh tuyệt đẹp. Trí huệ phúc đức của bạn sẽ vĩnh viễn không bao giờ thiếu sót!

Thần cây tán thán xong cáo biệt mà đi. Con chim gõ kiến cũng rời bỏ con sư tử vong ân bạc nghĩa. Một vài ngày sau, con sư tử bị thợ săn bắn chết.

Không bao lâu, trời rưới xuống một trận mưa pháp cam lồ, làm cho khắp mặt trái đất được tươi nhuận tươi tốt, hoa nở, lá non. Con chim gõ kiến nhân từ kia được cả trái đất ca tụng và khen ngợi...”

Ngừng kể Sa mỉm cười khi thấy Sáu đã nhắm mắt ngủ trong lúc còn nắm chặt bàn tay của mình.

Một năm sau gia đình Sáu dời lên tỉnh rồi sau đó dọn lên Sài Gòn. Nó không còn dịp nào để gặp lại người ni cô mà nó hay gọi là chị Sa; tuy nhiên nó không bao giờ quên hình ảnh người con gái hiền dịu trong bộ quần áo tu hành. Mỗi khi muốn làm điều gì xấu xa thì câu nói của chị Sa lại văng vẳng bên tai của nó.

“Đừng bao giờ trộm cắp hay cướp bóc của ai. Muốn cái gì của người khác em hãy van xin, hoặc năn nỉ và em sẽ được. Phật sẽ làm cho người ta động lòng và biếu tặng em cái gì em muốn...”

CON ĐẾ ĐÁ MỘT GIỜ

Sáng hôm nay Sơn thức dậy sớm; sớm đây có nghĩa là mặt trời đã ló lên khỏi ngọn cây vì một lý do giản dị là nó được anh Sáu hứa sẽ đi với nó ra ruộng tìm bắt một con đế đá để tham dự trò đá đế. Đây là lần đầu tiên nó đủ tuổi hay đúng hơn được phép tham dự vào trò chơi của đàn anh. Quay qua anh Sáu đang còn ngáy nó lắc.

– Anh Sáu dậy... dậy...

Sáu trả lời với giọng còn ngái ngủ.

- Dậy làm gì giờ này... ngủ nữa đi...
- Dậy đi bắt dế...
- Còn sớm mà...
- Tụi nó bắt hết...
- Ở ngoài ruộng cả đồng...

Tuy nói như vậy nhưng Sáu biết phải ngồi dậy nếu không cũng sẽ không được ngủ yên với thằng em út của mình. Hai đứa ra lu nước xúc miệng. Nói là xúc miệng cho oai và văn minh chứ là tợp ngụm nước lạnh, đưa ngón tay trở vào miệng rồi chà đi chà lại mấy lần đoạn phun phèo ra. Xong. Nhiều lần Sáu tự hỏi xúc miệng như vậy có ích lợi gì đâu mà má, chị hai hoặc cô giáo cứ khuyên nên xúc miệng. Xong cái màn xúc miệng

hai đứa vào bếp lục cơm nguội.

- Mày phải ăn cho no... Tao dẫn mày đi chỗ này xa lắm...
- Mình đi đâu?
- Xuống Bình Chánh...
- Đi xa mỗi chân chết...

Biết thằng em còn nhỏ không đi bộ xa được nên Sáu trấn an nó.

- Tao nói Bình Chánh chứ chỉ cách mình chừng cây số. Dưới đó có dế đá chiến hơn trên mình...

Nghe bùi tai Sơn bằng lòng. Xức chén cơm nguội, uống nước xong Sáu trở lại giường ngủ của hai đứa. Lôi ra cái hộp bằng cây nó đưa cho Sơn.

- Giữ đi tao cho mày...

Sơn cười toe toét vui mừng nhận cái hộp đựng đồ của người anh trai lớn hơn nó ba tuổi. Cái hộp cũ mềm này có một lịch sử huy hoàng bởi vì nó chứa những con dế đá vô địch, những con dế mà nó từng mơ ước được có. Cái hộp cũ đó là niềm hãnh diện của anh nó, tay đá dế nổi tiếng của dòng họ.

Giữa tháng 4 mà trời nắng gắt. Chỉ cần lội bộ dọc theo con đường lộ đá chừng trăm thước là mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Sáu đi đầu. Tay của nó cầm cây roi dài chừng một thước. Ở dưới què rần rít rất nhiều cho nên cây roi là thứ khí giới hữu dụng nhất. Nếu Hồng Thất Công có cây gậy đả cầu thì cây roi của nó chính là cây roi đánh rắn. Nhiều lần lang thang trong rừng cây rậm rạp gặp rắn hổ mà không có roi để đập đầu là bị nó cắn sùi bọt mép, chờ chờ tới nhà thương là tiêu

đời hoặc nếu sống thời cũng khó nuôi.

– Tới chưa anh Sáu?

Sơn hỏi và Sáu trả lời chút nữa. Cứ như vậy mà hai đứa đi xa cả cây số. Tới một chỗ cao ráo Sáu dừng lại ngắm nghía. Cỏ tranh cao mất đầu. Cỏ mây mọc tràn lan. Cây sao cao ngất trời đứng chờ vợ một mình bên lề con lộ đá.

– Chỗ này...

Sáu lên tiếng. Sơn hỏi với giọng nghi ngờ.

– Chỗ này mà có dế à?

Sáu gật đầu một cách quả quyết.

– Ủa chỗ này... Tao sẽ bắt cho mày một con dế rắn...

Sơn trợn mắt nhìn anh mình lom

lom. Nó chưa bao giờ nghe ai nói tới đế răn... Đế than, đế lửa, đế cơm, đế nhủi thì có...

Tay dùng cây roi dài quất mạnh lên đám cỏ như để đuổi răn Sáu giải thích.

– Đế răn là con đế sống lẫn lộn với răn. Nó dùng hang của con răn làm hang của nó...

– Bộ răn hồng ăn thịt nó à?

Sơn ngắt lời anh. Sáu cười bước đi.

– Con đế có bằng ngón tay thì răn ăn chừng nào mới no... Vì sông chung hang với răn, nhất là răn hổ nên nó bị nhiễm hơi độc của răn. Mình bắt về đem đá là thắng. Nó đá con đế nào là con đế đó ngủm cù tèo...

– Sao anh biết?

– Tao đọc sách...

Sơn làm thỉnh không cãi khi nghe anh mình nói là đọc trong sách. Nó biết anh nó là đứa trẻ hay chữ nhất trong làng dù chỉ mới có 9 tuổi. Anh nó hay chữ hơn người lớn. Hay chữ là đọc sách báo. Sáu đọc hết những cuốn sách dày cộm của bà nội bà ngoại. Nó kể cho đám con nít nghe về truyện Phong Thần, chuyện Khương Tử Nha câu cá mà không có lưỡi câu. Chuyện Tôn Tản Bàng Quyên. Chuyện Kinh Kha thời Đông Chu Liệt Quốc. Chuyện Tam Quốc. Tây Du. Tam Hạ Nam Đường. Nhạc Phi. Hết chuyện Tàu nó kể cho em út nghe chuyện Hai Bà Trưng. Phù Đổng Thiên Vương. Trọng Thủy Mị Châu. Từ Thức Giáng Hương. Chữ Đồng Tử với công chúa Tiên Dung...

– Đây rồi...

Sáu reo lớn. Gần gốc cây sao chùng năm thước có một cái hang sâu.

– Thúi quá...

Sơn bịt mũi lên tiếng. Sáu gật gù cười vui vẻ:

– Hang rắn mà mậy...

Đạp cho cỏ nằm rạp xuống đất xong Sáu đứng im quan sát cái lỗ tròn tròn và sâu hun hút. Những lần theo ông Tám Tầm đi bắt rắn hổ nó biết có con rắn hổ đang ở dưới hang. Nó không muốn làm động để con rắn bò lên vì mục đích của nó không phải là bắt rắn mà bắt con dế. Nó cũng biết con dế không phải ở trong hang rắn mà ở trong cái hang dế quanh quần đâu đây. Chỉ cần làm sao cho con rắn đừng bò lên trong lúc nó đi tìm ra hang dế là an toàn. Miệng hang rắn

trơn láng cho nó biết là con rắn hổ ra dò thường xuyên. Ngấm ngấm giây lát nó dẫn Sơn đi dài dài theo lộ đá rồi lát sau khệ nệ ôm cục đá ong to tướng về lấp miệng hang rắn. Xong xuôi nó với thằng em đạp cỏ thành một bãi lớn và cặm cũi tìm hang dế. Dế cơm, dế nhũi nháy lung tung chùng tỏ nơi đây có rất nhiều dế.

– Nó rồi...

Sáu la lớn khi thấy một cái hang nhỏ. Hang dế không sâu lắm. Tìm được hang dế đã khó mà bắt dế để đá còn khó hơn bởi vì phải bắt con dế còn nguyên vẹn nó mới đá được. Bị gãy chân là kể như bỏ. Đứt râu cũng bỏ. Nam vô tửu như kỳ vô phong. Dế cũng vậy. Dế trống là phải có râu mới oai phong lắm liệt. Dế đá mà hông có râu thì chỉ là dế đá giò lái.

– Mày bắt đi...

Tuy tìm được hang để nhưng Sáu không chịu bắt mà lại bảo Sơn. Thâm ý của nó là muốn cho thằng em phải học, phải thực hành chuyện bắt dế. Từ đó Sơn sẽ biết cách và sẽ đi bắt một mình.

– Mình làm sao bắt nó hả anh?

– Mày vỗ vỗ vào miệng hang để làm động ổ và con dế nhảy ra xong mày chụp nó. Mày phải chụp như vậy...

Sáu chỉ Sơn bằng cách khum khum bàn tay của mình lại rồi chụp lên mặt đất.

– Mày chụp như vậy nó mới không bị đứt râu, gãy chân. Còn nguyên nó mới đã được... Mày coi chừng để tao chọc con dế nhảy ra...

Sơn bậm môi gật đầu. Sáu ngồi chồm hóm trên mặt đất xong dùng tay

vỗ mạnh lên đất vòng quanh hang con dế. Con dế nhảy ra một cách lẹ làng và bất ngờ khiến cho Sơn trở tay không kịp. Tuy nhiên đã bắt hàng trăm con dế đá nên Sáu không khi nào để cho con dế rần chạy thoát. Con dế còn đang lơ lửng trong không khí hay bàn tay nhỏ nhắn của nó vỗ búp một cái và con dế nằm lọt bên trong.

– Mở nắp hộp ra...

Sáu bảo thằng em của mình. Sơn mở hé hé cái nắp và con dế chui tọt vào. Sáu đứng dậy cười vui vẻ.

– Mình đi về...

Sơn chưa hề thấy mặt mũi con dế đá đầu tiên của nó. Riêng Sáu dù không thấy song nó đoán con dế rần này sẽ trở thành con dế chiến.

Sơn chưa hề thấy mặt mũi con đế đá đầu tiên của nó. Riêng Sáu, dù chỉ thấy thoáng qua song nó đoán con đế rắn này sẽ trở thành con đế chiến.

Sau khi bắt được con đế đá rồi trở về nhà Sáu bỏ đi đâu không biết. Trước khi đi nó dặn đi dặn lại thằng em không được mở nắp hộp ra.

– Mày mở mà nó nhảy mất là khỏi đá luôn...

Sáu đã cảnh cáo thằng em của mình trước khi rời nhà. Tuy nhiên Sơn không dần được tò mò. Nó muốn xem mặt mũi con đế. Con đế rắn này mặt mũi chắc phải ngầu lắm. Sơn lăm bằm trong lúc nhìn cái hộp cây đặt chính giữa giường ngủ của hai đứa.

– Mình mở he hé ra coi thử... Ảnh đâu có biết...

Sơn lăm bằm. Ý muốn coi mặt con đế khiến cho nó ngồi đứng hồng yên. Tuy nhiên khi nhớ tới lời căn dặn của Sáu nó dậm ra do dự. Nó biết tính của anh nó. Sáu hiền hậu, vui vẻ nhưng rất cọc, liều lĩnh và gan dạ. Phải nói là Sáu lì lợm không sợ bất cứ con gì hay bất cứ ai trong làng dù là người lớn. Đến ông hương quản Cây mà Sáu còn quánh mà. Quánh trước mặt không được thì quánh sau lưng. Đánh du kích mà...

Sơn đứng khom lưng nhìn chăm bằm cái hộp cây cũ kỹ sần sùi nhưng có sức quyến rũ lạ kỳ đối với nó. Dường như trong hộp có tiếng động của con đế rồi tiếng khè khè vang nho nhỏ.

– Nó gáy...

Sơn kêu nhỏ. Gà gáy thì đế cũng vậy. Nó đã nghe đế gáy nhiều lần nên có thể

phân biệt được sự khác nhau giữa dế đá và dế không đá. Dế đá gáy lớn hơn, âm thanh hùng dũng hơn. Tiếng gáy là hình thức đe dọa tinh thần đối phương hoặc hù kẻ địch. Có nhiều con dế thoát nghe tiếng gáy của con dế khác liền nín khe, sợ không dám gáy tiếp và nhiều khi chạy trốn mà không dám đá cú nào. Sơn lắng nghe tiếng con dế gáy rề rề rồi im luôn.

– Hay là nó bệnh...

Trí óc non nớt của đứa trẻ lên sáu bắt đầu đặt ra nhiều câu hỏi mà không có câu trả lời.

– Hay là nó đói...

– Hay là nó khát...

– Nó chết...

Cuối cùng vì không dẫn được tò mò

Sơn he hé mở nắp hộp. Nó hơi hoảng khi không thấy con dế. Vù... Con dế phóng ra khỏi hộp. Sơn đưa tay ra chụp. Tuy nhiên bàn tay nhỏ nhắn của nó làm sao chụp được con dế. Nó trợn mắt nhìn con dế đen thui đang nằm trên chiếu. Cặp râu dài động đậy. Hai mắt tròn to của con dế nhìn nó như trêu chọc, như thách thức. Sơn biết bằng mọi cách nó phải bắt cho được con dế bỏ vào hộp trở lại trước khi anh Sáu của nó về bằng không sẽ nhừ đòn. Cánh tay đưa ra chầm chậm, bàn tay hơi khum khum nó phải chụp mà không làm sút mẻ tới con dế đá. Bụp... Bụp... Bụp... Sơn chụp lia chụp lịa song vô ích. Con dế lanh hơn nó bội phần. Hai đối thủ kẻ chụp người nhảy rớt cuộc con dế vẫn nhớn nhoe trên chiếu. Tới đây Sơn hiểu bằng mọi cách và mọi giá nó phải bắt được con dế ương ngạnh và bướng bỉnh trước khi nó nhảy xuống đất. Lúc

đó nó không có nhiều hy vọng để bắt được con dế. Bụp... bụp... Bàn tay nhỏ nhắn của Sơn chụp lia lịa.

– A... Mày ngon mày nhảy nữa đi...

Sơn reo lớn khi biết mình đã chụp trúng con dế trong lòng bàn tay của mình. Nhưng sau đó nó hơi hoảng vì không nghe con dế động đậy.

– Hay là nó chết... Mình chụp mạnh quá nó chết...

Nghĩ tới con dế bị chết Sơn hơi hoảng. Nó từ từ hé bàn tay ra rồi nằm sát xuống chiếu nhìn vào. Thấy hai cái râu còn đưa qua đưa lại nó mừng hóm rồi từ từ giở bàn tay của mình lên cao hơn nữa. Nó hơi ngạc nhiên là con dế vẫn nằm yên thay vì nhảy nhót ngay cả khi nó nhấc tay lên cao. Nhìn chăm chú

giây lát Sơn mếu máo khi khám phá ra con dế đá thân yêu của mình đã bị gãy một chân. Cái chân con dế nằm im lìm trên chiếu. Tự dưng nó bật khóc hu hu vì tiếc con dế thì ít mà sợ bị đòn thì nhiều. Nó khóc tới độ quên bắt con dế bỏ vào hộp. Tuy nhiên con dế một giờ vẫn còn nằm yên trên chiếu.

Chưa bước vào cửa Sáu đã nghe tiếng khóc của thằng em trai vang ra. Nó hiểu có chuyện gì xảy ra và chuyện đó có dính líu ít nhiều tới con dế đá.

– Có chuyện gì vậy?

Sáu hất hàm hỏi khi thấy thằng em mặt đầy nước mắt nước mũi đang ngồi trong góc. Trên chiếc chiếu con dế than đang nằm im. Quan sát con dế nó hơi cau mày rồi lặng thinh. Lát sau nó từ từ nói.

– Thôi nín đi mày... Con đế một giò cũng đá được...

Đưa tay áo quệt nước mắt Sơn hỏi nhỏ.

– Một giò đá được hả anh?

Sáu gật đầu.

– Được chứ sao hồng được. Mày thấy tao một tay mà còn quánh thằng Út sặc máu mũi mà...

Sơn mừng rỡ vì con đế còn đá được và nhất là không bị anh Sáu nựng sừng mặt do cái tội không nghe lời làm gãy chân con đế. Thật ra Sáu nói cho thằng em mình an lòng chứ nó cũng không dám quả quyết là con đế thọt chân có thể đá được và đá bại tất cả anh hùng hào kiệt đế trong làng để trở thành đệ nhất cao thủ.

Cái chuyện nó trói một tay để đánh lộn với thằng Út là chuyện khác. Con người ta với ý chí quyết thắng, với tánh lì như nó thì có thể một tay đánh gục địch thủ. Riêng con đế không phải là con người. Tuy nhiên nó phải chấp nhận chuyện đã xảy ra vì không thể tìm ra con đế nào khác. Bây giờ đã chiều rồi nên không đi bắt đế được mà sáng mai là bắt đầu cuộc đấu. Nó chỉ còn có 12 giờ đồng hồ để biến con đế một giò thành cao thủ đế.

Nhẹ cầm lấy con đế than xấu xí và tàn phế bỏ vào hộp xong, nó rút trong túi áo ra một nắm củ và cỏ xanh bỏ vào hộp. Dường như bị đói nên con đế ăn ngấu ngiến.

– Cỏ gì vậy anh?

Sáu thì thầm với em của mình như sợ ai nghe được.

– Cỏ cú... Mình phải cho nó ăn củ cỏ cú nó mới mạnh khỏe và đá hăng... Cũng giống như con voi trận vậy. Muốn cho con voi hung dữ để ra trận người ta cho nó ăn mía...

– Sao anh biết?

Sơn hỏi và Sáu thản nhiên gật đầu.

– Sách nói như vậy. Cỏ cú là một vị thuốc...

Sơn nhìn anh mình một cách nể phục. Anh đọc sách mà sách nói thì phải trúng. Đấy nắp hộp lại Sáu lấy cuốn tập đề lên.

– Mà đừng có mở ra nghe chưa...

Sơn gật đầu. Cho vàng nó cũng hổng mở ra nữa. Bỏ ra đứng nơi sân trước nhìn qua bên kia tiệm chạp phô của chú Ba nó im lìm suy nghĩ. Con đế than, con đế răn của nó dù bạo, dù dữ cách mấy cũng không đả bại quân hùng nếu có một giò. Muốn làm cho con đế đá hăng nó phải có cách nào khác hơn. Nó nhớ tới chuyện Thủy Hử và đoạn Võ Tòng đả hổ Kiến Dương Cang. Nhờ say rượu nên Võ Tòng mới đủ sức mạnh và gan lì đánh chết cạp. Ngẫm nghĩ giây lát nó dô bếp lục lạo rồi mỉm cười thích thú khi thấy chai rượu trắng mà má nó thỉnh thoảng dùng để ướp thịt nướng. Nó định cho con đế nhậu rượu để để làm cho con vật hăng tiết vệt trước khi lâm trận. Suốt đêm hôm đó Sáu mơ màng nghe con đế một giò gáy tè tè...

Trời sáng rõ. Sáu và Sơn ních mỗi

đứa một gói xôi đậu phộng và ly nước lạnh xong bắt đầu rời nhà. Sơn được anh của nó nhường cho vinh dự cầm cái hộp đựng để bởi vì nó chính là chủ của con đế. Nếu con đế một giò thắng thì tất cả vinh quang là của nó. Sáu, anh của nó đã có quá nhiều vinh quang rồi nên bây giờ nhường lại cho đứa em út của mình. Sáu đi sau. Trong túi áo của nó có chai dầu Nhị Thiên Đường đựng bữa bổi là chút rượu trắng để cho con đế uống.

Sân trường sơ học đầy con nít đứng ngồi, chạy nhảy la hét om sòm. Con nít trong làng chia làm hai phe. Phe nhà giàu đứng đầu bởi thằng Bảy Thưa. Nó là con ông hương quản Cây. Tụ tập quanh nó là đám con nít ở chợ, có tiền và có nhiều quà bánh hơn đám con nhà nghèo ở trong vườn mà thủ lĩnh là Sáu. Nhà nghèo muốn có ăn phải đi ăn cướp, nhưng

ăn cướp kiểu anh hùng Lương Sơn Bạc mới ngon, tức là ăn cướp xong rồi chia đều cho anh em. Đám con nít Lương Sơn Bạc hò reo khi thấy Sáu xuất hiện. Thằng Bảy thưa gườm gườm nhìn địch thủ không đội làng chung của nó.

– Đế của mày đâu?

Thưa hất hàm. Trí Đa Tinh Nguyễn Sáu cười hì hì chỉ vào thằng em của mình.

– Năm nay tao không đá... Đá với mày chán lắm. Mày thua hoài...

Bị địch thủ chế nhạo Thưa đỏ mặt. Nó chưa kịp sùng sộ Sáu tiếp liền.

– Thằng Sơn sẽ đấu với mày...

Thưa nhìn Sơn. Thằng nhỏ tỏ vẻ bối rối vì bị khớp trước địch thủ mà uy phong đều trội hơn mình.

– Thằng Sơn hả... Nó có đế hông mà đá?

Sơn chưa kịp lên tiếng Sáu hốt lời trước. Nó sợ thằng em thật thà phun ra là bể mảnh hết.

– Có sao hông có. Nó có con đế răn...

Đám con nít bật cười khi nghe Sáu nói tới con đế răn. Chúng nghĩ nó xạo. Đế thì có nhiều thứ nhưng đế đá chỉ có hai thứ là đế than và đế lửa, trong đó đế than đứng nhứt tuy hình dáng nó nhỏ hơn nhưng về tính lì lợm nó ăn đứt con đế lửa.

– Tụi bây con nít biết gì. Tao đọc trong sách của ông Lê Quý Đôn có nói tới hai thứ là ngọc răn và đế răn. Ngọc răn là ngọc ở trong đầu của con răn, còn đế răn là con đế ở gần răn. Nó làm hang

gần hang răn nên dữ như răn...

Sáu cười thầm trong bụng khi thấy đám con nít im rơ vì bị nó đem ông Lê Quý Đôn ra hù. Quay qua Bảy Thưa nó hất hàm.

– Mà dám đá với con đế răn của thằng Sơn hông?

Bảy Thưa dụ dụ. Nó mân mê cái hộp đựng đế trong tay. Mặc dù có con đế than nổi tiếng nó cũng hơi khóps khi nghe nói tới con đế răn của Sơn. Biết tẩy của Bảy Thưa, Sáu bồi thêm một câu mà khi nghe xong đám con nít đều trợn trắng tròn mắt nhìn Sáu lom lom.

– Tao chấp mà một giò đó. Dám đá hông?

Tới nước này Bảy Thưa hông nhận cũng hông được. Hông nhận lời là mất

mặt anh hùng, mà mất mặt thời làm sao làm xếp đám con nít nhà giàu được. Liếc nhanh đàn em của mình Bảy Thưa chắc giọng.

– Tao chịu đá. Mà muốn cá cái gì?

Cạch... Trí Đa Tinh Nguyễn Sáu đặt xuống đấu trường một vật. Hàng trăm cặp mắt nhìn vật đó một cách thèm thuồng. Đó là cái ná thung bằng sừng trâu. Nguyên đám con nít trong làng không có đứa nào có cái ná thung đặc biệt này. Sáu nổi danh thần xạ cũng nhờ cái ná thung huỳnh truyền của anh Tư cho nó khi anh đi học xa. Từ đó nó trở thành tay vô địch về bắn chim. Gõ kiến bám trên cây dừa lão cao chót vót, chỉ cần một phát thôi nó bắn gục con chim mà chú Ba Tàu hứa sẽ trả năm đồng nếu con chim còn sống. Chim cu gáy đậu trên ngọn me cao trệt ót mà nó bụp một

phát là lật gọng liên. Bởi vậy cái ná thung bằng sừng là báu vật mà đám con nít không đứa nào không mơ ước được làm chủ.

– Mà có cái gì?

Sáu hỏi Thưa. Thằng xếp con nhà giàu ra hiệu cho đồng bọn. Đám em út của nó thi nhau bỏ xuống nào kẹo, bánh, mít hay đủ thứ trò chơi mà đám trẻ nhà nghèo không có tiền để mua. Giữa đấu trường bày đầy trái cây như quít, ổi, mận, đu đủ, dừa xiêm.

– Để của mày đâu...

Bảy Thưa hỏi Sơn và thằng nhỏ trịnh trọng đặt xuống đấu trường cái hộp cây. Nó từ từ mở nắp ra. Có tiếng cười chế nhạo vang lên kèm theo tiếng ồ thất vọng. Đám con nhà giàu cười hô

hổ, cười sặc sụa, cười bò cànng khi thấy con đế xấu ỉn, nhỏ như hạt tiêu mà lại có một giò của Sơn. Thằng nhỏ ngượng ngùng vì tiếng cười chế nhạo của địch thủ. Nó nhìn đám con nít nhà nghèo như cầu cứu hoặc phân bua nhưng chỉ thấy những ánh mắt thất vọng và lạnh nhạt. Chỉ riêng Trí Đa Tinh Nguyễn Sáu vẫn thản nhiên. Nhìn Thừa nó hỏi lớn.

– Đế đâu?

Cười cười Thừa đặt cái hộp cần xà cừ xuống đất rồi nhẹ mở nắp hộp ra. Dù không buột miệng kêu trời như những đứa trẻ khác Sáu cũng phải trố mắt nhìn con đế của thằng Thừa. Nó chưa bao giờ thấy con đế nào bụi và bộ tịch dữ dằn như con đế này. Lính giỏi không cần đông. Tướng giỏi không phải bụi con. Tới nước này thì Sáu không còn đường rút nữa rồi. Đánh hay là chết. Thà chết vinh

còn hơn sống nhục. Hai thằng nhóc xếp gạch thành đấu trường nhốt hai con đế lại. Hàng trăm cặp mắt nhìn hai đấu thủ. Đế đá có bài bản hẳn hoi. Trước nhất hai con đế đấu võ miệng bằng cách so râu với nhau. Con đế lửa của Thừa râu dài cả tấc. Hai chân sau to và gồ ghề. Nó chỉ búng hay đá một cái thôi con đế rắn của thằng Sơn chắc sẽ lăn kênh ra đất. So râu chừng giây lát con đế lửa cất tiếng gáy. Lối đánh võ miệng để hù địch thủ này là đòn đánh phủ đầu. Địch thủ mà yếu bóng vía là sợ liền, nhiều khi chỉ nghe tiếng gáy đã chạy trước rồi. Tiếng gáy của con đế lửa của Bảy Thừa nghe thật đã tai. Sáu phải công nhận mình chưa nghe con đế nào có tiếng gáy to, oai phong và hùng dũng như con đế này. Con đế rắn của Sơn vẫn đứng yên một chỗ có lẽ vì chỉ còn có một giò nên nó lười di chuyển. Nghe tiếng gáy của địch thủ nó cũng cất

tiếng gáy. Đám con nít bật cười khi nghe con đế rần gáy. Âm thanh nghe rè rè như thùng thiếc bể hay ong bầu ở trong lon sữa đặc.

Sau màn đánh võ miệng hai con đế bắt đầu cuộc đá. Sáu nhăn mặt khi thấy con đế lửa nhe hai cái răng nhọn lều ra. Nó chỉ cần ngoạm một cái là con đế rần đứt làm đôi. Đám con nít hò reo, vỗ tay âm âm khi thấy hai con đế quấn lấy nhau. Tới giờ phút này chúng quên mất phe ta hay phe địch mà chỉ còn say mê thưởng thức hai con đế kèn cựa nhau. Phải nói là con đế rần tuy nhỏ thêm mất một giò nhưng nó khôn ngoan và có đấu pháp rõ ràng, Nó không ngại luồn dưới bụng, xoay bên này, lùi lại, tiến tới hay xoay trở để né những cú đá mạnh bạo của con đế lửa lớn gấp đôi nó. Nếu còn đủ hai giò Sáu dám chắc con đế rần của Sơn sẽ

tung nhiều ngón đòn ngoạn mục. Tuy nhiên bằng kinh nghiệm của một tay đá đế, Sáu biết con đế của mình khó lòng địch lại con đế lửa của Bảy Thừa nếu nó không giở bửu bối ra.

– Hết hiệp rồi...

Sáu la lớn đoạn nhanh tay sốt con đế của mình trước khi nó bị địch thủ giáng cho một đòn chí tử. Hai con đế được cho nghỉ mệt một lúc rồi mới tái đấu. Cầm con đế trong lòng bàn tay của mình Sáu cười nói:

– Tao cho nó uống nước...

Vừa nói nó vừa đi ra mé đìa. Liếc nhanh không thấy có ai ở gần nó mở chai dầu gió Nhị Thiên Đường ra rồi đưa ngay miệng con đế. Khát nước con đế cầm đầu nhậu. Nhét chai dầu vào túi nó

trở lại đầu trường xong bỏ con đế xuống đất. Con đế rần màu đen nằm im như một mối cần phải nghỉ ngơi cho lại sức. Lát sau Bảy Thưa bỏ con đế lửa của nó ngay trước mặt đối thủ. Vừa nhìn thấy con đế của Bảy Thưa con đế rần bỗng dựng cất tiếng gáy. Đám con nít nhìn nhau khi nghe nó gáy lạnh lạnh, gáy từng tràng dài và càng lúc càng lớn hơn.

– Con đế này ngộ ghê tui bay... Bây giờ nó gáy lớn hơn hồi nãy...

Thưa lên tiếng báo động. Con đế lửa của nó cũng bắt đầu gáy nhưng tiếng gáy của nó bị át bởi tiếng gáy vang lừng của con đế rần hột tiêu. Vừa gáy con đế rần vừa nhích từng bước tới sát đối thủ. Cái giò độc nhất của nó cào cào trên mặt đất thành đường dài.

– Dô...

– Dô...

– Dô... dô con...

– Mày mà cắn đứt râu nó tao cho mày ăn hột mít...

Đám con nít nhà nghèo vừa vỗ tay, vừa la hét để cổ vũ cho đế nhà. Sáu mím cười khi thấy mồ hôi tươm ra trên mũi của Bảy Thưa.

– Trời...

– Nó bay...

– Con đế một giò nó bay...

Đám con nít la rầm khi thấy con đế một giò phóng tới. Cái thân nhỏ xíu của nó đề lên lưng còn cái chân độc nhất của nó quặp lấy thân trong lúc hàm răng nhọn hoắt cạp cắn vào mắt địch thủ. Trúng đòn độc con đế lửa cố gắng giãy

giữa. Cái đầu của nó lắc qua lắc lại rồi cuối cùng nó ngã lăn ra và giãy giữa trên đất như muốn chạy trốn mà không được.

– Thua rồi... Thua rồi... Nó chạy rồi...

Đám con nít không phân biệt giàu nghèo la rầm lên khi thấy con đế cồ của Bảy Thưa chạy vòng vòng quanh đấu trường trong lúc con đế rắn lếch thếch rượt theo. Cuối cùng có lẽ vì mệt nó dừng lại cất tiếng gáy. Đó là tiếng gáy của kẻ chiến thắng. Về mặt sượng sùng Bảy Thưa bắt con đế của mình lên. Chơi đúng luật đá đế nó trao con đế của mình cho Sơn. Thằng nhỏ hân hoan nhận lãnh chiến lợi phẩm. Đám con nít nhà giàu lui thủi ra về trong lúc đám con nít nghèo mở tiệc ăn mừng chiến thắng. Sáu chia đều chiến lợi phẩm cho các anh hùng Lương sơn Bạc. Nhìn theo bóng Bảy

Thưa thất thủ trên đường, nó biết cuộc đá đế năm tới sẽ vô cùng gay go vì hơn ai hết Thưa không bao giờ bỏ cuộc cho tới khi nó chiếm được chức vô địch. Tuy nhiên Sáu không còn có dịp đá đế vào năm tới vì gia đình nó dọn lên tỉnh rồi sau đó lên Sài Gòn và ít khi có dịp trở lại quê làng của mình. Ở đô thành nó có bạn mới và nhiều trò vui mới lạ hơn.

CÁ LIA THIA KHẠP DA BÒ

Chị cho tui gọi con nhỏ chừng năm
ba ngày nghe chị...

Thím Hậu nói với má của Sáu. Giọng của thím thấp xuống như năn nỉ. Nhìn đứa con gái ốm, gầy, mặc quần áo cũ mềm giây lát rồi má của Sáu mím môi gật đầu.

– Thím đi thăm chú Út chừng nào dìa?

– Dạ chắc chừng nửa tháng. Ảnh ở tuốt trong Đồng Tháp...

Má của Sáu thở dài. Cũng có chồng theo kháng chiến nên bà hiểu được tâm trạng của Hậu, người em bà con bên chồng. Hai vợ chồng vừa lấy nhau xong là chia lìa và từ đó tới nay không có gặp mặt nhau. Đáng lẽ thím phải ẵm con theo nhưng vì nó còn nhỏ và lại đường sá xa xôi và nguy hiểm nên thím phải gửi nó cho má của Sáu giữ giùm.

Biết sắp sửa phải xa mẹ con nhỏ khóc hù hụ. Nước mắt nước mũi của nó chảy tùm lum. Nó ôm cứng tay mẹ không chịu rời khiến cho má của Sáu phải gỡ tay của nó ra. Con nhỏ không làm gì khác hơn là khóc đứng nhìn theo bóng người mẹ thân yêu xa dần.

– Nín đi con. Má con đi một chút rồi má con dì. Dì cho con kẹo... Nín đi dì thương...

Má của Sáu dỗ cháu. Vừa lúc đó Sáu bước vào nhà. Nhìn đứa con gái đang khóc nó hỏi má.

– Nó là con của ai vậy má?

– Con của thím Hậu. Thím gửi nó cho má giữ để đi thăm chú út ở Đồng Tháp...

Sáu cau mày. Nghe nói Đồng Tháp nó không biết ở đâu nhưng đoán phải xa lắm. Nhìn đứa con gái nhỏ tuổi hơn Sơn, ăn mặc dơ dáy, cái bụng phình ra như bị mắc cam tích nó không có cảm tình mấy.

– Sao nó khóc vậy má?

– Nhớ má nó chắc. Má dỗ hoài mà nó hồng nín... Cho kẹo nó cũng hồng thêm ăn...

Liếc nhanh con nhỏ đang đứng khóc Sáu bậm môi.

– Má để con đỡ nó cho... Con đỡ là nó nín liền...

Bỏ cuốn Nhạc Phi xuống má của Sáu nhìn con. Bà biết tiếng ” đỡ ” của thằng con có nghĩa gì. Tuy nhiên nghĩ ngợi giây lát bà gật đầu nói nhỏ.

– Ủa... Con đừng có đánh nó... Tội nghiệp nó... Dẫn nó đi chơi mua bánh cho nó ăn chắc nó hết khóc...

Sáu gật đầu cho có lệ. Dẫn con nhỏ ra sau hè nơi có khoảnh đất trống nó bắt đầu cuộc thẩm vấn của mình.

– Mà tên gì?

Đang khóc thút thít con nhỏ ngược lên nhìn Sáu. Bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của Sáu nó cúi mặt xuống. Có lẽ biết mình đang ở nhà người lạ nên nó lí nhí trả lời.

– Thêu...

Gật gù Sáu nghiêm giọng hỏi cung tiếp.

– Mà nói lớn lên. Tao điếc mà mày nói nhỏ quá tao đâu có nghe được...

Cảm nhận được cái giọng hăm he của đàn anh con Thêu nói lớn hơn.

– Thêu... Tui tên Thêu...

Sáu mỉm cười hài lòng.

– Mày phải học lễ phép nghe chưa... Mày phải nói dạ tui tên Thêu... Nói lại cho tao nghe coi...

Nhìn Sáu giây lát Thêu ngập ngừng.

– Dạ em tên Thêu...

– Em mấy tuổi?

– Sáu tuổi...

Trả lời xong như chợt nhớ Thêu sửa lại liền.

– Dạ em sáu tuổi

– Em đi học chưa?

– Dạ đi học rồi... Lớp cô Thâu...

Sáu gật đầu tỏ vẻ hài lòng nghĩ thầm con nhỏ cũng dễ dạy. Con gái dễ dạy hơn con trai. Từ nay nó có thêm đứa con gái để sai vặt và để ký đầu khi nào sùng việc gì. Thằng Sơn lớn rồi với lại bị ký đầu hoài nên nó khôn ra. Hể thấy anh Sáu vừa giơ tay lên là nó vọt mất. Con Thêu còn khờ khạo nên cần bị nó ký đầu cho khôn ra. Sáu cười vì ý nghĩ của mình.

– Anh dẫn em đi mua bánh ăn. Em hông có khóc thì anh mới cho em ăn. Nghe hôn?

Sáu đưa nắm tay của mình lên. Con Thêu gật đầu lia lịa. Nó đủ trí khôn để hiểu không nghe lời người lớn sẽ bị ăn bánh ình. Sáu mỉm cười đắc chí. Nó nhớ lại trong sách có nói trị người phải ra uy trước rồi sau đó mới thi ơn bố đức. Tuy hứa với má không đánh con Thêu nhưng không có nghĩa nó không ký đầu con nhỏ.

Dẫn Thêu vào nhà bếp múc nước rửa mặt cho nó xong Sáu gật gù cười. Mặt con nhỏ nhìn sáng láng và xinh xắn. Là dân da vàng mũi tẹt một chăm phần chăm mà nó có cái mũi dọc dừa, đôi mắt bồ câu đen láy, nước da trắng với hai cái má phính nhìn chỉ muốn nhéo một cái cho đã tay. Chỉ có điều là bụng con Thêu bự. Chắc bụng nó có lãi. Sáu lắc đầu nghĩ thầm chuyện đó để người lớn lo. Đi với con Thêu ra cửa Sáu không

thấy má mình nhìn theo mỉm cười. Sau lần đó con Thêu đeo dính Sáu như hình với bóng. Tối nó không chịu ngủ với chị Năm mà đòi ngủ với Sáu. Không cho nó khóc hù hụ khiến má đành phải chiều ý để nó ngủ với Sáu. Tuy bực mình nhưng Sáu cũng phải chiều đứa em gái bất đắc dĩ. Mà con Thêu mến nó thật. Nó coi Sáu như anh ruột của mình. Mỗi buổi trưa nó thích nằm bên cạnh nghe Sáu đọc truyện Tàu ru nó ngủ. Nhiều lúc Sáu nghĩ mình mắc nợ con Thêu. Nó hy vọng nợ này nó không phải trả lâu vì thím Hậu về là nó xong nợ.

– Mình đi đâu vậy anh?

Con Thêu hỏi trong lúc hai đứa rẽ vào con đường mòn dẫn ra cái địa rộng.

– Đi hớt cá lia thia.

– Hớt cá lia thia để làm gì hả anh?

– Để đá chứ làm gì.

– Anh cho em một con để em nuôi nghen anh...

– Ủ... Mà nuôi để làm gì?

– Để đá...

Sáu cười hắc hắc khi nghe con Thêu trả lời.

– Mà là con gái sao lại thích đá cá lia thia. Sao mà không thích chơi với con gái...

Thêu quay qua nhìn Sáu.

– Em thích chơi với anh. Chơi với anh vui hơn...

Sáu thở dài. Từ ngày con Thêu đeo dính cứng nó như sam nó không còn

được tự do nhiều như lúc trước vì đi đâu cũng phải có tà lợt theo sau. Không cho con Thêu đi theo thì nó khóc, nó năn nỉ, nó nín ả. Tội nghiệp nó nên Sáu chịu thua. Mà đi bắt chim làm sao đem con nít theo được. Nhiều lúc bí quá vì phải rình bắt chim gõ kiến cho chú ba nó thức dậy sớm lúc con Thêu còn ngủ. Thức dậy không thấy Sáu nó khóc không ai dỗ được và chỉ nín khóc rồi cười toe toét khi thấy mặt Sáu.

– Mày đứng đây nghe chưa để tao đi hút cá...

Thấy con Thêu dợm bước đi theo mình Sáu hừ.

– Mày đứng đó. Đi lạng quạng bị rần rần hay đĩa nó đeo ráng chịu...

Vốn sợ rắn và đĩa nên con Thêu đành

đứng yên tại chỗ. Tuy nhiên cái miệng của nó thì tía lia. Nó không theo Sáu bằng chân mà theo bằng miệng.

– Anh vớt có con nào chưa?

Sáu ậm ừ không trả lời. Tay cầm cái vớt nó chăm chú nhìn. Dưới đám bèo đầy bọt nổi lên cho nó biết có ổ cá lia thia nằm ở dưới.

– Anh Sáu...

– Cái gì?

– Muỗi cắn đau quá...

– Ngứa chân quá...

– Đói bụng quá...

Giọng con Thêu nheo nhéo khiến cho Sáu bực bội. Nó định chờ thêm chút nữa nhưng bậm môi thò vớt xuống vớt

đại một cái. Đặt cái vớt lên bờ nó cúi đầu quan sát rồi thò tay nhặt lấy mấy cây bèo quăng xuống nước. Trong lòng vớt chỉ có một con cá lia thia đen mun lớn bằng ngón tay của nó.

– Anh Sáu...

– Cái gì?

– Có con cá nào hôn?

Sáu chưa kịp lên tiếng Thêu lại lải nhải tiếp.

– Đàng này có con cá nè anh Sáu. Nó lội nè anh Sáu. Em thấy nó ăn móng...

– Đúng là nợ... Sao nó nói nhiều quá... Chắc mình phải kiếm cái gì cho nó ăn thụt lưỡi để nó hồng nói nữa...

Lầm bầm mấy tiếng Sáu lấy cái hũ ra. Múc đầy nước, bỏ thêm một cây bèo

vào xong nó bắt con cá lia thia đen mun bỏ vào. Dù muốn đi xa kiếm vớt thêm vài con cá nữa nhưng vì con Thêu kêu réo hoài nên nó phải trở lại.

Thấy Sáu cầm hai cái hũ con Thêu cười hỏi.

– Anh vớt được mấy con?

– Một...

Sáu trả lời gọn lỏn. Nó sùng nhưng con Thêu đâu có để ý mà biết là anh Sáu của nó sùng.

– Còn con của em đâu?

Sáu ngáp ngừng chưa trả lời. Nó tính đưa con cá lia thia mun cho con Thêu rồi đi về nhà sau đó sẽ trở lại vớt con khác. Nhưng nhìn con cá đẹp quá nó đổi ý.

– Mày đứng đây ghen để tao đi vớt cho mày con khác đẹp hơn...

Con Thêu gặt đầu. Sáu đi dài dài theo bờ đất. Thấy dưới đám bèo nhỏ có bóng con cá đang lội nó thò vớt vớt cái ào. Trong lòng vớt chỉ có một con cá đang vùng vẫy. Nhìn phớt qua con cá Sáu lắc đầu. Đây là loại cá lia thia mà con nít trong làng đứa nào cũng chê không thèm nuôi. Cá lia thia có nhiều loại. Thứ nhất là cá xiêm, màu xanh, lớn con, đá hung nhất và đá dai nhất. Nó đá chết chứ không chịu chạy. Nhiều con hung dữ tới độ đối thủ chạy rồi nó còn rượt theo cắn đá nữa. Tuy nhiên cá xiêm là loại cá người ta nuôi và bán. Con nít trong làng nghèo không có tiền mua nên đi vớt cá ta ngoài đìa để nuôi. Cá ta nhỏ con có hai màu đen hay đỏ. Tuy nhỏ con và không

đá dữ như cá xiêm nhưng hình dáng nó đẹp và oai phong hơn khi nó xùng lên vì có nhiều màu sắc sỡ. Cá ta còn một loại nữa mà con nít gọi là khạp da bò, da màu vàng nhạt, xấu xí và ít khi chịu đá. Vì vậy mà con nít trong làng không đứa nào chịu nuôi con cá lia thia khạp da bò.

Nhìn con cá lia thia xấu ỉn đang giẫy giụa trong vớt Sáu nghĩ thầm.

– Nó có biết cái mốc xì... Cứ cho nó nuôi đại...

Nghĩ như thế nên Sáu bốc con cá lia thia bỏ vào cái hũ có sẵn nước và cây bèo. Đưa cho con Thêu nó cười nói.

– Của em nè... Em ráng nuôi mai một nó lớn lên đẹp lắm...

Con Thêu tròn mắt nhìn. Lần đầu

tiên được con cá lia thia nên nó mừng rỡ. Đưa cái hũ lên ngắm nghía giây lát nó hỏi.

– Minh cho nó ăn cái gì hả anh Sáu?

– Ăn lăng quăng. Thôi mình đi về rồi anh đi hót lăng quăng cho nó ăn...

Con Thêu tung tăng đi trước. Nó hí ha hí hửng vì được con cá lia thia.

– Em nuôi con cá lia thia của em cho nó bự rồi mình đá với nhau nghen...

– Ủ... Mày thua là mày phải đưa đầu cho tao ký nghen...

Con Thêu phụng phịu.

– Thui... Anh ký đầu đau lắm... Em thua là em hun anh chịu hôn...

Sáu cười thầm vì ý nghĩ ngây thơ của con bé sáu tuổi. Con cá của tao cần một

cái là con cá của mày chạy xì khói... Sáu cười hắc hắc khi nghĩ như vậy. Về tới nhà Sơn đem khoe con cá lia thia đỏ. Sáu giật mình khi thấy con cá lia thia của Sơn. Nếu con cá lia thia mun của nó là Trương Phi thì con cá của Sơn như là Triệu Tử Long. Phướn, kỳ của nó dài, nhiều màu sắc sỡ và vẩy óng ánh thật đẹp. Tuy nhiên nó tự an ủi dù sao con cá của nó còn đẹp hơn con cá lia thia khạp da bò của con Thêu. Có lẽ không biết điều đó nên con Thêu đưa cái hũ đựng cá của mình lên khoe với Sơn. Thằng nhỏ cười lăn ra đất khi thấy con cá da mét chằng mét ửng như bị bệnh lao của Thêu. Điều đó làm cho mặt mày con nhỏ chù ụ ra. Sáu vỗ về.

– Để anh bỏ muối dồ cho da của nó đen lên... Đừng có khóc... Con cá này đá dữ lắm...

Tin lời anh Sáu con Thêu nín khóc. Ba anh em rủ nhau đi vớt lăng quăng về cho cá ăn vì chỉ còn bảy ngày nữa là tới ngày mở độ đá cá. Nghe nói kỳ này Bảy Thưa mời mấy anh em bà con của nó ở dưới Bình Chánh và Giồng Trôm lên quyết ăn thua đủ với đám con nít làng này.

Nuôi cá lia thia để đá cũng cực lắm. Phải cho nó ăn đúng giờ giấc. Đôi khi gặp con cá gầy ốm phải cho nó ăn thúc để lớn lẹ. Cứ cách ba ngày phải thay nước. Mỗi lần thay nước mới lại phải bỏ chút muối vào mà phải bỏ đúng liều lượng vì bỏ nhiều quá cá sẽ ngum. Lia thia là cá nước ngọt nên bỏ muối mặn làm nó chết. Nước pha muối làm cho da và vảy con cá sần cứng lên. Sau đó phải tập cho con cá đá. Trước nhất là đá bóng. Để hai cái hũ

có cá ở trong đó cạnh nhau thì hai con cá sẽ phùng mang trợn mắt, giương kỳ xòe đuôi ra như sẵn sàng để đá. Kế đó thả cá vào chung một hũ để cho nó dợt võ với nhau. Tuy nhiên chỉ là giai đoạn đá thử nên phải cẩn thận không cho đá lâu và làm cá bị thương. Những thứ đó Sáu phải làm hàng ngày và làm luôn cho cá của con Thêu với Sơn. Hai đứa chỉ thích coi cá đá hơn là nuôi cá và chúng giao khoán chuyện đó cho ông anh lớn.

Trước hôm đá cá một ngày Sáu họp anh hùng Lương Sơn Bạc tại sân trường học để chọn năm con cá đại diện. Sau một hồi so đo, cãi cọ và gây gổ với nhau Sáu chọn con cá của thằng Sơn, Hết, Cu, Chiến và cuối cùng là con cá của nó. Thấy con Thêu phụng phịu nó bèn chọn con cá khạp da bò dự khuyết lỗ trường

hộp có con cá nào bị chết hay bị thằn lằn câu mất thì đem con cá của con Thêu ra thay thế.

– Thêu... Thêu... dậy... dậy...

Sáu lắc lắc con Thêu mấy cái mà con nhỏ vẫn nằm thờ đều đều. Nóng lòng Sáu hét vào tai con nhỏ.

– Thêu... dậy đi đá cá...

Con Thêu ngồi dậy xong lại nằm xuống giường định ngủ tiếp nếu Sáu không kịp đưa tay ra đỡ nó ngồi dậy.

– Mà y hổng dậy là tao cho ở nhà...

Con Thêu tỉnh ngủ liền. Đưa tay dụi mắt nó nhìn quanh quất rồi mới lên tiếng.

– Em đói bụng...

– Em đi xúc miệng đi rồi ăn xôi...

Trong lúc con Thêu bỏ ra sau hè xúc miệng với rửa mặt Sáu bước tới cầm cái hũ đựng con cá mun của mình lên. Nó giật mình khi nhìn thấy con cá biến mất tiêu. Hôm qua trước khi đi ngủ nó quên đặt nắp lại nên con cá bị thằn lằn ăn mất rồi. Sáu thở dài sườn sượt. Bây giờ thì quá trễ để đi kiếm con cá khác. Huống chi cá vớt về đâu có đá liền được mà con phải nuôi lớn, phải dưỡng sức và phải tập luyện cho nó đá bóng trước khi mang ra đá độ. Không còn chọn lựa nào hơn Sáu đành phải mang con cá khạp da bò của con Thêu ra thế cho con cá của nó. Tuy nhiên nó sẽ dấu kín chuyện con cá của mình bị thằn lằn ăn vì đám con nít sẽ chọc quê nó.

Thấy anh mình đi tay không Sơn ngạc nhiên hỏi.

– Cá anh đâu?

Sáu cười lắc đầu.

– Tao lớn rồi nên không có đá nữa. Tao để túi bây đá. Tao sẽ cho con Thêu đá. Con cá của con Thêu đá dữ lắm...

Con Thêu mừng còn hơn được ăn cà lem cây khi nghe con cá của mình được đá. Dù nói như vậy nhưng Sáu đang rầu trong bụng. Nó biết năm nay phe của nó sẽ thua trận đá cá này. Khi ba đứa tới sân trường thì hai phe đã tề tựu đủ mặt. Phe Bảy Thưa đông hơn vì có mấy đứa em bà con của nó từ Bình Chánh và Giồng Trôm mang cá lên đá với phe của Sáu. Hai phe đồng ý chọn năm con cá ra để đá. Sau khi chọn xong tới màn cấp độ. Đây là màn quan trọng nhất vì sự thắng bại ăn thua được quyết định trong lúc cấp độ. Lũ con nít ngồi xếp thành vòng

tròn cười đùa chỉ chỗ khi thấy mấy con cá đá bóng với nhau. Mười cái hũ đựng mười con cá đại diện được xếp thành hai hàng song song với nhau để cho đá bóng và cũng để cho hai thủ lĩnh chọn cá và cấp độ. Sáu quan sát thật kỹ con cá mun đen của thằng Ân thuộc phe Bảy Thưa. Nó đen mun từ đầu tới đuôi, hai mắt đỏ như lửa và cái miệng vênh ra như miệng con cá vồ. Điều đó báo cho nó biết con cá này thuộc thứ dữ, cắn đứt thịt đứt da hay tróc vảy đối thủ. Vừa quan sát Sáu vừa nhớ lại câu chuyện ông gì đua ngựa trong truyện Đông Chu Liệt Quốc mà má đã kể cho nó nghe. Tuy không nhớ tên của ông ta nhưng nó nhớ cách thức mà ông ta đua ngựa và bây giờ nó sẽ đem ra thử trong trận đá cá lịch sử này. Đưa con cá hạng bét của mình ra đấu với con cá hạng nhất của địch. Dĩ nhiên nó sẽ thua. Đem con hạng nhất đấu với con

hạng nhì để thắng. Dem con hạng nhì đấu với con hạng ba để thắng và kế đó dem con hạng ba hạ con hạng tư. Thắng ba trận là nó thắng.

Quan sát xong Sáu định dem con cá khạp da bò của con Thêu ra đấu vì nó đứng hàng thứ năm nhưng nghĩ sao nó dem con cá của thằng Chiến ra đấu trước nhất.

Gạch được xếp thành một cái bàn cao cao để cho khán giả thấy rõ trận đấu. Thằng Đánh lãnh phần đốt nhang. Nếu không có con nào bỏ chạy thì cứ tàn nửa cây nhang là hai con cá được vớt ra cho nghỉ xả hơi.

– Đốt nhang...

Bảy Thừa la lớn. Đánh quẹt diêm đốt nhang. Sáu tự tay vớt con cá của thằng

Chiến ra bỏ vào một cái keo thủy tinh lớn rồi Bảy Thừa cũng làm giống như vậy. Trước hàng trăm con mắt hai con cá vừa bỏ vào đã phùng mang trợn mắt, dựng kỳ giương phươn để hù nhau. Con cá mun của thằng Ân rà sát vào địch thủ rồi a thân phù mỗ lia lia.

– Nạp nó...

– Táp đuôi nó...

– Xực kỳ nó...

– Ăn mỗ nó...

Đám con nít của hai phe la rần rần ủng hộ cá nhà. Con cá của thằng Chiến đá hăng vô cùng. Nhỏ con hơn nhưng được cái lanh lẹ thành ra nó cứ nhằm đuôi hay mắt mà tấn công. Tuy nhiên Sáu biết con cá của phe mình sẽ thua vì mặc dù đuôi kỳ bị rách te tua nhưng con

cá của thằng Ân cứ lẩn địch thủ vào sát thành thủy tinh để chặn đầu rồi sau đó mới trở đòn độc.

– Rồi...

– Rồi...

Đám con nít la rầm khi thấy con cá mun dồn địch thủ vào góc và bắt đầu phản công bằng cách cắn vào mỏ con cá đỏ của thằng Chiến. Cái miệng cá vồ của nó ngoạm một cái làm đứt mất nửa cái mỏ của con cá đỏ. Đau quá con cá của thằng Chiến bỏ chạy vòng vòng. Đúng theo luật thì chạy hết ba vòng mới bị coi là thua.

– Tao thua rồi...

Sáu nói lớn với Bảy Thưa xong thò vọt vớt cá ra. Tiếng vỗ tay rần rần. Nhìn cái mặt bí xị của Chiến Sáu nói nhỏ để an ủi phe ta.

– Mới có trận đầu mà...

Năm phút giải lao và cũng để cho đám con nít cá độ. Chúng nó chỉ được cá bằng bánh kẹo và trái cây thôi mà không được cá tiền. Sau tiếng hô đốt nhang của Đánh, Bảy Thưa bỏ vào con cá đỏ lớn chân vằn. Vừa bỏ vào nó đã phùng mang trợn mắt kỳ phước dựng thẳng băng thấy mà ớn xương sống.

– Nó bự thấy ớn anh ơi...

Con Thêu thì thăm vào tai Sáu. Sáu gật đầu làm thỉnh vớt con cá của thằng Cu bỏ vào keo. Con cá đỏ bên phe Bảy Thưa nấp liến khi thấy bóng địch thủ. Cái mỏ khổng lồ của nó đụng vào thành thủy tinh nghe kinh kịch. Con cá của thằng Cu chỉ đủ sức cầm cự một phần tư cây nhang. Thua luôn hai trận liên tiếp đám con nít nhà nghèo gần sạt nghiệp. Mặt

đứa nào đứa nấy buồn so khi nhìn đồng trái cây của mình biến mất. Sáu đứng dậy bước ra khỏi chỗ ngồi. Nó đang bị kích thích. Phe nhà đã thua hai trận rồi. Chỉ cần thua một trận nữa là xong. Cái chúc vô địch mà phe nó đã giữ liên tiếp ba năm liền sẽ phải nhường lại cho Bảy Thưa. Mọi người trong làng sẽ nhìn nó với vẻ thương hại nếu không nói là cười cợt.

– Đốt nhang chùa anh Sáu...

Đánh lên tiếng nhắc. Sáu trở lại chỗ ngồi. Ra hiệu cho Đánh đốt nhang nó nhìn chăm bẵm coi Bảy Thưa vớt con cá nào. Hơi mỉm cười khi thấy địch thủ vớt con cá mun, nó lấy vớt vớt con cá đỏ của thằng Sơn bỏ vào hũ. Thấy Sáu bỏ con cá vào Bảy Thưa xanh mặt liền. Cũng là tay trong nghề đá cá lia thia nó biết mình bị hớ. Người ta có tướng, gà có tướng, để

có tướng thì cá cũng vậy. Nhìn cách phô kỳ, dương phướn, xòe đuôi Bảy Thưa thấy con cá đỏ giống hệt như một ông tướng ra trận với uy phong lẫm liệt và hào khí ngất trời. Vẫy vẫy hai cái kỳ cho thân mình lúi lại thật nhanh xong con cá đỏ quẫy mạnh đuôi một cái. Đám con nít há hốc miệng ra nhìn con cá giống như chiếc tàu đả một vòng rồi bất thành linh lạng vào như muốn dùng thân hình to tướng của nó ép sát địch thủ vào sát vách trước khi hạ đòn độc. Trước cái khí thế hùng dũng và uy phong lẫm liệt đó con cá mun đen của Bảy Thưa sò liền. Tam thập lục kế tẩu đao vi thượng sách. Con cá mun đen tìm cách chuồn trước khi bị tấn công. Đám con nít nhà nghèo của Sáu cười rộ lên khi thấy con cá của phe địch chơi bài tẩu mã trước khi đánh.

– Ê lêu lêu mắc cỡ...

- Cá gì chưa đá đã chạy...
- Sọc dưa rồi...
- Đem kho tiêu đi...

Không cần đợi cho con cá chạy đủ ba vòng Bảy Thưa vớt con cá ra khỏi đấu trường. Nó giận vì bị mất mặt nên thay vì bỏ con cá vào hũ nó bỏ con cá lên cát rồi lấy chân dẫm lên. Cười hích hích thắng Hết xỏ một câu.

– Uống quá... Sao mày không đem nó kho tiêu...

Bảy Thưa trợn mắt gườm thẳng hết khiến nó nín nói liền. Sáu thở hơi dài nhẹ nhõm. Thắng được một trận khiến cho phe nhà lên tinh thần. Cầm cái hũ đựng con cá thắng trận thẳng Sơn cười tươi hơn hoa mới nở. Con cá của nó là anh hùng. Đám con nít nhà nghèo tung

hết trái cây ra bắt độ. Nhất định phe của chúng phải thắng bằng không cả bọn sẽ tro mả và xách bị đi ăn mày.

– Nhang đốt...

Đánh la lớn. Sáu nhìn đăm đăm cây nhang đang cháy. Không ai biết nó đang nghĩ gì, cầu nguyện gì. Bảy Thưa im lặng quan sát Sáu vớt cá để đá trận quyết định. Nó thấy đối thủ của mình tần ngần trước hai cái hũ còn lại. Một là con cá đen mun. Hũ còn lại là con cá khạp da bò. Nó cầu mong Sáu chọn con cá da bò. Như vậy nó chắc thắng vì cá khạp da bò là thứ cá hạng bét không bao giờ chịu đá hoặc dám đá. Tuy nhiên nó thất vọng vì Sáu lại vớt con cá mun đen bỏ vào đấu trường. Bảy Thưa chọn con cá đỏ của Bản, thắng anh bà con chú bác ở Giồng Trôm. Khi hai con cá độ kỳ so đuôi thì đám con nít hò la om sòm. Chỉ có Sáu, Bảy Thưa,

Hết, Bản hoặc mấy đứa từng nuôi cá đá lâu năm mới có kinh nghiệm để biết hai con cá đúng là kỳ phùng địch thủ. Con cá đỏ nhỏ hơn, đuôi kỳ và phước ngắn hơn vì vậy mà nó lanh lẹ hơn. Trong lúc đó con cá mun đen thân thể to lớn, kỳ đuôi thật dài nên di chuyển nặng nề và chậm chạp. Tuy nhiên đòn của nó dữ dội và mạnh bạo. Mỗi lần nó lấn vào sát rồi dùng đuôi quật mạnh là con cá đỏ phải bê người ra xa. Cái miệng mở ra tang quác cắn cú nào là tróc vảy trầy da địch thủ. Nếu không lanh lẹ né tránh con cá đỏ của thằng Bảnh đã chạy từ lâu rồi.

– Đô...

– Cắn mổ nó...

– Nuốt trọng nó con...

Phe của Sáu la rầm rầm khi thấy con

cá mun đen quần địch thủ tả tơi như cái mền rách. Nước trong hũ bắt đầu đổi màu thành đo đỏ. Vi, vảy rơi tứ tung. Cuối cùng con cá đỏ cũng phải chạy trước một địch thủ hung hăng và trên cơ nó hai ba lần. Thằng Hết nhảy cõn lên vì con cá của nó thắng trận. Thế là huề. Trận thứ năm là trận quyết định. Trong lúc chờ thay nước mới cho cái hũ đựng cá Sơn hỏi nhỏ anh nó.

– Con cá của con Thêu đá được hôn anh?

Sáu gật đầu dù trong bụng đánh lô tô. Tuy nhiên nó không còn chọn lựa nào khác hơn. Quay qua nhìn con Thêu nó thấy con nhỏ đang nhìn con cá của mình với ánh mắt thật lạ. Cái miệng nho nhỏ của nó mấp máy. Có lẽ nó cầu nguyện hay nói chuyện với con cá.

– Nhang thấp...

Hết la lớn. Sáu ngồi im nhìn Bảy Thừa vớt con cá mun đen của thằng Chín bỏ vào trong hũ xong mới thông thả đứng lên.

– Anh Sáu...

Sáu dừng lại khi nghe con Thêu gọi. Quay đầu lại nhìn con nhỏ nó hỏi:

– Cái gì?

– Em muốn vớt con cá của em...

Không hiểu nghĩ sao Sáu lại gật đầu lùi lại chỗ ngồi của mình nhường cho con Thêu cái hân hạnh vớt cá. Con nhỏ hơi khộp và run vì bị mấy chục cặp mắt chiếu tướng. Cuối cùng nó cũng vớt được con cá khạp da bò bỏ vào đấu trường. Con cá mun đen phùng mang trợn mắt,

quấy đuôi khi thấy bóng địch thủ. Sáu hồi hộp theo dõi trận đá cá mà nó không nắm chắc phần thắng. Nó càng hồi hộp khi thấy con cá khạp da bò không có vẻ gì muốn đá mặc dù bị địch thủ ép sát vào vách, ụp vào mình mấy lần cũng như cắn vào miệng của nó. Dù không muốn đá song nó cũng không chạy trốn mà lẩn tránh một cách khôn ngoan. Đúng theo giao kết đã có sẵn từ nào tới giờ thì con cá được xem như thua khi nào nó bị địch thủ rượt và chạy tròn ba vòng. Trong khi con cá khạp da bò chạy được nửa vòng lại băng ngang, xẹt tới xẹt lui, tràn qua trái, lùi qua phải vì thế mà nó vẫn chưa bị coi là thua trận.

– Đô đi...

– Đá đi mày...

– Chạy hoài hà...

Đám con nít la rầm như xúi con cá khạp da bò nhập cuộc chơi. Ngay cả Sáu cũng bắt đầu thất vọng khi thấy con cá cứ chạy hoài. Nó bị con cá mun đen rượt cắn rách đuôi, rơi vảy, nát kỳ, sút mỏ mà nhất định không chịu trả đòn. Riêng con Thêu thì ngồi chồm hổm trên đất. Đôi mắt long lanh của nó nhìn đăm đăm con cá của mình. Miệng của nó mấp máy như nói chuyện với con cá.

– Ô... má ơi...

– Đá đi tíá...

– Nó đá...

– Đá rồi...

Đang nhìn con Thêu lâm râm cầu nguyện nghe tiếng con nít la Sáu quay lại. Nó trợn mắt, miệng há ra thật lớn nhìn đăm đăm vào đấu trường. Con cá khạp

da bò không còn lủi trốn nữa mà đứng nghênh ngang giữa vùng nước trong. Cái đuôi của nó xòe rộng ra tròn vo. Hai cái kỳ rách te tua dương thẳng băng. Bình thường da của nó màu vàng bệnh hoạn thì bây giờ vàng hực. Vảy của nó óng ánh như nạm kim cương. Hai mắt của nó lộ ra lóe hào quang. Mỗi cái quẫy đuôi của nó làm nước xôn xao.

– Dô... dô... dô...

Sáu la lớn khi thấy con cá dô đòn. Đang từ ngoài xa nó lao tới như chiếc tàu ngầm. Nó dùng cái mỏ cứng ủa một cái khiến cho con cá đen mun của Bảy Thưa bay sát vào vách. Nường đà nó ép địch thủ rồi cắn lia lịa. Đám con nít nhà nghèo la rầm rầm khi thấy con cá xấu ỉn trở thần uy. Cuối cùng con cá của Bảy Thưa chịu đau không nổi phải xách đít chạy đủ ba vòng.

– Thua rồi...

Thằng Hết la lớn. Sáu nhảy cõn xong cúi xuống xốc con Thêu lên. Đối với nó con Thêu bây giờ đẹp như tiên. Nó hun cái đầu khét nắng của con nhỏ mà nghe thơm lạ lùng. Nó hun cái má phúng phính, hít cái mặt quần quện của con Thêu. Lần đá để nó phải xài bừa bới nên mới thắng được Bảy Thưa. Lần đá gà nòi nó có thuốc bùa của cậu Tư vì vậy mà đánh bại đối thủ. Chỉ riêng lần này nhờ con Thêu mà nó đại thắng. Nếu không có mặt con Thêu thì nó đâu có nuôi con cá khạp da bò. Con nhỏ là anh hùng của mọi đứa con nít nhà nghèo trong làng. Đứng nhìn theo Bảy Thưa và đàn em lui thủi ra về nó thở dài cảm thấy tội nghiệp cho thằng bạn kém may mắn hơn mình.

Nửa tháng sau thím Hậu đi thăm chồng trở về. Sáu thoát nợ. Thỉnh thoảng

nó mới gặp con Thêu vì nhà con nhỏ ở tuốt trong vườn nên ít khi ra chợ. Mấy năm sau khi dọn nhà lên tỉnh nó nghe tin con Thêu chết vì đạn lạc trong một cuộc đánh nhau giữa lính Tây và lính Việt Minh. Cứ mỗi lần nhắc tới chuyện đá cá lia thia nó lại nhớ tới con Thêu. Nó tự hỏi sao một đứa con gái hiền lành và dễ thương như con Thêu lại chết sớm.

CON GÀ NÒI GÂY CỰA

Tháng giêng là tháng ăn chơi. Câu nói này vào thời xa xưa đúng y chang. Muốn ăn muốn chơi người ta phải chuẩn bị trước. Bởi vậy tết năm nào dân trong làng cũng bỏ ra cả tháng để chuẩn bị ăn và chơi trong dịp Tết Nguyên Đán. Nói cho đúng thì chỉ có đám con nít và mấy ông già hay những người có chút đỉnh của cải không phải đi làm mới có thì giờ chuẩn bị để ăn Tết. Đám con nít lo ăn tết kỹ chẳng kém gì

người lớn. Đi học từ thứ hai cho tới thứ năm thôi thành ra chúng có tới ba ngày cuối tuần để chơi và để sửa soạn các trò chơi cho ba ngày tết.

Mới đầu tháng 12 thôi mà đám con nít được lệnh tựu tập ở nhà lồng chợ để bàn chuyện ăn tết. Con nít nhà nghèo và con nít nhà giàu chia thành hai phe rõ rệt. Phe nhà giàu ít người hơn nhưng lại có tiếng nói mạnh mẽ vì có tiền. Phe nhà nghèo đông hơn. Người nghèo lúc nào cũng đông hơn người giàu. Cái điểm đó cũng ứng vào đám con nít trong làng. Phe nhà giàu do Bảy Thưa lãnh đạo còn phe nhà nghèo do Sáu chỉ huy. Sau lần đánh Bảy Thưa bầm mắt và xị máu mũi, Sáu được con nít nghèo suy tôn lên làm thủ lĩnh đại ca vì nó có ba điều mà đám con nít nghèo không có.

Thứ nhất là hay chữ hơn. Thứ nhì nó

có võ và thứ ba nó không sợ thằng Bảy Thưa.

– Tụi mày muốn chơi cái gì?

Bảy Thưa hỏi và đám con nít nhà giàu la lớn. Sáu thường giễu đám con nít thuộc phe Bảy Thưa là gánh hát cải lương.

– Bầu cua cá cộp đi anh Bảy

– Lắc lô tô...

Sáu xì tiếng dài.

– Bầu cua cá cộp với lô tô hoài chán bỏ xừ. Kiếm cái gì mới mới đi...

Hết nói thêm vào để lấy lòng đàn anh của mình.

– Đá gà đi... đá gà vui lắm...

Đám con nít nhà giàu hưởng ứng

liền. Chúng nghĩ tụi con nít miệt vườn toàn là trần minh khổ chuối, nghèo rớt mồng tơi thì làm gì có tiền để mua gà đá. Gà thường đã mắc huống hồ gì gà đá. Nó mắc gấp mười lần gà ăn thịt. Mà hồng có dễ kiếm đâu nhen. Nội cái làng này không có ai đá hoặc nuôi gà đá. Các vùng lân cận chỉ có một tay đá gà mà nghe như đã bỏ nghề vì sạt nghiệp. Đó là bác Tư bà con bên nội của Sáu. Ông giàu nhất làng Lương Hòa nên ở không ăn chơi mút mùa. Tú đổ tường cái giống gì ông cũng biết, cũng chơi qua. Đối với bác Tư thì hồng phải tú đổ tường mà là lục hay bát đổ tường.

Nghe nói đá gà Sáu ừ liền. Chuyện đá gà nhắc nó nhớ lại ông năm Hàn. Hồi còn ở trên tỉnh má nó mượn nhà của ông ta. Ông này tuổi độ năm mươi ngoài mà dê thì hồng có ai bằng. Được người quen

chỉ má nó tới mượn nhà của ông ta. Vừa thấy mặt ông ta mê má nó liền. Nhà cho người khác mượn năm chục đồng một tháng mà ông chỉ lấy rẻ có mười đồng. Ông còn không muốn lấy tiền nhưng má nó hồng chịu. Sau khi gặp mặt ông đem cây si bụi còn hơn cây me già trồng ngay trước cửa nhà của má nó. Từ đó một tuần lễ ông có mặt nhà nó ít nhất hai lần. Mái nhà còn mới tinh nhưng vì muốn có cơ chính đáng để thấy mặt má nó ông kêu thợ gỡ bỏ để lợp mái mới. Ông tìm đủ cách để làm đẹp lòng người đẹp. Ông dẫn nó đi theo ông xem đá gà. Nhờ vậy mà nó cũng biết chút ít về cách nuôi và đá gà. Bởi vậy khi nghe thằng Hết nói đá gà nó ứng liền vì trúng tủ của mình mà.

– Ủa mình đá gà...

Câu nói của Sáu như là một mệnh lệnh hay là quyết định tối hậu. Bảy Thưa

cũng chịu đá gà. Nó có thâm ý riêng của nó. Bấy lâu nay đá để nó bị thua hoài. Sang tới đá cá lia thia nó càng đá càng thua đậm, thua thảm thê. Bây giờ có dịp phục hận nó dễ gì chịu bỏ qua. Biết gà rất mắc tiền nên Sáu bày mỗi phe chỉ đưa 1 con gà ra đá mà thôi. Cả bọn đồng ý. Riêng Sáu cũng hơi lo trong lòng vì không biết mình với đám con nhà nghèo có tiền mua gà để đá không. Đợi cho phe của Bảy Thưa đi hết Sáu họp ban tham mưu của mình bàn chuyện đá gà.

– Làm sao mình có gà để đá anh Sáu?

Thằng Dắt hỏi nhỏ. Thằng Cu trả lời thật nhanh như sợ mấy đứa khác nói trước.

– Dễ ợt... Tao thấy chị sáu Em nuôi một bầy gà. Mình mua một con...

Thằng Hết trề môi.

– Mày ngu như bò. Chị sáu Em nuôi toàn gà mái không. Gà mái mà đá cái gì...

Thằng Cu cố cãi lại.

– Sao gà mái hồng đá được?

Sáu bật cười hỏi.

– Mày có thấy đứa con gái nào quánh lộn hôn...

Thằng Mến xen vào.

– Có chứ anh. Con Bên nó quánh lộn hoài. Nó quánh luôn cả đám con trai tui tui nữa...

Sáu gật gù.

– Như vậy nó không phải là con gái mà nó là bà chằn lửa... Tao biết có chỗ

để mình mua gà. Chỉ sợ tụi mình không có tiền để mua...

– Ở đâu anh Sáu?

– Bác Tư của tao. Ông thích đá gà... Tao đoán ông có nuôi gà... Ông giàu lắm... Tú đổ tường cái gì ông cũng biết...

– Tú đổ tường là gì hả anh Sáu?

Sơn hỏi anh của nó. Sáu nhăn mặt vì câu hỏi của thằng em út. Chính nó cũng hông biết tú đổ tường là cái mớ gì nhưng đã lỡ khoe mình hay chữ nên nó phải trả lời câu hỏi của Sơn.

– Tú đổ tường là bốn món ăn chơi của người lớn. Tú là bốn, còn đổ tường là...

Sáu gãi gãi đầu rồi sau cùng à lên tiếng nhỏ.

– Tú đổ tường là bốn món ăn chơi làm đổ tường nhà của mình bởi vậy mới gọi là tú đổ tường. Bác Tư ông ăn chơi riết rồi tường nhà của ông mất hết trơn...

Sơn gật đầu tỏ vẻ tin vào lời giải thích của anh mình. Anh nó được coi như hay chữ nhất trong đám con nít mà.

– Nhà ông ở đâu hả anh Sáu?

– Lương Hòa...

– Lương Hòa ở đâu?

Sáu nhăn mặt vì câu hỏi của thằng Cu. Nói chuyện với con nít vườn nhiều khi bức mình. Nhà quê hông chịu được. Lương Hòa là cái làng bên cạnh mà tụi nó cũng hông biết. Suốt đời tụi nó chỉ quanh quẩn trong làng. Con gái mười lăm, mười sáu đã lấy chồng. Con trai mười bảy đã có con. Mới bốn mươi đã

làm ông nội hay bà ngoại. Sáu ước ao mình mình được trở lại tỉnh thành, được thấy ánh đèn điện, ăn bánh mì thịt, ăn cà lem cây, coi phim Tarzan hay đi sở thú coi con cọp, con khỉ... Ở đây có ánh trăng nhưng đối với đầu óc của đứa con nít như nó trăng xấu ỉn. Trăng đẹp và huyền ảo chỉ có trong đầu óc nhiều tưởng tượng của ông Đường Minh Hoàng. Tuy nhiên nó còn phải ở đây lâu lắm. Nó còn phải chơi với đám con nít nhà quê dốt, khờ và hổng biết ma lạnh. Nó thèm được chơi với thằng Duy. Nó thèm được có một đối thủ đồng cân lượng. Bây giờ nó mới nhớ tới lời của ông năm Hàn khi giảng chuyện Tam Quốc Chí cho nó nghe. Ông nói sở dĩ Khổng Minh tha Tào Tháo ở Huê Dung lộ chỉ vì ông ta biết một điều là đánh nhau mà không có đối thủ thì buồn chán lắm cũng như đời sống mà không có tri kỷ thì hiu quạnh lắm. Thằng

Bảy Thưa chưa phải là kỳ phùng địch thủ của nó. Bảy Thưa có sức mạnh mà không có cái trí. Nhưng thôi không có chó bắt mèo ăn cứt. Dù sao thằng Bảy Thưa cũng là một đối thủ đủ cho nó tiêu bớt chút thời giờ nhàm chán ở cái làng mà nó đã sinh ra và lớn lên. Đám con nít tản mác dần dần vì mặt trời đã khuất sau rừng dừa. Chỉ còn Sáu ngồi chờ vợ trong nhà lồng chợ hoang vắng và điều hiu. Tự dưng nó cảm thấy buồn, ước ao được có ba để chơi đùa với nó hay giải thích những ý nghĩ rối rắm trong đầu nó. Nó có một bà mẹ hiền nhưng nó cũng cần một người cha. Nếu không nó vẫn cảm thấy thiếu thốn.

Sáu thiếu điều mắc ghen khi nghe má nói sáng mai sẽ dẫn chị em nó đi lên Lương Hòa thăm bác Tư Bơ. Đúng là lù khù có ông cù độ mạng. Hơn tuần lễ

nay nó đang rầu vì không kiếm ra con gà đá. Nhiều khi túng quá nó nghĩ con gà gì cũng được. Gà che, gà ác, gà cồ, gà trống, miễn là đá được, ngay cả đá thua con gà của Bảy Thưa cũng hỏng sao. Nếu không tìm ra con gà trống để đá thì nó chỉ còn cách làm cho con gà mái đá. Nó nghe người ta nói gà mái đá gà cồ nên nghĩ gà mái cũng đá được. Cũng giống như người ta vậy. Đôi khi đàn bà, con gái cũng quánh lộn, cũng đánh nhau ngon lành. Sử sách có ghi Hai Bà Trưng quánh thằng cha Tô Định chạy có cờ hay Bà Triệu rượt thằng thứ sử Lục Dận chạy mất quân luôn. Sau này có bà Bùi Thị Xuân giỏi võ quánh đám quân tướng của Nguyễn Ánh chạy xì khói. Vì vậy mà nó nghĩ cùng lắm mình sẽ lên chị Sáu Em mượn con gà mái dẫu để đá với con gà nòi của thằng Bảy Thưa. Hôm qua có một thằng theo phe Bảy Thưa bí mật báo

cáo cho nó biết là Bảy Thưa được ba của nó dẫn lên nhà ông Tám Gà Nòi miệt Giồng Trôm mua con gà đá bụi hơn con ngỗng. Dù biết thằng này ba hoa chích chòe nhưng nó cũng đoán con gà của Bảy Thưa phải là con gà đá nặng ký lắm. Bảy Thưa có tiền thêm ba nó quen biết nhiều nên chắc chắn sẽ kiếm cho nó con gà vô địch. Nó nhủ thầm phen này mình sẽ đại bại. Thằng Bảy Thưa sẽ cười vào mặt nó. Đám con nít nhà giàu gặp mặt nó sẽ nói lêu lêu mắc cỡ.

Sáu thức dậy sớm nhất dù nó là đứa nổi tiếng chuyên dậy trễ nhất. Cả nhà ăn cơm nguội xong mới ra đường đón xe đò đi Lương Hòa. Ngồi trên xe Sáu miên man suy nghĩ đủ mọi cách để thuyết phục ông bác già cho mình con gà đá. Gà gì cũng được kể cả con gà không còn đá được. Độ nửa tiếng đồng hồ xe dừng tại

ngã ba. Nguyên gia đình lợi bộ trên con đường đá đỏ đi vào làng Lương Hòa nằm kề cận bên sông Bến Tre. Sơn tung tăng đi trước. Nó vui cũng phải. Sau khi anh trở thành đại ca nó được hưởng lây cái vinh quang của anh nó về tinh thần lẫn vật chất. Ngày nào nó cũng được đám con nít trong vườn cho mận, ổi, xoài cạp muống mòn răng luôn. Ngoài ra nó còn được đám con nít nhà giàu hối lộ kẹo bánh mỗi ngày.

Riêng Sáu vì có mối lo âu trong lòng nên không hề chú ý tới cảnh đồng quê mộc mạc và đẹp như trong sách tả. Ngoài chuyện năn nỉ mua con gà của bác tư nó còn nghĩ tới vụ nhờ bác chỉ bảo về cách nuôi gà và đá gà. Làm được hai chuyện này là đám con nít trong làng sẽ tôn nó làm sư phụ. Tưởng tượng tới lúc nhìn cái mặt méo xẹo của Bảy Thưa vì thua độ gà

đá nó bật cười hắc hắc. Chỉ có một điều mà nó quên mất là nó hông có tiền để mua con gà con chứ đừng nói con gà nói đá độ của bác Tư.

Gần đứng bóng cả gia đình mới tới Lương Hòa. Đang đi bộ ngoài nắng chang chang mà lọt vào con đường râm mát nhờ dừa cao Sáu cảm thấy khỏe khoắn. Quanh co một hồi mới tới nhà bác Tư. Ông nội có hai đời vợ thì bác Tư là con của bà nội lớn thành ra bác lớn tuổi hơn ba của nó mười mấy tuổi. Tuy gia đình sa sút vì cờ bạc song bác vẫn còn nhiều vườn tược và ruộng đất. Nhà của bác thật lớn, mái lợp ngói âm dương và cửa cần xa cừ rất đẹp. Mặc cho mọi người trò chuyện Sáu lững thững ra sân cố ý tìm kiếm chuồng gà nòi của bác Tư. Nghe tiếng gáy ó o nó nhắm hướng đi tới. Đây rồi. Mấy con gà nòi đang nhón

nhớ, chạy nhảy, phùng cánh trên khoảng sân rộng và trống trải được rào cẩn thận. Nghe tiếng ho khàn khàn nó quay đầu lại và thấy bác Tư đang đi tới. Ổng nhỏ con mà nhậ nhiều quá thành ra coi còn ốm o hơn.

– Bác có nhiều gà đẹp ghê...

Sáu gọi chuyện. Đứng cạnh thẳng cháu bác Tư cười gật đầu chăm chú nhìn đàn gà nòi cứng của mình.

– Mà thấy con gà đó hôn?

Bác Tư lên tiếng hỏi. Nhìn theo tay bác Sáu thấy một con gà nhỏ con, lông trụi lủi đang đứng trong góc. So với những con gà khá thì con này xấu ỉn và trông già nua hơn. Một điều mà Sáu nhận thấy là mấy con gà nòi khác mặt mày đỏ au còn con gà này mặt tái mét như bị bệnh hoạn gì đó.

– Nó đã được hôn bác?

Bác Tư chậm chạp gật đầu. Câu trả lời của bác hơi miễn cưỡng.

– Đá thì cũng được... Nó già rồi...

Quay qua nhìn Sáu bác cười nói tiếp.

– Dòm tướng tá không ai ưa nhưng nó lại có nước đá dị nhất. Gà nòi thì da đỏ hoét còn con gà nòi này da thịt của nó xanh mét. Bởi vậy tao mới đặt cho nó cái tên Đơn Hùng Tín. Nước đá của nó hay lắm. Chỉ có điều nó bị gãy một cựa... Bác gái của mày bả đòi hơn nó...

Sáu quay nhìn bác Tư. Nó thấy ông bác già có vẻ buồn vì bị bà vợ hăm he mần thịt đứa con yêu quý của ổng.

– Bác cho con đi bác... Con muốn có con gà nòi...

– Mày xin để làm gì?

– Để đá...

Sáu từ từ kể lại vụ thách đá gà với thằng Bảy Thưa. Bác Tư chăm chú nghe. Ông có vẻ thích thú về cuộc cáp độ giữa hai phe giàu nghèo này. Nó làm cho ông ta nhớ lại thời ăn chơi huy hoàng của mình. Đợi cho Sáu kể xong ông xoa đầu thằng nhỏ cười ha hả.

– Tao cho mày con gà Đơn Hùng Tín để đá với thằng Bảy Thưa. Mà tao phải chỉ cho mày vài ngón nghề thì mày mới thắng nó được...

Suốt hai ngày thăm viếng Sáu và bác Tư như chim liên cánh cây liên cành. Ông bác già nức tiếng ăn chơi cổ nhét vào đầu của đứa học trò 8 tuổi những điều căn bản về gà. Ông chỉ cho Sáu coi tướng gà.

– Người ta cũng như gà đều có cái tướng nghe mây. Có người tướng sang, có người tướng nghèo. Cha mẹ mà lấy vợ gả chồng cho con cái cũng phải xem tướng...

– Có phải người ta gọi là coi mắt hôn bác?

Bác Tư gạt đầu tợp hớp rượu đế. Khả tiếng nhỏ bác tiếp với giọng khàn khàn có lẽ vì nhậu hoài.

– Người ta đi coi mặt đó. Con gái mà mặt chùng ục thì hồng ai thèm cưới đâu. Con gái mà mặt buồn như đưa đám ma thì ai mà dám lấy...

– Sao dậy bác. Con gái mặt buồn mới đẹp chứ bác...

Bác Tư hứ tiếng nhỏ.

– Đẹp gì mây. Con gái mà mặt buồn buồn thì làm ăn hồng khá. Đánh bài cào thì bù trất... Còn kéo dì dách là hoắc...

Tọt thêm ngụm rượu bác Tư bắt sang chuyện khác.

– Mày hồng nghe ông bà mình có câu ” Ai ơi chớ lấy học trò... Dài lưng tốn vải ăn no lại nằm...” sao...

Quay qua nhìn Sáu ổng cười cười.

– Ở ruộng mà có thằng rể như mày thì làm sao mà cày cấy hoặc bồi mương bè dừ được. Bởi vậy má tụi bây dọn lên tỉnh cũng phải...

Sáu hồng có muốn nghe chuyện đó nên tìm cách hỏi qua vụ gà.

– Bác nói gà có vậy hả bác?

– Rắn kị khoang, gà kị vảy nghen

mây... Riêng con gà Đơn Hùng Tín của tao là ngoại lệ. Nó thuộc loại gà dị tướng...

Dù không biết cái dị tướng của con gà là tướng gì nhưng Sáu cũng không cãi lại bác Tư. Nó nghĩ được ổng cho con gà là sướng rồi. Dù nó có dị tướng, dù mặt nó xanh như Đơn Hùng Tín cũng thấy kệ miễn là nó đã được còn ăn hay thua tính sau. Sáu tự an ủi mình như vậy. Buổi sáng thức dậy trước khi đi dìa bác Tư còn đưa cho nó chai dầu gió rồi thì thăm.

– Nó mà không chịu đá mầy cho nó nhậu cái này... Thuốc bùa đó...

Tuy không biết thuốc bùa là cái gì Sáu cũng nhét đô túi quần mình. Thấy Sáu ôm con gà nòi của bác Tư cho má nó không hỏi. Bà thừa biết thằng con trời ơi

đất hời của mình tính toán chuyện đá gà với thằng Bảy Thừa vào ngày mồng một tết năm nay. Sơn nài nỉ được ôm con gà nòi. Sáu cũng muốn cho nó tham dự nên vui vẻ trao gà cho em còn mình vừa đi vừa suy nghĩ. Nó cố nhớ lại những lời bác Tư dạy từ cách nuôi gà, quăng gà, đá gà cũng như những mảnh khóe trong lúc cho gà đá. Những đòn phép giang hồ này đôi khi cũng đưa tới sự thắng trận của con gà.

Về tới nhà không đợi anh ra lệnh Sơn chạy báo tin cho thằng Chiến vì nhà nó gần nhất. Lát sau lũ trẻ trong vườn lần lượt kéo ra mảnh đất trống sau nhà Sáu.

– Con gà này đã được hôn anh Sáu?

Thằng Hết lên tiếng trước nhất khi thấy con gà nòi Đơn Hùng Tín.

– Nó đá mấy độ rồi đó mày. Độ cuối cùng nó thắng mà bị gãy một cựa nên bác tư tao hồng cho nó đá nữa...

– Sao mặt nó xanh lét vậy anh Sáu?

– Bác Tư tao nói nó có dị tướng. Tụi bây biết Đơn Hùng Tín hôn?

Đám con nít lắc đầu. Toàn dân miệt vườn thì sức mấy có sách truyện mà đọc. Được thể Sáu tha hồ ba hoa chích chòe.

– Ổng giỏi lắm đó... Con gà này mặt xanh như ổng nên đá dữ lắm...

Đám con nít nhà nghèo tin lời đại ca. Hồng tin cũng hồng được vì cho tới bây giờ chưa đứa nào tìm ra con gà đá dù là gà che, gà ác, gà cổ hay gà mái. Con gà xấu ỉn này dù sao cũng là gà nòi, còn đá ăn hay thua gà Bảy Thừa chuyện đó hậu xét.

Thằng Hết có bốn phận đem lúa cho gà ăn. Thằng Sơn và thằng Cu dẫn gà đi chơi. Thằng Tả và thằng Chiến tắm gà còn Sáu tự mình lo vụ huấn luyện gà. Mỗi đứa đều được Sáu giao việc làm hẳn hoi. Tất cả đều nôn nóng chờ tới ngày mồng một tết. Đúng ngày đưa ông tảo về trời, Sáu và Bảy Thưa đồng ý sẽ đá gà tại sân trường lúc 2 giờ chiều mồng một tết vì đứa nào cũng phải đi mừng tuổi ông bà để được cho tiền. Trưa ba mươi Sáu họp ban tham mưu lại lần cuối. Thằng Tả nói cho Sáu biết Bảy Thưa được ba nó dẫn xuống Giồng Trôm mua con gà nòi chiến lắm.

– Thằng Bảy Thưa còn nói là con gà của nó mổ cứng lắm. Nó mổ một cái là lũng sọ liền hà... Cái cựa dài sọc anh ơi. Nhọn hoắt thấy ghê lắm...

– Mà thấy chưa?

Sáu hỏi. Thằng Tả cười hể hể.

– Thấy đâu mà thấy. Nó đâu có cho tui coi...

Sáu gật đầu làm thinh. Đám con nít tản đi dần dần để một mình đại ca Sáu ngồi lo âu và suy nghĩ.

Mồng một tết. Sáu vận bộ quần áo mới nhất. Sơn cũng vậy. Nó còn diện bánh hơn anh bằng cách bỏ áo vào trong quần. Ăn nhanh gói xôi đậu phộng nó dô bếp ngắm nghĩa con gà Đơn Hùng Tín lần nữa rồi mới chịu đi theo má vào nhà bà nội để mừng tuổi. Bà lì xì ba chị em nó mỗi đứa một đồng. Trên đường trở về nhà Sơn chê bà nội lì xì ít xẹt. Sáu cũng đồng ý. Má nó làm thinh mà nét mặt buồn hiu. Nó nghe chị hai nói bà nội hông có thương má mình. Dù còn nhỏ nó cũng đã nhận ra sự khác biệt về cách

thức của bà nội và mấy cô đối xử với gia đình nó. Nếu ở nhà bà ngoại nó là ông hoàng tử bé thì ở nhà bà nội nó là thằng ăn mày. Ở nhà ngoại nó tha hồ ăn cái gì nó muốn, uống cái gì nó thích. Bà ngoại rất hiền từ và thương yêu con cháu. Nhà bà trồng nhiều cây ăn trái như mãng cầu xiêm, sa cô chê, ổi, dứa xiêm, thơm khóm... nên mấy chị em nó tha hồ ăn nửa bỏ nửa cũng hỏng sao. Trong khi đó nhà bà nội mấy chị em nó chỉ được ăn trái cây rụng trên đất. Thứ trái cây nào ngon bà nội để dành cho cháu cưng của bà.

Về tới nhà ăn cơm xong, Sáu thay quần áo cũ. Nó không thích mặc quần áo mới vì phải giữ gìn cho sạch sẽ. Ra sau bếp đứng nhìn con gà nòi bị cột dính vào cột nhà bằng sợi nhợ nó ngẫm nghĩ. Lên nhà trên nó lôi ra chai dầu gió mà bác

Tư kêu là thuốc bùa. Mở nắp nó đưa lên mũi ngửi. Mùi hăng hắc và thum thum bốc vào mũi khiến cho nó phải nháy mũi mấy cái.

– Thúi hoắc mà ổng kêu là thuốc bùa...

Mặc dù nói như vậy nhưng nó vẫn nhét chai nước thuốc bùa vào túi quần xong liếc đồng hồ. Đó là cái đồng hồ cũ. Muốn cho nó chạy phải lên dây thiếu bằng cách vặn cái núm vú ở phía sau. 1 giờ. Để cho Sơn ôm con gà Sáu cầm cái ống thụt khí đá đi trước dẫn đường dù đường từ nhà vào tới trường học hai đứa đi đã mòn gót chân. Queo cua nó nghe tiếng con nít la hét om sòm. Nó nghe tiếng thằng Em, đệ tử ruột của Bảy Thừa đang chửi lộn với thằng Hết. Dù trận chiến của gà chưa xảy ra nhưng trận giặc miệng giữa hai phe giàu nghèo đã nổ bùng. Thằng

ăn cướp thiết để lấy lại tiền. Tuy nhiên nó lắc đầu bỏ qua ý nghĩ đó. Làm như thế hồng phải anh hùng.

– Tụi bây đứa nào có tiền?

Sáu hỏi đàn em của mình. Cả bọn nín thinh. Thấy đàn em nín khu nó rút trong túi của mình ra một đồng bạc mới tinh của bà nội vừa mới lì xì.

– Tao có một đồng...

Thằng Hết dụi dụi giấy lát mới móc ra đồng bạc mới. Xé tẹt tờ giấy bạc ra làm đôi nó nói.

– Tôi hùn năm chục xu...

Vào những năm 1950, không biết tại sao mà tờ giấy một đồng có thể xé làm đôi để làm thành hai tờ năm mươi xu. Tuy nhiên chỉ trong vòng thời gian ngắn

thì hiện tượng đồng bạc xé đôi được chấm dứt.

– Em hùn 1 đồng với anh...

Sơn đưa cho anh nó 1 đồng. Thằng Tùng, Cu, Tả, Em, Chiến, Cưng, Đình... mỗi đứa hùn năm chục xu thành ra phe nhà nghèo được 6 đồng. Cầm tiền trong tay Sáu dẫn em út tới gặp Bảy Thưa để cấp độ.

– Tụi bây có bao nhiêu tiền?

Bảy Thưa hách dịch hỏi. Sáu nhướng mày.

– Sáu đồng...

– Ít vậy...

Sáu nóng mặt vì bị đối thủ khinh mình nghèo. Nó quắc mắt nhìn Bảy Thưa. Bắt gặp cái nhìn tóe lửa của Sáu Bảy Thưa dịu giọng.

– Tụi bây có trái cây hôn?

Đám con nít vườn gặt đầu lia lịa, thi nhau bỏ vào một đồng to tướng. Bảy Thưa và đàn em của nó quăng ra đồng bánh kẹo. Sau một hồi so đo kèn cựa hai phe bằng lòng cấp độ. Chiến lợi phẩm là 6 đồng với bánh kẹo và trái cây. Phe nào thắng sẽ ăn nhậu linh đình còn phe thua thì tro mỏ về nhà lục cơm nguội. Sơn thì thầm khi nhìn đồng kẹo bánh.

– Mình chắc ăn hôn anh. Con gà Đơn Hùng Tin đá được hôn anh?

Dù trong lòng lo âu song không muốn làm lính phe mình nhụt nhuệ khí nên Sáu quả quyết.

– Mình sẽ ăn mà... Tụi bây tin tao đi... Tao có bùa...

Hết trợn mắt vì kinh ngạc khi nghe đàn anh nói có bùa.

– Anh có bùa gì vậy anh?

Sáu đáp tỉnh bơ.

– Bùa Lỗ Ban với bùa lỗ miệng... Chừng nào gà mình thua tao thối cái phù là nó đá chết bỏ...

Bảy Thưa trở lại với cái lồng gà to tướng được phủ vải kín mít. Khom người nó thò tay vào chuồng bắt gà. Khi nó đặt con gà xuống đất thẳng Hết buột miệng kêu trời còn Sáu thì nghe trống ngực của mình nhảy thành thịch. Nó trợn mắt nhìn con gà ô của Bảy Thưa. Thằng Tả nói đúng. Con gà ô lớn như con ngỗng hay con gà tây. Mặt mày nó đỏ au. Hai con mắt bụi và to lòi ra ngoài. Thân thể nó to lớn, dềnh dàng, hai bắp chân bụi

bằng tay người lớn. Cái mỏ nhọn cong cong. Cỡ đó mà mỏ là lủng sọ. Ghê nhất là cặp cựa dài nhọn hoắt. Nó mà đâm là lủng bầu điều. Sáu cảm thấy miệng mình khô đắng. Nó biết phen này mất toi cha đồng bạc và tiêu luôn tiếng tăm vô địch rồi. Bây giờ nó mới biết mình ngu không chịu giao hẹn để cân đo con gà trước rồi sau đó mới cấp độ. Bây giờ thì quá muộn. Chỉ có nước tiến chứ không lùi được. Nó chỉ còn có hy vọng mỏng manh con gà nòi Đơn Hùng Tín của bác Tư sẽ đá tới chết chứ không chịu đầu hàng.

– Con gà của nó thấy ớn quá anh...

Hết nói nhỏ. Sáu gật đầu. Ớn là phải. Con gà ô của Bảy Thừa đá con nít còn chạy hướng chi con gà nòi gãy cựa của nó.

– Đưa con gà cho tao...

Khi Sáu thả con gà của nó ra thì Bảy Thừa bật cười hô hố. Đám con nít con nhà giàu cười rộ lên chỉ chỗ bàn tán um xùm.

– Hi...hi...hi... Con gà gì mặt xanh lè...

– Gà chết nhất tụi bay ơi...

– Chắc nó có lỗi tụi bay ơi...

– Mắt nó lồi như mắt ếch...

– Há...ha... Con gà bệnh trĩ...

Bị Bảy Thừa và đám con nít nhà giàu chọc quê Sáu giận xanh mặt. Phe của nó làm thinh. So sánh hai con gà chúng đâm ra mất tự tin. Riêng Sáu ngồi im thâm quan sát hai con gà. Nó nhớ lời bác Tư nói về con gà Đơn Hùng Tín của mình.

– Chân xanh mắt ếch đá chết không

chạy ngenh mậy. Con gà này có dị tướng. Nó lì lắm... Mày phải cho nó uống thuốc bùa... Nhớ chai thuốc bùa của tao...

Câu nói của ông thầy gà khiến cho Sáu phấn khởi. Hất hàm nhìn Bảy Thưa nó cao giọng.

– Đá chưa?

Bảy Thưa cười hể hể.

– Đá thì đá... Bữa nay tao sẽ đem con gà của mày về rô ti...

Nói dứt Bảy Thưa xô con gà ô ra giữa đấu trường. Đứng nghênh ngang nó cất tiếng gáy vang động. Sáu chưa nghe con gà nào có tiếng gáy mạnh như vậy. Bàn tay mặt lòn dưới ức, Sáu đưa con gà của mình ra còn cách con gà ô chừng sải tay. Đây là một mảnh khóe mà bác tư đã chỉ cho Sáu. Đó là dô gà, tức là xô con gà của

mình vào sát đối thủ để nó nường đà mà đá liền. Mảnh khóe này chỉ dùng với các tay mơ mà thôi. Biết Bảy Thưa là tay gà mờ nên nó mới chơi đòn ma giáo. Được cái đẩy của chủ con gà Đơn Hùng Tín lao vào sát đối thủ. Con gà ô còn đang ưỡn ngực gáy đầu có phòng bị. Rẹt... Con gà mặt xanh đá một cú cật lực. Chỉ có điều Sáu là con nít chưa từng đá gà nên khi xô gà nó không làm đúng cách thức do đó con gà chỉ đá cú nhẹ và không trúng chỗ nghiêm.

– Trúng...

– Trúng rùi... rùi...

– Bể bầu điều rôi...

– Xệ cánh rôi...

Đám con nít la rầm khi thấy con gà ô bị đá một cú xệ bên cánh. Tuy nhiên

chỉ trong chốc lát nó lấy lại phong độ bằng cách dùng cái mỏ nhọn mổ lia lia vào đầu, cổ của địch thủ. Mỗi lần nó mổ trúng là con gà mặt xanh phải la oang oác và lùi lại để né tránh. Rét... Con gà ô đá một đòn vào ngay đùi của con gà mặt xanh khiến cho Sáu giật mình. Bị trúng đòn con gà gãy cựa lao đảo lùi lại. Sáu chưa kịp can thiệp thì con gà ô nhào tới. Mỏ thì ghì đầu địch thủ, nó tung người đá một cú như trời giáng. Con gà Đơn Hùng Tín lao đảo lùi lại.

– Hết hiệp...

Sáu lạnh tay sốt con gà của mình lên.

– Chắc mình thua quá anh ơi...

Sơn mếu máo. Hết đưa tay vuốt vuốt lông cánh của con gà con tay kia nó vỗ vỗ nước lạnh vào mặt con gà. Sáu thì ngậm

nước phun vào mặt con gà làm cho nó tỉnh táo.

– Mình làm sao hả anh?

Sáu mím môi. Nó nghĩ tới chai thuốc bùa của bác Tư.

– Để tao bông nó ra ngoài kia cho nó nghỉ mệt...

Tay ôm con gà Sáu bước nhanh tới gốc cây me còng. Liếc không thấy đứa nào lảng vảng nó móc chai thuốc ra. Bóp cho con gà há miệng ra nó đổ lọ thuốc bùa của bác Tư vào. Con gà nuốt ừng ực cạn sạch lọ thuốc. Trở vào đấu trường Sáu thấy Bảy Thưa cũng đang bận coi con gà của nó. Thận trọng đặt con gà xuống đất nó kín đáo quan sát. Đang lim dim như ngủ con gà chợt mở mắt ra nhìn láo liên rồi cất tiếng gáy. Dù còn khập

khểng nó cũng đi đi lại lại. Hớp ngুম nước lạnh Sáu phun phèo phèo vào mặt con gà xong miệng lẩm bẩm:

– Úm ba la... con ma da... cây đa...

– Anh làm gì vậy?

Thằng Cu hỏi. Hết làm ra vẻ bí mật.

– Anh dô bùa cho con gà...

– Anh có bùa gì đây?

– Bùa Lỗ Ban với bùa lỗ miệng...

Đám con nít vỗ tay hò reo khi thấy hai con gà thi nhau gáy rồi châu đầu quần nhau nhứt định ăn thua đủ. Sáu mỉm cười. Chai thuốc bùa của bác Tư thật là thần diệu. Dù bị thương, dù nhỏ con hơn đối thủ nhưng con gà nòi mặt xanh lại khôn ngoan và lanh lẹ hơn. Nó chui dưới bụng, nó lòn dưới cánh để tránh bị

cắn vào đầu hay tránh bị đá rồi rình rình đá móc những cú độc địa. Đúng như lời bác Tư nói nó là con gà dị tướng. Con gà ô to lớn, nặng nề nên không lanh lẹ vì vậy liên tiếp bị trúng đòn khiến mình mẩy lông cánh của nó dính đầy máu. Con gà nòi mặt xanh lòn dưới cánh địch thủ xong tung mình nhảy lên. Rét... Cái cựa còn lại của nó móc vào ngực địch thủ sâu lút cựa. Rót lên tiếng lớn con gà ô lão đảo lúi lại.

– Rồi...

– Dô... dô... dô...

– Bể bầu điều...

– Dập mặt rồi...

Đám con nít la rầm. Bảy Thưa đổ mồ hôi hột. Rét... Con gà nòi Đơn Hùng Tín net một cú cuối cùng. Cái cựa dài của nó

ghim sâu và dính chặt vào ngực con gà ô. Bị thương nặng và có lẽ đau quá con gà ô của Bảy Thưa kêu một tiếng lớn cảm đầu chạy trốn. Tụi con nít hò la hoan hô kẻ chiến thắng. Chúng quên mất bạn hay thù mà chỉ nhớ một điều là vỗ tay hoan hô kẻ thắng. Lát sau nhớ ra đám con nít phe Bảy Thưa mới im lìm. Đứa nào đứa nấy mặt mày tiu nghỉu. Ôm con gà vào lòng Bảy Thưa nhìn Sáu giây lát rồi đứng dậy đi một nước. Phe của nó lục tục chạy theo đàn anh. Pháo nổ tung bùng nơi sân trường báo hiệu đám con nít miệt vườn ăn mừng chiến thắng. Chiến lợi phẩm được chia ra để ăn tết. Ngồi ôm con gà nòi mặt xanh bị gãy cửa, Sáu nhớ tới ba của nó. Không biết bây giờ ông đang làm gì?

CON RẮN BÔNG SÚNG

Có hai thứ làm cho anh Tư ế vợ. Đầu tiên là tuổi tác. Anh Tư tuổi tỵ. Vào những năm của hậu bán thế kỷ 18, tiền bán thế kỷ 19, làng Châu Bình vẫn còn là vùng rừng rú hoang vu mà thú dữ nhiều hơn người ta. Trong số hoang thú rắn đứng đầu. Trên bờ thời hổ đất, hổ mang, hổ lửa và mai gầm. Dưới nước có đèn cườm mà nọc độc không thua gì hổ mang. Còn trên cây lại có rắn lục và hổ mây. Thú rắn hổ này hung dữ tới

độ rượt theo người để cắn. Đôi khi rắn ở trong nhà của người như trường hợp những con rắn rồng. Nếu chịu khó ngồi mà đếm thời người bị rắn cắn chết nhiều hơn bị sấu ăn thịt hay cạp nít. Vì vậy mà dân làng hồng có ai ưa rắn. Phải nói là họ kỵ rắn thời đúng hơn. Kỵ rắn chưa đủ họ còn kỵ luôn những người tuổi con rắn nữa. Đã sinh nhằm tuổi kỵ, anh Tư còn mang một cái tên xấu nữa.

Cạy. Cạy đây là cạy cửa nhà thiên hạ để chôm chìa. Bởi vậy mấy cô gái trong làng hồng có ai xâm mình ưng anh Tư. Cho dù họ gan cùng mình ưng anh làm chồng thời cha mẹ cũng hồng chịu gả. Gã con cho Tư Cạy là nạp mạng cho rắn à. Bởi vậy năm nay năm Tỵ, hai mươi bốn tuổi mà Tư Cạy vẫn phòng không chiếc bóng. Điều đó làm anh buồn song bản tánh hiền lành an phận nên anh nhẫn

nhục sống đời hiu quạnh. Sau khi cha mẹ thi nhau qua đời, anh sống trong căn chòi tồi tàn cất trên mảnh đất xấu mà thiên hạ chê không thèm cày cấy hoặc trồng trọt. Ai có việc gì làm hồng được, hồng dám làm, hồng muốn làm thời họ hú anh. Người này nhờ anh phát cỏ. Người kia nhờ anh bê dừa. Bà hai Mến mượn anh làm cái nò. Chị tư Bảnh nhờ anh lợp nhà. Chú ba Kẹo nhờ anh bồi nương vườn dừa. Nghề chính của anh là phát cỏ cho ông hương cả.

Đây là việc khó nhọc nên Tư Cạy được ông hương cả giao khoán. Đây là một vinh dự và anh tư hãnh diện về công việc mà ai ai cũng chê không chịu làm. Tháng tháng anh được lãnh vài chục lít gạo, cá mắm, các thứ lặt vặt và mấy thước vải để may quần áo. Thiên hạ chẳng ai ham cũng như thèm giành giật với anh

chuyện phát cỏ. Đây là việc khó nhọc và nguy hiểm. Thử tưởng tượng, ngày ngày, tờ mờ sáng cho tới xế chiều, Tư Cạy khòm lưng, tay mặt vung cái phảng còn tay trái quơ cù nèo, phát một hơi sáu bảy bờ dừa đầy cỏ tranh thời mới biết việc làm sạch cỏ tranh khó nhọc tới mức độ nào. Mấy ông sồn sồn con năm bảy đứa, mấy cậu thanh niên vừa mới lấy vợ đều chê việc làm cỏ tranh này vì một lẽ giản dị phát cỏ làm họ lỏng bù lon và sụm bà chè sau một ngày khòm lưng.

Chỉ có Tư Cạy chưa vợ, sức trai tráng mới kham nổi. Cỏ tranh mọc lẹ, lan nhanh, lá sắc tựa dao cạo, cắt đứt da lúc nào không hay. Huống chi phát cỏ tranh còn gặp nhiều nguy hiểm khác như đạp nhằm rắn rít và bò cạp hoặc đôi khi gặp cạp nữa. Có một lần Tư Cạy đụng đầu với cạp. Thấy anh có một mình, ông ba

mười nhảy ra tính xơi tái anh. Trong lúc hoảng hốt Tư Cạy quơ phảng chém đại một cái ai ngờ trúng ông cạp đang nhảy tới. Bị thương nó sợ hãi cong đuôi chạy mất. Từ đó chẳng có cạp nào dám bén mảng hoặc rình rập lúc anh ta phát cỏ nữa.

Trời xế chiều. Tay vác cái phảng còn tay cầm cù nèo Tư Cạy đi về phía nhà ông hương cả. Hôm nay cuối tháng nên anh ghé nhà ông hương cả tìm thím năm Rượu. Thím năm được chủ giao việc trả lương cho Tư Cạy. Gia đình của thím năm ba đời ở độ cho họ Lê từ cha của ông hương cả. Thím lấy chồng đầu lúc mười lăm mười sáu gì đó. Được chừng mười năm thời chú Năm Rượu đi làm vườn bị rắn cắn chết. Từ đó thím ở vậy nuôi con. Đứa con gái của thím tên Bốn năm nay đã mười tám mà chẳng có ai

thèm lấy làm vợ vì nó xấu như ma. Hồng biết ma xấu hay đẹp, nhưng con Bốn thời nhất định là xấu, xấu đau xấu đớn. Đã xấu con Bốn lại thêm mắt lé và mặt rỗ. Thật ra con Bốn không xấu mà có duyên ngầm. Nó có nước da bánh mật. Bây giờ mấy cô, mấy bà ở xứ Mỹ phải tốn hàng ngàn đô la để làm cho da họ trở thành da bánh mật như con Bốn. Tuy nhiên cách đây hơn trăm năm, tại cái làng Châu Bình quê mùa và lạc hậu, thời nước da bánh mật của con Bốn bị dân chúng chê. Họ thích nước da trắng vì da trắng mới sang, mới giàu. Con gái mà nước da “tan” là hạng cùng đinh mặt rệp, tối ngày ở ngoài đồng thời đẹp và sang cái ngũ nào. Da bánh mật, mắt lé, mặt rỗ lại thêm cái tội nghèo rớt mồng tơi thời con Bốn ế chồng là cái chắc. Điều đó làm cho thím Năm buồn bực song cũng phải chịu vì số phận của thím cũng hẩm hiu như con gái.

Thật ra trong thâm tâm thời thím cũng muốn bước đi bước nữa vì dù sao thím cũng còn son trẻ vả lại có chồng cũng bớt hiu quạnh và có người đỡ dần việc nặng nhọc, nhất là tránh được chuyện bị đàn ông ve vãn. Song nhìn qua nhìn lại thời đàn ông cùng trang lứa với thím đều có vợ con đùm đê. Riêng cái chuyện làm vợ lẽ, vợ bé thời thím hồng chịu.

Đang đứng xay bột ngoài sân, thím Năm Rượu lên tiếng hỏi khi thấy Tư Cạy xăm xăm đi tới gần.

– Thằng Tư mày bữa nay dìa sớm hả?

Đặt cái phảng và cù nèo dựa vào cây cột kế bên cái cối xay, Tư Cạy tươi cười trả lời.

– Dạ tại bữa nay cuối tháng nên tui dìa sớm đặng ghé thím năm...

– Mày ghé nhà tao chi dậy?

Gãi gãi đầu Tư Cạy ấp ứng:

– Dạ tui kiểm thím năm để lãnh gạo.
Hồi sáng này còn hai lon gạo tui vét hết rồi...

Dừng tay xay bột thím Năm nghĩ thầm.

– Thằng này già cái đầu mà chưa vợ.
Hay là mình tìm cách dụ cho nó lấy con Bốn...

Nghĩ thời nghĩ như vậy song thím không nói ra mà để tâm dò ý tứ của Tư Cạy.

– Vậy hả... Để tao kêu con Bốn ra đong gạo cho mày... Mày bao nhiêu tuổi rồi Cạy?

Tư Cạy lại gãi gãi cái đầu tóc chơm bôm. Anh có vẻ ngượng ngượng khi nói chuyện với thím Năm Rượu.

– Dạ hai mươi bốn...

– Dậy à... Mà sao mày chưa có vợ dậy Cạy?

– Đầu có ai thèm lấy tui thím năm...
Mấy đứa tuổi của tui thời lấy chồng hết trơn hết trọi. Còn mấy đứa nhỏ hơn thì tui nó chê tui già... Còn đám người lớn thì...

Nói tới đó Tư Cạy nín ngang. Thím Năm cười chúm chím.

– Mày muốn gì nói đại đi chứ tự dưng nín ngang dậy mày...

– Dạ... Tui nói đám người lớn là mấy người như thím. Họ chê tui con nít...

Thím Năm Rượu bật cười. Liếc nhanh Tư Cạy, thím nghĩ thầm.

– Thằng này coi bộ vó cũng chịu khó mần ăn... Có nó trong nhà cũng đỡ tay đỡ chân...

Chúm chím cười thím quay vào trong nói lớn.

– Bốn ơi Bốn... Mày làm gì đó. Đong cho anh Tư Cạy ba chục lon gạo giùm má đi...

Nói xong thím năm quay lại Tư Cạy.

– Mày vào trong phụ với con Bốn đong gạo đi... Có hai đứa đong lẹ hơn... Mày muốn cá mắm gì nói luôn để con Bốn lấy cho...

Hơi ngán ngừ giây lát rồi cuối cùng Tư Cạy lên tiếng.

– Con Bốn ở trong nhà sau hả thím năm?

Cười chúm chím thím năm gật đầu.

– Ủa... Nó đang giặt đồ ở tròng... Mày dô đại đi còn đứng xơ rở làm gì... Bộ con Bốn nó ăn thịt ăn thà mày sao mà mày sợ...

Cười lỏn lẻn Tư Cạy bước vào gian nhà sau của thím năm. Gian nhà sáng mờ mờ. Chính giữa đường đi. Hai bên hai cái giường nhỏ. Quần áo vắt tứ tung. Giống như Tư Cạy hay bao nhiêu tá điền hoặc người ở đợ cho ông hương cả, thím năm cũng nghèo. Có lẽ thím nghèo hơn vì chồng chết. Ngày xưa thiên hạ nói có chồng như đóng gông vào cổ mà hổng có chồng thì hổng có tiền. Liếc sơ đồ đạc trong nhà Tư Cạy biết thím năm nghèo lắm, nghèo tới nỗi hổng có cái chảo để

chiên cá. Mấy cái nồi đất sứt quai, mẻ miệng nằm lũ khũ.

Bước ra sân sau Tư Cạy thấy con Bốn đang lom khom bên bờ rạch. Đúng như lời thím năm nói nó đang giặt quần áo. Vì nước cạn và lại bờ đất cao hơn nên nó phải khom người. Cái thế khom người của nó khiến cho Tư Cạy há hốc miệng ra nhìn lom lom vào cái mông tròn vo và láng o của đứa con gái nhà quê. Cái quần vải màu đen cũ mềm bó sát vào da làm cho Tư Cạy nuốt nước miếng một cách khó khăn. Nhìn con Bốn khom người, anh ta chợt nhớ ra mình là thanh niên chưa có vợ và mình cần một người vợ, xấu đẹp gì cũng được miễn là thứ giống cái đáng yêu như con Bốn chẳng hạn.

Nuốt nước miếng lần nữa Tư Cạy tăng hắng tiếng nhỏ cố ý cho con Bốn biết có người đang ở sau lưng của nó.

Tuy nhiên con Bốn vẫn tỉnh bơ. Không biết vô tình hay cố ý mà nó còn lúc lắc cái mông tròn vo và láng o làm cho Tư Cạy thiếu điều muốn nổ con người hay lọt tròng ra ngoài. Tư Cạy tăng hắng tiếng nữa và tiếng tăng hắng này lại lớn hơn. Vẫn chống cái mông khêu gọi con Bốn lên tiếng.

– Anh Tư hả anh Tư... Anh chờ em một chút xíu nghen... Em giặt xong cái quần rồi em sẽ đong gạo cho anh...

Trong tình cảnh này bảo Tư Cạy chờ trăm năm, đợi ngàn năm, anh ta cũng vui lòng. Anh thấy vui vui vì tiếng em của con Bốn. Bình thường con Bốn vẫn hay xưng em vì tuổi của nó đáng em út của anh. Nhưng hôm nay tiếng em của con Bốn nghe ngọt ngào làm sao. Nó ngọt hơn nước rế tranh nấu với đường mía lau, uống vào mát ruột mát gan. Bên

tai nghe tiếng em, mắt nhìn chăm bắm vào cái thể chổng mông, Tư Cạy thấy con Bốn hôm nay đẹp vô cùng, dù anh biết nó vốn mặt rỗ và mắt lé. Dốt đặt cán mai nên Tư Cạy chỉ nghĩ một cách sơ sài và giản dị về cái đẹp của phụ nữ. Đối với anh hề đứa con gái nào đẹp là nó phải làm cho anh thích nhìn và nhìn lâu. Mà hề nhìn lâu là anh đâm ra hồi hộp và đầu óc rối tung lên. Con Bốn có đủ các đặc điểm này.

– Anh Tư...

Đang mơ màng chuyện đâu đâu, Tư Cạy giật mình khi nghe con Bốn hỏi. Ngược lên anh thấy cả một sự sáng trưng. Vài giọt mồ hôi hay là nước sông đọng trên làn da bánh mật. Đôi mắt ngược chiều của con Bốn đang nhìn anh với nụ cười thật tươi.

– Mắt nó lé kim thôi... Mà nó cũng đâu có mặt rỗ...

Tư Cạy lẩm bắm. Anh cho là thiên hạ có ác ý nên đồn đại trật lất về con Bốn. Mặt của nó đâu có rỗ mà da dẻ chỉ không được mịn màng thôi. Nó cũng đâu bị lé mà hai con mắt chỉ có đâu lại với nhau chút xíu thôi. Mấy thứ đó cộng thêm chiếc áo bà ba màu đen hơi chật lộ lên bộ ngực con gái vun đầy, săn chắc như cơm dừa khô làm cho con Bốn có duyên ớn. Bây giờ anh Tư mới nhận ra đứa con gái mà từ nào tới giờ mình không để ý lại có cái duyên chìm lĩm. Phải nói là con Bốn có cái thân hình thon, gọn của một đứa con gái siêng năng làm lụng việc đồng áng và vườn tược.

Có lẽ cũng biết Tư Cạy đang chiều tướng mình nên con Bốn hơi đỏ mặt nghĩ thầm.

– Cái anh này kỳ cục... Bộ ảnh lên cơn hay sao mà ảnh nhìn mình lom lom...

– Em mạnh hông Bốn?

Trời đất thiên địa thánh thần ơi... Tới phiên con Bốn trợn mắt khi nghe Tư Cạy hỏi một câu lạ đời. Từ nào tới giờ anh ta có bao giờ hỏi nó mạnh yếu, mập béo hay tròn méo gì đâu. Có bao giờ Tư Cạy thèm ngó tới đứa con gái xấu xí và nghèo rớt mồng tơi như nó đâu mặc dù anh ta cũng nghèo, có lẽ còn nghèo hơn nó.

– Anh hỏi chi dậy?

Con Bốn hỏi một câu cắc có khiến cho Tư Cạy lúng túng.

– Thì hỏi cho biết dậy mà... Lâu quá hông có gặp em...

– Lâu lắc gì... Anh mới nói chuyện với tui hôm kia mà... Bộ anh quên rồi à?

Con Bốn đúng là vô duyên thúi song Tư Cạy lại không nghĩ như vậy. Cười hặc hặc anh liếc con Bốn và thấy nó cũng đang nhìn mình mỉm cười.

– Thím năm bảo anh vào đây phụ với em đong gạo...

Tư Cạy đổi chuyện khác. Con Bốn cười chúm chím. Dù ngu dốt cách mấy nó cũng thấy được bộ tịch khác lạ của Tư Cạy. Tám chín năm nay một tay nó đong gạo cho Tư Cạy mà đâu có cần anh giúp gì đâu. Nay bỗng dưng anh ta giở chứng này tật nọ. Dù sao thì nó cũng khoái được anh tư sẵn đón, hỏi han.

– Vậy hả anh tư... Có anh phụ lệ hơn...

Nói xong con Bốn bước tới cái sào để phơi cái quần vừa giặt xong. Vì sợi dây cao khiến cho nó phải rướn người lên. Tư Cạy nghe được tiếng tim mình đập mạnh thành âm thanh ình ịch giống như tiếng dũa rụng khi thấy con Bốn rướn người lên để phơi quần. Cái mông tròn vo và láng o của nó nhúc nhích. Chiếc áo bà ba ngắn được kéo lên để lộ cái eo thon nhỏ. Bộ ngực con gái vươn cao làm cho Tư Cạy mắt nổ đom đóm. Tới đây thời anh ta chắc mẩm là con Bốn đẹp như tiên giáng trần mặc dù từ lúc cha sanh mẹ đẻ tới giờ anh chưa thấy tiên lần nào.

– Em mấy tuổi hả Bốn?

Háy Tư Cạy một cái con Bốn nghĩ thầm.

– Thằng cha này bữa nay ngộ dữ ha...
Hết hỏi thăm mình mạnh lại hỏi tuổi

của mình... Bộ thằng chả tính chuyện gì đây...

Dù quê mùa và dốt nát song con Bốn cũng có cái cảm giác bén nhạy của đàn bà. Đàn ông mà cà rà bên đàn bà, hỏi han chuyện này chuyện nọ thời chém chết cũng tính chuyện ba mươi lăm hay thả con dê đực ra. Ba mươi lăm là cái tính tốt của đàn ông mà trời sinh ra cho họ. Nếu trên cõi đời này mà đàn ông không biết dê hoặc không chịu dê thời đàn bà sẽ buồn khổ và cảm thấy mình vô duyên. Phụ nữ nào không được đàn ông dê thời người đó chính là người vô duyên nhất. Con Bốn biết điều đó. Huống chi Tư Cạy là con trai hai mươi bốn tuổi lại chưa có vợ thời con dê của anh ta chắc phải bụi và đói ăn lắm. Bấy lâu nay hồng có được ai dê nên con Bốn buồn tủi cho cái số phần hẩm hiu của mình. Bây giờ Tư Cạy trở

mời ba lăm khiến cho nó mừng hết biết. Dù sao nó cũng nhớ tới lời má dặn dò. Đối với đàn ông đừng tỏ ra dễ dãi. Có khó khăn thời đàn ông mới khoái mình lâu hơn. Đừng tỏ ra mình khoái họ. Đừng cho họ nắm tay nắm chân. Đừng cho họ sờ mó. Lạng quạng ôm bầu là làm xấu hổ cha mẹ. Làng nước hay được sẽ cạo đầu để làm gương cho mấy đứa con gái khác. Nhớ tới lời dặn dò và cảnh cáo của mẹ, con

Bốn làm thinh không nói nữa dù trong bụng rất muốn đẩy đưa lời nói với Tư Cạy.

Kiểm chuyện hỏi mà thấy con Bốn lại nín thinh, Tư Cạy hơi buồn. Định mở miệng hỏi tiếp anh ta lại nghe con Bốn lên tiếng.

– Dạ em tuổi tý... Còn anh tư?

Trời ơi tiếng em của con Bốn nghe ngọt xớt làm cho trái tim đơn côi của Tư Cạy thiếu chút nữa ngừng đập.

– Tỵ với tý có kỵ hông ta...

Tư Cạy lăm bầm hỏi. Chắc hông có kỵ đâu. Chỉ khác nhau có dấu nặng với dấu sắc thì nhằm nhò gì. Với lại mình là rắn thì sợ gì chuột. Mình mà lấy con Bốn thì mình nuốt nó cái rột giống như rắn nuốt trộng chuột. Anh Tư tự bào chữa, tự tìm ra lý do để khỏi sợ kỵ tuổi khi lấy một người vợ như con Bốn. Với lại con Bốn lúc nay đậm ra nhìn ngon lành quá mạng do đó dù cho tuổi có kỵ anh cũng chẳng màng. Cùng lăm là ngủm còn hơn ở một mình buồn hiu. Tư Cạy nghĩ con Bốn hông có số sát phu.

Hỏi mà hông thấy Tư Cạy trả lời con Bốn hơi buồn. Liếc nhanh Tư Cạy

nó ngoe nguẩy bỏ vào trong nhà sau để
đong gạo. Thấy vậy Tư Cậy đi theo.

– Em xúc gạo để anh cầm bao cho
em...

Con Bốn gật đầu. Hai tay giữ lấy
miệng bao gạo, mắt nhìn vào mặt, tai
nghe hơi thở phập phò, mũi ngửi mùi
thơm con gái toát ra từ thân thể của con
Bốn, Tư Cậy mê man, sờ sờ như bị ma
hớp hồn hay quỷ bắt vía.

– Anh Tư...

Con Bốn kêu nhỏ khi thấy cái bản
mặt sờ sờ của Tư Cậy.

– Anh phải banh nó ra thì em mới
đong gạo được...

– Banh cái gì?

Tư Cậy hỏi mà đầu óc nghĩ tới

chuyện đầu đầu. Con Bốn trợn mắt nhìn
Tư Cậy lom lom. Nó nghĩ thầm: “Anh
này ba trợn... Mình với anh đang đong
gạo mà anh lại hỏi banh cái gì...”

– Banh cái miệng bao gạo cho em đổ
gạo dơ chứ banh cái gì. Anh hỏi dị ố...

Tư Cậy cười hề hề. Con Bốn nghĩ
thầm.

– Anh này cười giống y chang dê đực
kêu...

Mắt thờn thờn vào mặt, hai tay của
Tư Cậy chậm chậm banh cái miệng ra
để cho con Bốn đong gạo. Hoặc vô tình,
hoặc cố ý mà anh Tư chỉ banh he hé vừa
đủ để cho con Bốn đổ gạo vào bao. Có
lẽ sợ gạo rớt ra ngoài nên con Bốn phải
đưa cái lon xuống sâu hơn, vì thế mà
bàn tay của nó chạm vào bàn tay của Tư

Cạy khiến cho anh tư cảm thấy run rẩy cả người. Ngay cả con Bốn cũng vậy. Nó cảm thấy bàn tay dùi đục chuyên môn cầm phản phát cở như có cái gì thật kỳ cục, thật kỳ lạ mà từ nào tới giờ nó không thấy ở bất cứ ai. Cái gì kỳ kỳ, cục cục và là lạ này làm cho trống ngực nó đập ình ịch mạnh tới độ khiến nó tối tăm mặt mũi.

– Đủ chưa anh Tư...

Giọng nói của con Bốn khàn khàn và đặng đặng như cổ họng của nó bị nghẹn lại.

– Chắc đủ rồi em...

Tư Cạy nói nhỏ. Con Bốn nhoẻn miệng cười duyên. Có thể đây là nụ cười duyên đáng nhất từ nào tới giờ nó mới có.

– Dạ... Nếu thiếu thời anh Tư trở lại đây em đóng thêm cho anh...

Tư Cạy cười hí hí.

– Em nhớ ghen...

– Dạ...

Nếu không có mấy cái xương sườn cản lại chắc trái tim của Tư Cạy văng ra ngoài khi nghe tiếng “dạ” ngoan hiền làm chết người của con Bốn.

– Bốn ơi... Mà đóng gạo xong chưa ra đây phụ tao xay bột...

Giọng eo éo của thím Năm Rượu lôi Tư Cạy và con Bốn ra khỏi cơn mơ.

– Em ra trước hồng thôi má em bả chửi tắt bếp...

Cười duyên với Tư Cạy lần nữa

xong con Bốn mới te te đi ra nhà trước. Anh Tư nuốt nước miếng một cách khó khăn. Trước mặt anh, trong bóng tối mờ mờ ảo ảo là phần sau lưng của cô gái trẻ đang chuyển động theo từng bước chân nhún nhảy. Nhìn sau lưng con Bốn đẹp hết chỗ chê. Tần ngần nhìn theo con Bốn giây lát Tư Cạy thở khi một cái rồi xốc bao gạo lên vai đoạn tất tả bước ra ngoài. Anh ta thấy hai mẹ con vừa cười vừa rù rì chuyện gì mà anh đoán có liên quan tới mình.

– Thừa thím năm con dì...

Thím Năm Rượu cười thầm khi nghe Tư Cạy dạ thừa. Dù vậy thím cũng niềm nở lên tiếng.

– Ủa con dì... Khi nào rảnh con tới chơi với con Bốn nghe con...

– Dạ...

Dạ tiếng nhỏ Tư Cạy quay qua cười với con Bốn.

– Anh dì ghen Bốn... Mai mốt anh lại...

Con Bốn làm thinh. Cử chỉ của nó làm cho Tư Cạy cụt hứng. Anh biết chắc nó đã được mẹ bày vẽ nên mới có cử chỉ e dè với mình. Muốn lân la để làm quen với con Bốn anh phải kiếm cách khác.

Xế chiều. Tuy mặt trời còn le lói nơi ngọn dừa song khu vườn lại tối mờ mờ vì ánh nắng không thể xuyên qua hàng lá dừa dày đặc. Con Bốn tất tả bước trên bờ dừa. Vừa bước chốc chốc nó vừa ngoái đầu nhìn ra sau lưng. Khu vườn dừa mênh mông vắng lặng như tờ ngoại trừ tiếng gió lùa hàng lá dừa tạo thành âm

thanh như tiếng người thì thầm hay cười nói. Vẻ thê lương, vắng vẻ, quạnh hiu cộng thêm tối mờ mờ khiến cho nó cảm thấy lạnh lạnh ở sau lưng. Hồi trưa này má nó bảo phải gánh hai thúng nếp cho bác ba Đạn. Nhà bác ba ở tuốt ngoài mé sông Ba Lai. Vì mãi mê nói chuyện với chị Bông, con gái bác ba nên nó dìa trễ. Đi một mình trong khu vườn dừa vắng lặng nó cảm thấy sờ sợ. Sợ ông ba mươi. Sợ rắn rít. Nhưng cái mà nó sợ nhất là ma. Cái vật vô hình này chính là nỗi sợ hãi của người ta nhất là đứa con gái yếu đuối như nó. Ông già bà cả, người lớn người nhỏ trong làng đã truyền miệng với nhau về những câu chuyện ma quái như ma giấu, ma cho người ta ăn đất, ma bóp cổ, ma le lưỡi dài cả thước để nhát để hù con nít và luôn cả người lớn. Riết rồi ma trở thành một đầu đề hấp dẫn nhất trong chuyện đời xưa mà nó

thường được ông ngoại kể cho nghe vào đêm mưa gió tối tăm. Bây giờ dù ban ngày, song đi một mình giữa khu vườn dừa mờ mờ sáng nó nhớ lại những câu chuyện ma và cảm thấy như có ai đang bước ở sau lưng, đang thổi vào sau gáy của mình.

– Chỉ còn mười bờ dừa nữa thôi...

Con Bốn lảo lảo trong lúc chân nó bước như chạy. Vừa tới cây cầu bắc ngang cái mương lớn nó giật mình khi nghe tiếng động lớn bên kia cầu. Cộp... Trong óc hiện lên hình ảnh của con cộp. Sau ma là cộp. Con Bốn nghe tim của mình đập ình ịch khi nghĩ tới cảnh bị cộp vỗ. Bậm môi, tay run run nắm cây đòn gánh ở trên vai nó chậm chạp bước trên thân cây dừa trơn trượt. Khi tới đầu cầu nó hơi dừng bước. Nó nghe có tiếng động vang lên trong đám cỏ tranh cao

lấp xấp ngang ngực. Trống ngực đánh ình ịch, tay chân run rẩy, con Bốn bậm môi bước đi. Nó hơi yên lòng khi thấy không có gì xảy ra. Tới ngang cây dừa lão ngã ngọn de ra sát đường đi, nó chợt thấy bóng trắng nhào ra.

– Ma... Ma... Chết con rồi má ơi...

La làng chói lọi con Bốn xoay lưng chạy ngược trở lại. Khi nó xoay lưng thời vô tình cái đầu đòn gánh nện đúng vào bóng trắng đang chờn vờn ở bên đường. Bốp... Một tiếng giòn tan. Bóng trắng chệch choạng lùi lại rồi lùi nhanh vào đám cỏ tranh. Phần con Bốn cũng quăng hai cái thúng và cây đòn gánh ù té chạy một mạch.

Tư Cạy ngồi im trước sân nhà. Đưa tay mân mê cục u trên trán anh ta thở dài sườn sượt. Hồi xế chiều hôm kia, đang

phát cỏ cho ông hội đồng, chợt thấy bóng con Bốn đi trên đường anh tò mò đi theo rồi sau đó mới sinh ra ý giả ma hù cho con nhỏ sợ. Nào ngờ vừa nhẩy ra lại bị đầu đòn gánh nện vào trán tối tăm mặt mũi. Đau quá anh ta phải lùi vào đám cỏ tranh nằm cho tới chạng vạng mới mò về nhà. Mỗi lần rờ tới cục u trên trán anh ta lại bực tức và sùng con Bốn. Con nhỏ coi vậy mà dữ hơn bà chằn. Muốn hù con nhỏ anh phải tìm cách nào khác hơn là giả ma để khỏi bị ăn đòn gánh lần nữa. Cách gì đây ta? Tư Cạy hỏi. Ma thời hồng được rồi. Cọp cũng hồng được luôn vì khó mà giả cho giống ông ba mươi được. Rắn... Tư Cạy gật gù mỉm cười. Phải rồi. Đúng sách vở dạy rồi. Đàn bà nào mà hồng sợ rắn. Con Bốn cũng vậy thôi. Cái con vật mềm mềm, trơn trơn này nguy hiểm lắm. Ngoài cái vụ chết người, rắn sẽ làm cho con Bốn sợ mà hể sợ là nó

phải cầu cứu tới anh. Tuy nhiên lại có rắc rối. Phải kiếm con rắn nào hiền và hồng có độc vì anh chẳng muốn làm hại con Bốn. Nhát rắn cho nó sợ là đủ rồi. Trong tất cả mọi thứ rắn thời chỉ có rắn bông súng là hiền nhất vì nó không cắn. Tự Cạy gãi gãi đầu khoái chí vì đã tìm ra cách nhát con Bốn.

Phải lội bộ gần hai chục cây số lên tận Lương Quới Tư Cạy mới bắt được một con rắn bông súng vì nó chỉ sinh sống ở vùng nước ngọt trong hồ ao hay đìa mà thôi. Vùng Châu Bình gần biển, nước lợ nên không có rắn bông súng. Vừa cuộc bộ vừa nghĩ tới chuyện con Bốn té xỉu khi thấy con rắn đang ngo ngoe trước mặt của mình, Tư Cạy bật cười hắc hắc một cách thích thú. Trưa hôm đó về tới nhà anh nghỉ phát cỏ để theo dò coi con Bốn đi đâu và làm gì. Tuần lễ hai lần, vào

ngày thứ ba và thứ năm, con Bốn phải gánh đường muối, cá mắm và các thứ lật vật đi phân phát cho người làm của ông hương cả. Từ sáng sớm nó quảy gánh đi khắp nơi tới xế chiều mới trở về nhà. Sau nhiều ngày theo dò Tư Cạy thấy chiều thứ ba là tiện nhất. Lúc đó vì quảy gánh không nên con Bốn đi trên mòn băng qua chỗ anh phát cỏ. Phục kích con Bốn tại chỗ đó là chắc ăn nhất vì quãng đường này vắng vẻ và rậm rạp do đó rắn thường hay bò qua bò lại.

Vai quảy hai cái thúng không con Bốn vừa đi vừa ngắm cảnh vườn dừa mát rười rượi vào buổi xế chiều. Nắng le lói nơi đọt dừa. Chim cu gáy buồn buồn. Nó ngó lên đọt cây dừa lão cao chót vót để tìm ổ chim dòng dọc. Đang bước đi nó chợt ngừng lại khi nghe tiếng sột soạt trong đám cỏ tranh cao ngang ngực.

Tuần trước khi đi ngang qua đây nó thấy một con rắn bò từ ngang đường đi. Từ đó nó đâm ra sợ khi đi qua khoảng này. Nhưng đây là con đường tắt đi về nhà gần nhất nên dù sợ nó cũng phải bấm bụng đi. Mắt ngó giáo dác về phía đám cỏ tranh nơi phát ra tiếng động, nó đoán sẽ có con rắn sắp sửa bò ngang đường. Lát sau nó nghe tiếng động mạnh hơn rồi một cái đầu con rắn xuất hiện với cái lưỡi hai nhánh co ra thụt vào và hai con mắt nhìn nó như thôi miên. Con Bốn đứng chết trân. Nó sợ tới độ không thể mở miệng cầu cứu. Vả lại cầu cứu ai bây giờ vì khúc đường này rất vắng vẻ vào lúc xế chiều. Con rắn dài ngoằng chậm chạp bò qua đường. Thở khì tiếng dài con Bốn định cất bước chạy. Tuy nhiên vừa dậm bước nó lại nghe tiếng sột soạt thật lớn vang lên cách chỗ nó đứng chừng vài bước. Hổng lẽ lại có con rắn bụi hơn...

Con Bốn lảo lẩm. Tiếng động lớn dần. Cỏ tranh lay động nhiều hơn. Hay là cộp. Hết rắn giờ lại tới cộp. Con Bốn điếng người. Nhắm mắt lại nó vái van trời đất, ông bà cứu nó.

– Em đi đâu dậy Bốn?

Nghe tiếng người con Bốn mở mắt ra. Thấy Tư Cạy nó reo lên tiếng nhỏ.

– Trời ơi anh Tư mà em tưởng là cộp... Làm em sợ gần muốn xỉu luôn. Hồi nãy em thấy con rắn thiệt là bụi bò ngang đây...

Tư Cạy mỉm cười đẩy đưa.

– Ủa... Khúc đường này nhiều rắn lắm... Anh phát cỏ gặ rắn hoài... Nhiều khi anh còn đạp lên nó nữa...

– Ghê dậy... rồi nó có cắn anh hông?

– Có chứ... Nhờ anh có thuốc chữa nọc rắn nên chỉ bị hành nóng lạnh thôi. Em đi phải coi chừng... nó quẩn mình trước rồi mới cắn...

Nghe Tư Cạy hừ, con Bốn xanh mặt ngó giảo dác. Trong đầu óc của đứa con gái ngây thơ hiện lên hình ảnh một con vật lạnh ngắt, trơn trơn, quẩn vào chân của mình rồi từ từ bò lên cao. Gớm ời là gớm. Vừa lúc đó lại có tiếng sột soạt vang lên. Thấy Tư Cạy ngó chăm bẳm về phía sau lưng của mình con Bốn hỏi nhỏ.

– Gì vậy anh Tư?

– Rắn...

– Ở đâu?

– Đằng sau lưng của em...

Thấy con Bốn định quay lưng lại Tư Cạy nghiêm giọng.

– Đừng quay đầu lại... Em nhúc nhích là nó cắn liền...

Bị Tư Cạy hăm he con Bốn vội đứng im. Mỉm cười Tư Cạy thì thầm.

– Em đi chậm, thật chậm tới gần anh nè... Ráng đừng gây tiếng động. Rắn mà nghe tiếng bước chân là nó mổ em liền...

Tiếng rắn bò sột soạt sau lưng cộng thêm lời hăm he của Tư Cạy khiến cho con Bốn điếng người. Bặm môi nó bước một tới trước mặt của Tư Cạy.

– Chút nữa... Em bước sát tới chỗ anh đứng nè...

Nhắm kín hai mắt lại con Bốn bước thêm bước nữa. Vì nhắm mắt nên nó

không thấy bàn tay mặt của Tư Cạy đang cầm con rắn bông súng đặt lên cần cổ của nó.

– Cái gì vậy anh tư? Con gì nó bò lên cổ em anh tư ơi...

Tư Cạy thì thâm vào tai con Bốn.

– Rắn... Con rắn nó đang bò trên cổ của em...

Con Bốn sợ gần muốn xỉu. Nó biết có con gì mềm mềm, lạnh ngắt đang trườn lên cổ của mình.

– Bắt con rắn giùm em đi anh tư ơi... Anh đừng để nó cắn em nghe anh tư...

– Con rắn này khôn và bò nhanh lắm... Nó chun dô người em rồi...

Mắt nhắm lại khít rịt, người bất động trong trạng thái sợ hãi, con Bốn có cảm

giác khúc thịt lạnh ngắt, nhờn nhớt, trơn trơn đang từ từ chui vào trong áo của mình.

– Anh tư... Con rắn... Con rắn nó chui vào... trong áo của em...

Giọng của con Bốn nghèn nghẹn. Tư Cạy thì thâm.

– Anh biết rồi...

– Anh bắt nó đi anh tư...

Con Bốn rùng mình khi có cảm giác là con rắn từ từ bò xuống ngực của mình.

– Anh tư ơi... bắt con rắn giùm em đi...

– Nó ở đâu?

– Đang ở trong ngực em nè...

– Làm sao mà bắt nó...

Tư Cạy thì thầm. Giọng của con Bốn thều thào như hết hơi mòn sức.

– Thì anh thò tay dô... Lẹ lên... Lẹ lên anh tư... Anh bắt con rắn lẹ lên... Đừng để cho nó cắn em anh Tư ơi...

Con Bốn mếu máo. Nó cảm thấy có cái gì trơn nhớt và lạnh ngắt đang cọ quậy. Điều đó làm cho nó sợ và nhắm mắt lại. Nó rùng mình khi bàn tay của Tư Cạy chạm vào ngực của mình. Đứa con gái chưa chồng cảm thấy người nổi gai ốc và toàn thân như tê liệt vì năm ngón tay chuối mẩn của anh tư giống như năm con rắn nóng hổi đang bò ngang dọc trong ngực. Tuy nhiên năm con rắn này lại không làm cho nó sợ hãi mà lại gây cho nó cảm giác thật dễ chịu.

– Anh Tư... Anh bắt được con rắn chưa?

– Chưa... Nó bò đi đâu rồi...

Con Bốn thều thào.

– Có cái gì ngo ngoạy ở dưới đó... Hay là nó bò xuống dưới rồi...

– Ở đâu?

– Ở trong quần của em...

Giọng của Tư Cạy vang lên nghiêm nghị.

– Con rắn này khôn tổ mẹ... mà lại bò nhanh ghê...

Con Bốn nín thở và trăn người vì sợ. Rắn ở đâu mà nhiều vậy. Trên rắn dưới rắn. Trong ngực cũng có rắn mà dưới đáy quần cũng có rắn. Đúng là nó đang lưỡng đầu thọ rắn. Nó thở một cách nặng nhọc khi năm con rắn từ từ bò xuống dưới quần của mình.

– Anh tư bắt được con rắn chưa?

– Xong rồi...

Thở khi một cái nhẹ nhõm, con Bốn mở mắt ra. Nó thấy anh tư đang nhìn mình mỉm cười. Nụ cười của anh thật hiền.

– Cám ơn anh Tư nha... Hồng có anh chắc em xui luôn... Ủa mà con rắn đâu rồi... Bụi hông?

– Anh quăng dô bụi rậm rồi... Em muốn coi nó hả?

Con Bốn lắc đầu lia lịa.

– Thôi... Em sợ nó muốn chết...

Tư Cạy đưa một câu làm cho con Bốn đỏ mặt.

– Mai mốt có rắn bò vào trong áo em nhớ kêu anh bắt giùm nhen...

Con Bốn cười lỏn lẻn. Dù con rắn đã được Tư Cạy bắt đi rồi song cái cảm giác rắn bò vẫn còn đó.

– Thôi mình dìa đi em... Tối rồi...

Dạ tiếng nhỏ con Bốn quảy gánh đi trước. Nó bước đi mà lòng thanh thản vì biết có anh tư đang đi sau hộ tống mình về tới tận nhà.

Sáu tháng sau cái vụ rắn bò đó con Bốn lấy chồng. Thím Năm Rượu có được thằng rể siêng năng, hiền lành và chơn chất ở trong nhà đỡ dần mọi việc nặng nhọc. Điều làm cho thím thắc mắc là cứ đêm đêm thím lại nghe con gái mình nói “Anh Tư ơi... con rắn bông súng nó bò... Bắt giùm em con rắn... anh Tư ơi...”

CÚ ĐẤM "DIRECT"

Thử mà Sáu còn bú sữa mẹ
 thời chuyện đàn ông có năm
 bà vợ, bảy cô bồ không phải là chuyện
 lạ lùng. Hồi nhỏ nó đã được bà Ngoại kể
 cho nghe ông Ngoại có nhiều vợ lắm. Có
 lẽ vì vậy mà ông chết sớm. Cũng giống
 như mấy ông vua. Có ông nào thọ quá
 sáu mươi đâu. Ông ngoại lấy vợ lúc ông
 đâu mới mười tám, mười chín gì đó. Bà
 vợ này lại qua đời mà không có con cái.
 Còn trẻ nên ông ngoại đâu có chịu được

cảnh phòng không gối chiếc. Vả lại ông cần có con trai để nối dõi tông đường, lý do rất chính đáng để ông cưới thêm bà vợ chính nữa. Đây là bà ngoại của Sáu. Vợ chính đây có nghĩa là do cha mẹ cưới hỏi làng hoàng và được họ hàng làng xóm nhìn nhận. Còn chuyện ông có bồ bịch, quen biết, tăng tịu thời họa may trời mới biết. Con nhà giàu, không cần phải làm lụng nên tối ngày ông nhổng nhổng đi o gái. Vì vậy mà ông có vợ lẽ, vợ bé, vợ nhỏ, vợ mọn khắp đầu trên xóm dưới. Theo lời bà ngoại kể thời Sáu có bà ngoại trên bà ngoại dưới, ngoại trong ngoại ngoài; ngoại đông tây, ngoại nam bắc; ngoại xa ngoại gần; ngoại gần gần ngoại xa xa... Đó là những người có con cái, được ông ngoại nhìn nhận và cấp dưỡng. Ôi thôi nghe mà phát mệt. Còn đi thăm thời rả cả giò, sụm đầu gối luôn. Sau này khi lớn lên Sáu tự hỏi tại sao ông ngoại lại chịu

đựng được với bao nhiêu bà vợ. Người ta bị một bà vợ hành đã điên cái đầu và tả tơi như cái mền rách rồi. Chắc ông ngoại có bí quyết gì để đối phó với mấy bà. Nó chỉ tiếc là ông ngoại mất sớm nên nó hổng có dịp để hỏi cái bí quyết đặc biệt của ông.

Cũng vì ông ngoại có nhiều vợ nên Má của Sáu có nhiều anh chị em cùng cha khác mẹ. Riêng chị em ruột thời có một người. Đó là cậu năm. Mấy người kia không nghe nhắc nhở. Chắc chết lúc còn nhỏ. Má nó thứ ba nên họ hàng và những người quen biết đều gọi là Cô Ba. Đối với Sáu, từ lúc nhỏ cho tới bây giờ, hình ảnh của Má vẫn là hình ảnh một người đàn bà đẹp nhất trong tâm tưởng. Bà sinh ra trong một gia đình giàu có. Sáu không biết ông cố, ông ngoại mình giàu sang ra sao nhưng dựa vào những

gì còn sót lại,. Sau này khi lớn lên nó biết má nó may mắn được sinh ra trong một gia đình giàu có. Sự giàu có này tàn lụn dần vì chiến tranh và cũng vì con cái. Nền nhà làm bằng đá xanh, rộng như cái sân banh. Phía trước có một cái ao thật lớn. Còn hai sân trước và sau rộng mênh mông mà bà ngoại kể là dùng để phơi dừa. Căn nhà tuy cũ và đã được cất đi cất lại hai ba lần vẫn còn rộng thênh thang mà Sáu và lũ bạn cùng xóm hay chơi trốn kiếm. Mấy cây cột nhà bằng gỗ cẩm xe đen thùi lùì, cao và lớn mà hai đứa con nít như nó nối tay nhau vẫn ôm không hết. Đồ đạc trong nhà, từ chiếc bàn thờ tổ tiên, bộ trường kỷ và bàn ghế đều làm gỗ cẩm xe và khảm xa cừ. Sáu và Sơn thường hay dùng dao gỗ mấy miếng xa cừ ở các cánh cửa ra để làm trò chơi mà không biết giá trị của nó. Hai đứa hoàn toàn không biết những thứ đó là

đồ cổ hiếm quý còn hơn vàng bạc hoặc kim cương. Đây là “antique” thiệt chứ không phải thứ dỏm mà các tiệm ở Hoa Kỳ thường hay quảng cáo để dụ những khách hàng ngây thơ và khờ khạo.

Được sinh ra và lớn lên trong gia đình giàu có lẫn quyền thế, dĩ nhiên Cô Ba có đời sống sung sướng về vật chất lẫn tinh thần. Ba của cô mướn thầy về dạy chữ cho hai đứa con cưng tại nhà. Rồi sau đó cô và em trai được cho đi học tiếng Tây với một ông thầy tại quận Giồng Trôm. Từ làng ra quận xa mười mấy cây số nên hai chị em được đưa đi học bằng xe ngựa. Thuở đó mà có người đánh xe ngựa đi học thời không khác gì bây giờ đi học bằng xe limo có tài xế đón đưa. Sáu không biết má của mình học hành có đỗ đạt hoặc có bằng cấp gì. Có lẽ bà không cần vì gia sản của ông cha để

lại đủ cho bà sống sung sướng mà không cần làm lụng gì hết.

Càng lớn lên Cô Ba càng xinh đẹp và nét na hiền thực. Dĩ nhiên cha mẹ của cô phải tính tới chuyện hôn nhân. Nói tới chuyện gã chồng cho con gái thì phải nói tới chuyện môn đăng hộ đối. Ông nội là hương cả thời Cô Ba phải có chồng con của ông hội đồng mới xứng đôi vừa lứa. Mai tới mỗi đứa và ông hương cả làng Châu Bình nhắm cháu rể tương lai của mình là Cậu Bảy của ông hội đồng làng Lương Quới. Theo lời của bà mai thời Cậu Bảy học thức đầy mình. Cậu đậu ba bốn cái bằng cấp. Cái này thời bà mai hơi dóc một chút. Cậu học trường tây ở Sè Gòn mà lì. Cậu nói tiếng tây giòn hơn pháo nổ và giỏi hơn tiếng quốc ngữ. Chỉ nội cái mác “học trường tây” cũng đủ môn đăng hộ đối với Cô Ba rồi.

Hương cả giàu có thời hội đồng cũng đâu có kém. Vườn tược năm bảy trăm mẫu. Nhà cửa mấy chục căn. Lúa mấy chục bồ. Còn kẻ hầu và người làm công nhiều hơn con cái. Thế là qua bao lần dò hỏi, dò dẫm, so đo hai bên đồng ý cho lần gặp gỡ đầu tiên. Cái lễ coi mắt hay nói cho sang hơn là vấn danh này có ba mục đích. Thứ nhất cho hai trẻ biết mặt nhau. Cô Ba sẽ có dịp nhìn mặt Cậu Bảy, người chồng tương lai của cô để biết ông ta có cái mác trí thức của dân học trường tây hay là cậu thanh niên miệt vườn chuyên nghe hát bộ, cải lương với vượn cổ. Còn Cậu Bảy cũng háo hức muốn nhìn ngắm cái dung nhan yếu điệu của cô con gái nổi tiếng nhất làng Châu Bình. Cậu muốn biết cô có phải là gái tân thời, kẻ chân mày, thoa môi son, muốn biết cô có thoa phấn để che giấu tàn nhang, mụn trên mặt không. Lỡ cô mặt rỗ, sứt môi

thì chết một đời trai trẻ của cậu. Lý do nữa cũng không kém phần quan trọng là để hai bên nhà gái trai khoe sự giàu có và sang trọng của mình.

Ông cố của Sáu hay là ông Hương Cả Cọp đã bỏ tiền đúc cây cầu bắt qua con rạch trước nhà để đón đám trai. Đúng ngày mồng 3 tết ông bà hội đồng cùng với gia đình, dòng họ sẽ xuống Châu Bình coi mắt Cô Ba. Cái tết này sẽ là cái tết nổi đình đám nhất. Người nhà của ông hương cả lo mổ heo, giết gà vịt, vớt tôm cá nuôi dưới hồ lên. Ông hương cả còn sai đầy tớ đi mua con bê về làm món bê thui đãi khách quý. Hải sản từ Bình Đại đưa qua. Đồ biển từ Ba Tri đem lên. Tuy nhiên tất cả những thứ đó thiếu hấp dẫn nếu không có thêm mục biểu diễn võ nghệ vì hai bên đàn ông trai và đàn ông gái đều nổi tiếng giỏi võ. Là hậu

duệ của Bế Khôi, với lại cái danh Hương Cả Cọp không phải tự nhiên mà có được nghe bà con cô bác. Còn ông hội đồng cũng là dân võ nghệ đây mình. Võ Bình Định mà. Thứ võ từng đánh Xiêm, rượt Tàu, đuổi Nguyễn Ánh chạy sút quần thời nhất định đâu có chịu thua võ nghệ của Bế Khôi. Đích thân ông Hương Cả Cọp đứng chỉ huy lập võ đài. Bốn cây cột của võ đài đều làm bằng thân cây dừa lão cứng đĩnh đóng phải queo. Nó được bào giữa, đẽo gọt đánh vệt-ni bóng loáng. Sàn đài làm bằng gỗ cặm xe, bề ngang 9 thước vuông vức vì được án theo cửu cung, bát quái hay ngũ hành tiêu tởi gì đó.

Đúng 12 giờ trưa, giờ hoàng đạo, xe của ông hội đồng ngừng trước cửa nhà của ông hương cả. Còn gì sang trọng hơn khi đi coi mắt cô dâu tương lai bằng xe

hơi, dù là xe hơi mượn hoặc mượn của người quen ở trên tỉnh. Cậu Bảy diện đồ tây, thắt cà la quách đằng hoàng khiến cho ai cũng trầm trồ khen cậu đẹp trai và hào hoa phong nhã. Hương Cả Cọp mừng thầm khi thấy cậu cháu rể cũng sạch nước cần, hồng có đui què hay mắt lé hoặc chân đi chữ bát. Còn ông Hai Lân, tía của Cô Ba, cũng hãnh diện vì cậu con rể tương lai. Tưởng cậu bảnh bao, không nằm trong ngũ đoản, không bị lọt vào trong câu “đừng chơi với thằng lé, đừng ghé nhà thằng lùn, đừng hùn với thằng mập ú...”.

Gặp bất cứ ai bà con họ hàng bên đằng gái cậu bắt tay, bủa xua (bonjour), xỏ tiếng Tây rôm rốp khiến phe đằng gái phục lẫn mặc dù họ không hiểu cậu nói cái gì ngay cả câu “Quít sơ măng bông sên”. Sau cái màn giới thiệu dài cả cây số

là màn trà nước giải lao. Nước dừa xiêm chánh gốc Châu Bình, tươi mát ngọt ngào vì mới hái từ trên cây xuống. Lễ ra mắt hay là lễ vấn danh được tiến hành đúng theo thủ tục. Sau đó Cô Ba được đưa ra trình diện với đằng trai. Khởi nói. Bên đằng trai ai cũng khen Cô Ba đẹp, nét na, hiền hậu. Còn Cậu Bảy tha hồ chiêm ngưỡng dung nhan người đẹp, đẹp thiệt chứ hồng có sứt môi hay mắt gà mỗ. Người ta thi nhau khen tặng và chúc tụng. Họ quên mất một điểm quan trọng. Cô Ba với Cậu Bảy cộng lại thành 10, mà theo cách đánh bài cào thì bù trất. Hồng có may mắn. Vì vậy mà sau này dù thành vợ chồng, tình duyên của họ có chút ít trắc trở. Tuy nhiên chuyện đó thuộc về tương lai sau khi Sáu ra đời.

Mới có 7 giờ tối mà sân nhà của ông hương cả sáng rực ánh đèn măng xông

với ánh đuốc cháy bập bùng nơi sân trước. Người ngồi chật ních bốn khán đài đông tây nam bắc bao quanh võ đài. Khán đài nam là khán đài chính dành riêng cho gia đình của hai bên đàn trai và đàn gái. Hai dãy bàn dài được đặt cách nhau. Một dãy dành riêng cho mấy bà còn một dãy dành cho mấy ông. Có con học trường tây nên hai bên không câu nệ hoặc tuân theo các cổ tục phiền phức vì vậy mà cô Ba cũng được ngồi ăn uống. Chắc đàn gái muốn cho Cậu Bảy tha hồ chiêm ngưỡng dung nhan của Cô Ba nên cố tình đặt họ ngồi gần và đối diện với nhau. Cậu Bảy học trường tây ở trên Sè Gòn, còn Cô Ba cũng được cha mẹ cho đi học tiếng Pháp nên gặp nhau nói toàn tiếng Phú Lang Sa. Chắc có lẽ vì muốn khoe tài và thổ lộ tâm tình riêng tư nên họ không nói tiếng Việt.

Mọi người ăn nhậu, cười đùa một cách vui vẻ và thân thiện. Tuy nhiên điều mà mọi người mong đợi chính là màn múa lân cho tết và sau đó là cuộc biểu diễn võ nghệ hay đấu võ đài xảy ra đúng 8 giờ tối. Mặc cho thiên hạ vui say, ông hội đồng làng Lương Quới im lìm suy tính. Ngoài mục đích đi cưới vợ cho con trai của mình ông lại có thêm ý định thăm kín và riêng tư khác. Từ lâu ông nghe anh em trong làng võ ca ngợi ông Hương Cả Cọp về bài quyền bí hiểm từng đánh bại hàng chục con cọp. Nghe thời nghe song ông chưa từng thấy tận mắt. Cũng là tay có võ gia truyền do đó ông muốn thử cho biết, nhất là muốn đánh bại ông hương cả cọp để thỏa mãn tự ái của mình. Đánh bại tay giỏi võ nhất làng Châu Bình là danh tiếng ông sẽ nổi như cồn. Do đó ông mang theo ba người học trò xuất sắc nhất của mình. Cha làm

thầy con bán sách. Ông là tay giỏi võ mà đám con ông toàn thư sinh trói gà hổng chặt. Đám con trai của ông đều chuộng văn hơn võ bởi vì phải biết chữ mới làm quan lớn được nhất là chữ Tây hay chữ Ảng Lê. Từ ngàn xưa cho tới nay kẻ học thức lúc nào cũng chỉ huy dân võ biên. Bây giờ là thời đại của máy bay, tàu chiến, súng cà nông chứ không phải là thời của đao kiếm hoặc tầm vông vạc nhọn. Súng bắn cái thùng chết năm bảy người trong khi võ nghệ đánh cả buổi mới giết được một thằng. Mệt quá. Mỏi tay chân quá.

8 giờ tối. Ông Hương Cả Cọp lấy mắt ra hiệu cho Tám Thơm, vị đệ tử thân tín của mình. Ông này là người lãnh trọng trách điều khiển cuộc biểu diễn võ thuật và đả lôi đài nếu có. Dĩ nhiên Tám Thơm cũng là người thượng đài để trở tài trước nhất. Ngồi yên trên ghế, ông hội đồng

chăm chú nhìn từng bước chân của vị môn sinh đặc ý nhất của ông hương cả làng Châu Bình. Người ta nói muốn biết bản lãnh của đối thủ cứ nhìn bước chân. Võ sĩ nào cũng phải đứng mới luyện võ được. Đâu có võ sĩ nào nằm để đấu võ trừ khi đấu võ với đàn bà con gái. Do đó bước chân là điểm chính để tỏ lộ công phu khổ luyện. Bước chân nhật khoan, đều đặn, vững vàng tỏ lộ tâm bình, thần định và khí hòa, yếu tố quan trọng nhất của võ nghệ. Hơi thở gắn liền với đời sống con người và võ sĩ cũng vậy. Thở sâu, dài, đều đặn và liên tục chứng tỏ một sức lực vô hình tiềm tàng trong cơ thể. Thở như bò rống hoặc yếu ớt như mắc bệnh lao thời đối thủ xô nhẹ mình cũng té rồi.

Tám Thơm thừa biết toàn thể mọi người nhất là phe của ông hội đồng đều chú mục vào từng động tác của mình.

Do đó ông ta rất thận trọng khi đi đứng. Nhất định không làm mất mặt làng võ Châu Bình, nói riêng và Ba Châu nói chung. Phải mất mười phút ông ta mới đi hết 9 bậc thang và cuối cùng đứng trên sàn đài bóng loáng. Bàn tay bên trái nắm lại, bàn tay bên phải mở rộng ra ôm lấy bàn tay trái, hai ngón tay cái của hai bàn tay nằm chồng lên nhau, Tám Thơm ôm quyền bái tổ cùng thầy và khách. Ông hội đồng làng Lương Quới cau mày khi thấy Tám Thơm bái tổ. Ông sớm nhận ra thứ quyền thuật quái đản của Hương Cả Cọp. Trước khi dẫn con đi coi mắt vợ, ông đã bí mật tìm hiểu về võ nghệ của phe Châu Bình. Xuyên qua cuộc dò hỏi ông được biết, Hương Cả Cọp là hậu duệ của một nhân vật lừng danh trong giới giang hồ phiêu bạt từ đảng ngoài vào tận đảng trong. Lê Văn Khôi. Trước khi được Lê Văn Duyệt nhận làm con nuôi,

Khôi từng là nhân vật giang hồ lạng bạt khắp vùng lục tỉnh và luôn cả ba xứ Ai Lao, Cao Miên và Xiêm La. Không ai biết Khôi thụ nghiệp từ kỳ nhân dị sĩ nào, nhưng bằng quyền thuật quái đản, Khôi nổi danh tay không đánh chết cọp. Từ đó quyền thuật của Lê Văn Khôi được giang hồ xưng tụng là quyền đánh cọp. Sau vụ chống lại với Nguyễn triều, con cháu của Lê Văn Khôi bị bắt và bị hành hình. Biết điều đó nên Lê Văn Khôi đã ra lệnh cho đứa con út bỏ thành Gia Định đi về miệt lục tỉnh mai danh ẩn tích. Người con út cùng gia tiểu trôi giạt khắp nơi. Trải qua mấy đời trốn tránh, cuối cùng con cháu của ông ta định cư tại làng Châu Bình và Hương Cả Cọp chính là hậu duệ của Lê Văn Khôi.

Tràng pháo tay nổi lên cùng với tiếng hò la của dân làng khi thấy Tám Thơm

xoạc chân đứng tấn. Chỉ bằng thế tấn, vị học trò tâm đắc của Hương Cả Cọp tỏ lộ một công phu khổ luyện vượt bậc. Đấm hồng có nhúc nhích, đá hồng có rung và xô hồng ngã là ba tính chất đặc thù trong thuật múa quyền đánh cọp của dòng họ Lê. Hai chân dịch ra bằng với khoảng cách của vai và bám cứng trên mặt sàn gỗ cặm xe bóng loáng; tay mặt nắm lại thành quyền án nơi bụng còn tay trái mở ra như vuốt cọp, Tám Thơm phô diễn phần đầu tiên trong bài quyền đánh cọp bao gồm hai tuyệt kỹ là hổ quyền và hổ trảo. Muốn đánh chết cọp, người ta phải biết cọp múa võ như thế nào rồi từ đó tìm ra những đòn khắc kỷ để trừ diệt. Công phu đánh cọp của Lê Văn Khôi gồm có hai phần thượng và hạ. Phần thượng là hổ quyền và hổ trảo. Chỉ bằng hai tuyệt kỹ này thôi Văn Khôi thừa sức dương danh trong giới giang hồ. Tuy nhiên

phần hạ, hay là những ngón đòn khắc kỷ với của hổ quyền và hổ trảo mới làm cho Lê Văn Khôi vang danh bốn nước Việt, Miên, Xiêm, Lào là kẻ tay không đánh chết cọp.

Ngồi im trên ghế, ông hội đồng làng Lương Quới nhìn Tám Thơm trở tài giây lát mới quay qua kính cẩn nói với Hương Cả Cọp.

– Được thấy đồ đệ của bác phô diễn quyền thuật tôi mới biết bác không hổ danh tay không đánh cọp...

Ông hội đồng nói bằng giọng lễ độ và thành thật vì sui gia của ông là con của Hương Cả Cọp. Cười khà khà, tay vuốt chòm râu bạc, ông hương cả nói lớn.

– Ông hội đồng quá khiêm nhường.

Tôi và toàn thể dân Châu Bình nóng lòng chờ đợi được thấy võ Bình Định của ông hội đồng...

Ông hội đồng Lương Quới quay qua nhìn Hương Cả Cọp dăm dăm vì bất ngờ và ngạc nhiên. Đưa chén trà nóng lên nhấp ngụm nhỏ, ông hương cả hắng giọng tiếp.

– Có gì lạ đâu... Võ Bình Định hay võ Tây Sơn thời danh lừng tứ xứ cũng như võ đánh cọp của Bế Khôi chúng tôi...

Ông hội đồng gật gù mỉm cười. Cuối cùng thời hai dòng họ Lê Nguyễn cũng gặp nhau. Cả hai đều có chung một điểm trong lịch sử. Chống lại triều Nguyễn. Nếu Tây Sơn từng một thời giật xup ngai vàng của chúa Nguyễn, thời Lê Văn Khôi chỉ vì lòng hào hiệp mà đứng lên chống lại triều đại phong kiến do Nguyễn Ánh

tạo lập. Truyền nhân của hai phái võ gặp nhau ngày hôm nay để biết ai tài hơn ai.

– Theo chỗ tôi được biết thời võ nghệ của ông hội đồng phải xuất phát từ ông hai...

Ông hội đồng đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác khi nghe ông hương cả tiết lộ cái bí mật về thân thế của mình. Ông hai hay là ông Lữ, tức Nguyễn Lữ, một trong Tây Sơn Tam Kiệt. Dù không lừng danh bằng ông anh Nguyễn Nhạc và em trai Nguyễn Huệ song Nguyễn Lữ nổi tiếng giang hồ qua bài Hùng Kê Quyền còn được lưu truyền cho tới ngày hôm nay.

– Ông hội đồng đừng lo ngại. Thời này quyền hành của triều đình Huế hết rồi... Đám con cháu của Nguyễn Ánh chỉ biết ăn chơi và hưởng thụ. Cái ngai

vàng mà họ ngồi đã mục nát và sắp sụp rồi...

– Ông hương cả dạy chí phải... Tôi xin phép ông cho học trò múa may vài đường võ gà...

Ngồi nghe lời đối đáp giữa cha mình và ông hội đồng, ông ngoại của Sáu hay là ông Hai Lân chợt ứng tiếng.

– Tôi đang chờ được thấy bài quyền gia truyền của Tây Sơn...

Ông hội đồng lắc đầu cười khà tợp ngậm nước trà.

– Không dám đâu... Tôi chỉ sợ làm cho ông hương cả và anh hai thất vọng. Võ gà của tôi không thuần túy là võ gà Bình Định mà là võ gà Bến Tre...

Đang ngồi cạnh cha nghe ông hội

đồng nói, Tư Phụng cười ha hả xen vào câu chuyện.

– Xin phép ba và các huynh trưởng cho tôi được góp lời. Tôi nóng lòng được mục kích môn võ gà bí truyền của ông hội đồng. Tôi nghe bè bạn khen nức khen nở về cú đá bể bầu điều trong Kê Cước của ông hội đồng lâu rồi...

Ông Tư hay Tư Phụng, là con út của Hương Cả Cọp. Chưa chịu lập gia đình vì đam mê võ nghệ và lang bạt giang hồ, ông Phụng sớm trở thành một võ sĩ tăm tiếng. Là con út, được cha truyền thụ hết sở học bình sanh, ông Phụng là tay võ giỏi nhất dòng họ Lê. Tợp ngậm rượu để Tư Phụng chắt lưỡi nói bâng quơ.

– Chà tôi thật hân hạnh được thấy Cậu Bảy trở tài...

Ông hội đồng làm thính. Ông biết đứa con thứ bảy của ông là thư sinh mặt trắng, đàn bà đấm cũng ngã thời múa võ chỉ làm trò cười cho thiên hạ. Tuy nhiên đàn gái yêu cầu thời khó mà từ chối được. Thấy ông hội đồng làm thính không trả lời con trai út của mình, Hương Cả Cọp vuốt râu cười khà.

– Tôi cũng muốn thấy Cậu Bảy trở tài múa võ gà... Chắc Cậu Bảy cũng có vài miếng võ phòng thân để khỏi sợ vợ bắt nạt...

Tới đây thời ông hội đồng phải lên tiếng.

– Dạ... Ông hương cả nói nhằm ý tôi. Dù cho nó đi học trường tây song hồi nhỏ tôi cũng dạy cho nó biết múa quyền để sau này khỏi sợ Cô Ba ăn hiếp...

Mọi người cười ồ khi nghe câu nói bông đùa của ông hội đồng. Cũng nhờ câu nói đùa đó mà không khí trở nên dễ thở hơn. Hai bên tạm quên chuyện đưa Cậu Bảy trở tài để chăm chú vào Tám Thơm đang đi gần hết bài quyền đánh cọp nổi danh giang hồ của Bể Khôi. Đây là phần hạ gồm có những đòn đánh bí truyền mang tính chất khắc kỷ với hổ quyền. Cũng nhờ vào các đòn thế khắc kỷ này mà Bể Khôi mới đủ sức đánh chết cọp được. Đó là các thế bắt tay cọp, bẻ chân cọp, nhổ râu cọp, móc mắt cọp, vuốt đuôi cọp hoặc đánh vào hạ bộ của ông ba mươi. Dù mạnh cỡ nào mà bị đá vào cái đùm lòng thông này thời cọp cũng phải lăn đùng ra đất.

Thiên hạ vỗ tay rần rần khi Tám Thơm ôm quyền bái tổ sau khi đi dứt bài quyền đánh cọp lừng danh. Bây giờ tới phiên

phe đảng trai trở tài. Người được ông hội đồng cho phép chính là Hai Nhượng, đệ tử trẻ tuổi nhất và cũng là học trò tâm đắc nhất của ông hội đồng. Hương Cả Cọp và ba người con đều chăm chú nhìn một thanh niên tuổi chừng ba mươi, tóc búi củ tó, mặc bộ bà ba đen và đi chân không đang thong thả bước từng bước lên võ đài.

– Kính thưa chư vị... Dù tài múa võ rất thô sơ và kém cỏi nhưng vì lệnh của thầy nên Nhượng tôi mạo muội lên đây phô diễn vài thế võ gà bới mèo quào. Nếu có điều chi thất thố xin chư vị niệm tình tha thứ cho. Trước hết tôi xin mời quý vị xem vài chiêu Kê Quyền...

Dứt lời Hai Nhượng cởi áo bà ba. Hương Cả Cọp tấm tắc khen thâm nhân vật đại diện của lò võ Lương Quới đã

luyện luôn một lúc hai thứ nội ngoại công phu. Bắp thịt không nổi cuộn cuộn song tròn lẳn, rắn chắc và dẻo dai chứng tỏ một sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể mà chiều cao chỉ độ thước sáu. Sau khi bài tổ Hai Nhượng đập tấn. Hương Cả Cọp lên tiếng khen liền.

– Ông hội đồng quả là danh sư. Chỉ cần nhìn chú hai bỏ bộ thôi người ta cũng biết chú phải có thầy giỏi và công phu khổ luyện lâu dài...

Ông hội đồng mỉm cười đắc chí dù lời nói của ông ta lại tỏ ra khiêm nhường và lịch sự.

– Dạ... Cảm ơn lời khen của ông hương cả... Châu Bình là nơi rộng nằm cọt nấp cho nên tôi đâu dám múa rìu qua mắt thợ. Chỉ vì thằng Bảy nó thương Cô Ba quá mạng nên tôi mới mạo muội

dẫn học trò xuống đây múa may vài thế võ mua vui...

Tộp ngum rượu để pha chút nước dừa xiêm Hương Cả Cọp cười khà.

– Ông hội đồng khiêm nhường quá... Ở trong quận Giồng Trôm này ai không biết tài của ông... Châu Bình của tôi chẳng qua là thằng chột làm vua trong đám mù thôi...

Hai bên đẩy đưa vài lời khách sáo rồi im lặng xem Hai Nhượng trở tài. Hùng Kê Quyền của Ông Hai Lữ quả đã biến dạng rất nhiều đúng như lời ông hội đồng nói. Chắc tại vì gà Bình Định khác gà Bến Tre. Bình Định là vùng rừng núi còn Bến Tre là đất vườn. Địa thế khác nhau nên sự sinh hoạt của gà cũng theo đó mà thay đổi. Cứ nhìn hai bàn tay và hai bàn chân của Hai Nhượng là hiểu

được sự khác biệt về đòn thế của Kê Quyền nơi miền lục tỉnh. Mười ngón tay nhọn hoắt, cứng như thân cây dừa lão của Hai Nhượng biến hiện khắp nơi, vờn trên những yếu huyệt của một địch thủ tưởng tượng. Đó là thế gà mổ. Lạng quạng trúng đòn gà mổ là đui mắt hay lột tròng liền. Hai Nhượng mổ nhanh tới độ phát ra tiếng chụt chụt làm nổi gai ốc người dự khán. Hết gà mổ là gà quào, gà bới. Chưa hết đâu. Lồng trong các thế mổ, bới, quào; Hai Nhượng còn xen vào các thế đá độc địa nhất của gà đá. Thân hình nặng năm mươi ký lô của y dẻo tợ cao su Hớn Quản, lòn sát mặt đài trong thế đá lòn cánh, đá bể bầu điều, đá đập cần cổ, đá hậu, đá tiền và cú gà hồi mã. Y đá nhanh tới độ ống quần phất gió kêu rền rẹt pha với tiếng gáy lạnh lạnh của con gà say máu địch thủ. Dưới ánh đuốc bập bùng Hai Nhượng thi triển những

sát thủ đặc dị của võ gà Bến Tre một cách biến ảo, thần tốc và dũng mãnh không kém các bài quyền nổi tiếng giang hồ như hổ quyền, ó trảo, sà quyền hay các loại quyền của nhiều môn phái lừng danh.

Tiếng la ó và vỗ tay vang lên khắp bốn phía của võ đài để tán thưởng cho Hai Nhượng đã trở tài múa quyền. Đợi cho y trở về chỗ ngồi ông Tư Phụng mới cười nói với ông hội đồng.

– Thấy chú Hai Nhượng múa võ tôi mới hiểu ra câu “Cao nhân tắc hữu cao nhân tri”. Cậu Bảy mà đi bài Kê Quyền thời chắc còn độc đáo hơn chú Hai...

Ông hội đồng cười gượng. Biết con hồng ai bằng cha. Ông hội đồng thừa biết đứa con thứ bảy của mình trời gà còn hồng chặt hướng hồ gì múa võ, ngay cả những thế võ gà bới mèo quào. Bảo

Cậu Bảy lên đài làm gà cục tác thời mất mặt bầu cua nhất là hư thể diện và tăm tiếng mà cả đời ông đã khó nhọc mới tạo ra được. Tuy nhiên nếu người nhà của cô dâu yêu cầu thời thật khó mà từ chối. Cậu Bảy phải thỏa mãn đòi hỏi của đảng gái thời mới có nhiều hy vọng lấy vợ kèm theo nhiều của hồi môn hấp dẫn.

Ông hội đồng thông thả nhắc chén trà lên nhấp ngụm nhỏ. Đó là thói quen của ông khi cần phải suy nghĩ để giải quyết chuyện khó khăn.

– Cám ơn chú Tư đã có ý tốt đối với thằng Bảy của tôi. Tuy nhiên múa may mấy thế võ gà thô thiển thì tôi hồng có cần tới thằng Bảy...

Trong gia đình thì cô Ba thân nhất với cậu Tư vì được cậu cưng chiều và nhất là tính tình của hai cậu cháu lại hợp

nhau. Nghe cậu Tư cứ đưa đẩy chuyện mời Cậu Bảy lên võ đài múa võ cô cũng đâm ra thắc mắc và tò mò. Sinh ra trong một dòng họ toàn dân biết võ, do đó cô cũng muốn có ông chồng, nếu tài không đủ sức đánh cọp vật trâu thời ít ra cũng biết vài thế đòn để bảo vệ cô khi có chuyện gì nguy hiểm hay bị người khác ăn hiếp. Liếc nhanh về phía bên phải nơi chỗ cậu Tư Phụng của mình ngồi, bắt gặp cái nháy mắt đầy ý nghĩa của cậu, Cô Ba hiểu ý bèn quay sang cười nói với Cậu Bảy.

– Anh Bảy lên đài đi anh Bảy... Em muốn thấy anh múa quyền cho mọi người lé mắt chơi...

Giọng oanh vàng của Cô Ba thả thê bên tai mà Cậu Bảy nghe lại tháo mồ hôi hột và bủn rùn tay chân tưởng như bị kinh phong giật. Thiên hạ lé mắt đâu

hổng thấy chỉ thấy cậu bị lợi giò vì té trên sàn đài bóng loáng và trơn trượt như thoa mỡ bò.

– Lẹ lên anh Bảy của em... Anh mà múa bài võ gà là em ưng anh liền...

Tới nước này thời Cậu Bảy phải thượng đài dù biết múa quyền là từ bị thương cho tới chết. Nhưng người đẹp đã cạ lời thời nhảy vào lửa hay vào chỗ thập tử nhất sinh cậu cũng phải làm vì máu anh hùng rơm của cậu sôi lên sùng sục. Không nghĩ ngợi Cậu Bảy đứng dậy xin phép đi thay quần áo rồi sẽ thượng đài múa võ sau. Nhìn đứa con trai cứng chặm chạp bước từng bậc thang lên võ đài, ông hội đồng muốn rịn trong quần vì lo âu, hồi hộp và thương cho con trai. Ông biết sau cái màn múa võ sẽ có nhiều người bên phe đảng gái lên so tài với Cậu Bảy. Lúc đó cậu sẽ trở thành cái bao thịt

người cho đàn gái dợt võ. Cậu sẽ bị các võ sĩ nặng kí lô của lò võ Châu Bình dấn tả tơi như cái mền rách. Cậu sẽ mềm còn hơn chuối già chín mùi và bầm dập như xoài chín cây bị rụng.

Sau khi bước đủ 9 bậc thang, Cậu Bảy đứng im trên sàn đài. Cô Ba chăm chú nhìn người chồng tương lai của mình. Lần đầu tiên cô mới thấy một võ sĩ ăn mặc mới lạ như cậu Bảy. Cậu mặc áo thun màu vàng, quần tà lỏn màu đỏ và mang giày ba ta trắng. Điều mà Cô Ba và mọi người chú ý là hai bàn tay của cậu được bọc cao su hay vải vóc gì đó khiến cho nó trở nên to lớn giống như quả phật thủ của người khổng lồ. Cái bàn tay to chần vùn này mà nắm một cái thôi cũng đủ vỡ mặt địch thủ rồi. Tuy không có bắp thịt nổi cuộn cuộn như Hai Nhường, Tám Thơm song thân hình

của cậu cũng nở nang và rắn chắc vừa đủ để làm cho Cô Ba hài lòng. Cô hồng thích dân vai u thịt bắp. Cô muốn chồng của cô phải là kẻ văn võ song toàn mà.

Ôm hai cánh tay có hai bàn tay khổng lồ thành một vòng tròn, Cậu Bảy khom người vái chào về hướng khán đài nơi chỗ hai đàn gái trai đang ngồi xong cất giọng nghiêm trang.

– Kính thưa Ngài Hương Cả Cọp,

Kính thưa tía má vợ tương lai của tôi,

Kính thưa ba,

Kính thưa các ông, bác, cậu, dì, dượng, mợ...

Và cuối cùng kính thưa Cô Ba,

Vì phải đi học trên Sè Gòn nên tôi

không có nhiều thời giờ ở cạnh ba và cũng là thầy của tôi để rèn luyện võ thuật. Tuy nhiên nhờ đi học trên Sè Gòn nên tôi mới có dịp may được mở rộng tầm mắt, thấy, biết và học hỏi thêm nhiều thứ võ mới lạ như võ Muay của Xiêm La, quyền Ảng Lê của Anh Quốc, cú đá Savate của Tây, judo của Nhật Bản hoặc Sambo của Nga...

Thiên hạ lặng thinh khi nghe Cậu Bảy ba hoa chích chòe vì thật ra chưa có ai, kể cả ông Hương Cả Cọp được nghe nói tới các thứ võ lạ đời đó. Vả lại khi nói, Cậu Bảy còn pha vào tiếng Ảng Lê, tiếng Pháp, tiếng Nhật và tiếng Nga khiến cho thiên hạ ngơ ngác chẳng hiểu mô tê ất giáp gì hết. Ngay cả Cô Ba, người hay chữ nhất bên đàn gái còn ú ớ thời đầu có ai dám lên tiếng chỉ trích hay phê bình.

– Võ thuật là cái gì cao siêu và mênh mông như trời biển mà sức một người như tôi không thể hiểu biết hết được...

Hương Cả Cọp gật gù cười. Ông công nhận cái này thời Cậu Bảy nói đúng. Ngoài ra cậu cũng tỏ sự khiêm nhường của mình khi không dám nhận mình có tài hơn người khác.

– Dù chuyên tâm học chữ song tôi cũng không hề xao lãng việc rèn luyện võ nghệ. Ba của tôi thường nói câu “Một trí óc minh mẫn chỉ có trong một thể chất cường tráng”. Theo trào lưu đổi mới nên ngoài việc luyện võ ta tôi còn học thêm chút ít quyền anh. Đây là thứ quyền thuật mà người ta thường diễn tả bằng câu “quick strike & hard hit”...

– Cậu Bảy nói cái gì vậy con?

Ông Hai Lân lên tiếng hỏi con gái của mình. Cô Ba ú ớ hồng biết trả lời ra sao vì cô học tiếng tây mà Cậu Bảy xỏ tiếng Ăng Lê thời cô cũng ngọng luôn. Vả lại tiếng tây của cô là tiếng tây miệt vườn, còn tiếng Ăng lê của cậu bảy là tiếng Ăng lê Sè Gòn vì vậy mà cô cũng ú ớ không hiểu gì hết.

– Dạ... dạ... Con... Thưa ba con hồng biết...

Mặt Cô Ba hồng lên vì mắc cỡ. Cô hồng biết ông chồng tương lai của mình nói cái gì. Hồng sao. Vợ mà kém chồng thời càng tốt chứ sao. Điều này cho thấy sức hiểu biết sâu rộng của Cậu Bảy. Có lẽ cũng biết thiên hạ mù tịt về điều mình đã nói nên cậu lên tiếng giải thích.

– Dạ tôi nói tiếng Ăng Lê chắc quý vị hồng hiểu. Vì vậy tôi tạm dịch là “nhanh

hơn điện chớp và nặng tợ ngàn cân”. Để chứng tỏ cho cú đấm nhanh hơn điện chớp và nặng tợ ngàn cân này tôi kính mời quý vị, bất cứ ai trong quý vị lên đài thưởng thức cú đấm của tôi...

Ông hội đồng thiếu điều té xỉu khi nghe con trai cưng có cử chỉ “mục hạ vô nhân”, dám lên tiếng thách thức anh hùng làng Châu Bình. Ông biết, nếu có ai thượng đài ông sẽ phải tốn rất nhiều tiền để điều trị thương tích và tẩm bổ cho thằng con trai kiêu ngạo dám coi anh hùng của phe đảng gái nhỏ bằng hạt tiêu. Tuy nhiên phe Châu Bình vẫn nín thinh vì hai lẽ. Họ chờ Hương Cả Cọp lên tiếng. Sau nữa họ cũng hơi ớn cú đấm nhanh hơn điện chớp và nặng tợ ngàn cân của thứ quyền thuật xa lạ và mới mẻ mà Cậu Bảy vừa giới thiệu.

– Có tôi... Để tôi lên đấu với Cậu Bảy...

Liên theo câu nói trên một người vạch đám đông bước từng bước lên đài. Hương Cả Cọp chăm chú nhìn. Ông Hai Lân cau mày. Còn ông Ba Qui và Tư Phụng liếc nhau. Ngay cả ông hội đồng cũng chú mục vào thanh niên lạ đang bước lên bậc thang cuối cùng. Ông ngỡ ngơ và sớm nhận ra bản lĩnh của người lạ xuyên qua bước chân nhẹ mà nhanh, trầm ổn mà vững vàng. Nó chứng tỏ một công phu khổ luyện dưới sự chỉ dạy của một danh sư.

Đứng đối diện với Cậu Bảy, thanh niên lạ ôm quyền thi lễ rồi hướng về khán đài chính, cậu ta cao giọng.

– Kính thưa ông hương cả... Kính thưa ông hội đồng... Kính thưa quý vị

anh hào của hai họ gái trai... Dù hồng có bà con thân thuộc với hai họ, song vì tính háo võ nên tôi lặn lội tới đây để chứng kiến cuộc đã lời đài mà tôi biết rất hào hứng và sôi nổi. Nay nghe Cậu Bảy thách thức, tôi cũng gồng mình lên đây thử cú đấm nhanh hơn điện chớp và nặng tựa nghìn cân của Cậu Bảy...

Tư Phụng quay qua hỏi nhỏ Ba Qui.

– Anh ba biết hắn là ai?

Ba Qui nhẹ lắc đầu. Lâu lắm rồi từ khi lập gia đình, ông không còn dịp đi đây đi đó nữa nên không biết mặt mũi thanh niên này. Với lại người lạ chưa xưng tên và trở tài nên khó mà đoán ra hắn là ai.

– Hắn chưa xưng tên và lộ ngón nghề thì mình khó mà biết hắn...

Ba Qui nói nhỏ. Mọi người cũng nghĩ như ông ta. Họ còn đang to nhỏ bàn tán thời giọng nói chắc nịch của người lạ vang trên đài.

– Kính thưa chư vị... Chín Cụt tôi hân hạnh được hầu vài thế quyền Ảng Lê của Cậu Bảy...

– Trời...

– Tiêu Cậu Bảy rồi...

– Tía má ơi...

– Kỳ này chắc Cậu Bảy đập mặt...

– Điều này thì Cậu Bảy chắc nằm nhà thương lâu à ghen...

Người người buột miệng la làng khi nghe thanh niên tự xưng danh tánh. Chín Cụt Tay mà có người còn gọi Chín Cụt, là tay võ danh lừng tám chín huyện, hai

mười mấy tổng của tỉnh Bến Tre. Không những thế cái danh Chín Cụt còn lan ra các vùng lân cận như Vĩnh Long, Định Tường, Trà Vinh, Sa Đéc, Long Xuyên và Châu Đốc nữa. Chín Cụt từng đụng với các võ sĩ của Miên chuyên đánh võ bùa. Cha mẹ sinh ra chỉ có một tay nhưng có tật thời có tài. Mà tài của Chín Cụt Tay đây là tài múa võ. Khúc tay cụt tới cùi chỏ của Chín Cụt, xuyên qua công phu bí truyền trở thành cú đánh độc nhất vô nhị trong giới giang hồ lục tỉnh. Nó là thứ vũ khí giết người khủng khiếp. Đối thủ nào không biết sẽ chết vì cú đánh bằng khúc tay cụt của y. Người nào khinh thường y là kẻ tàn phế mà không phòng bị thời sẽ chết không kịp ngáp bởi đòn đánh quái đản và tối độc của Chín Cụt. Xui xẻo cho Cậu Bảy là Chín Cụt Tay lại hiện diện ở đây. Dù có thứ quyền Ảng Lê nhanh hơn điện chớp và nặng tựa ngàn cân, cậu cũng

khó mà chống trả lại với một võ sĩ tầm tiếng mà bản lĩnh cao hơn cậu mấy bậc. Ngay cả Hương Cả Cọp, ông hội đồng, ông Hai Lân, Ba Qui, Tư Phụng, Tám Thơm và Hai Nhường còn ớn cựa Chín Cụt mà. Đụng với y thời Cậu Bảy, nếu không sút tay, gãy gọng, lỏng bù lon thời cũng bầm dập thân thể.

– À anh Chín... Tôi nghe danh anh đã lâu mà chưa có dịp thử tài. Mời anh ra đòn...

Ai ai cũng đều kinh ngạc vì giọng nói bình tĩnh và thản nhiên của Cậu Bảy. Chắc cậu chưa biết Chín Cụt là ai. Hoặc giả cậu tự tin vào thứ quyền thuật mới mẻ của mình có thể đánh bể mặt tay quyền hạng nhất tỉnh Bến Tre. Ai ai cũng đều im lìm nhìn lên đài khi hai võ sĩ ghìm nhau. Bái tổ xong Chín Cụt đập tấn.

– Y thật danh bất hư truyền...

Hương Cả Cọp quay qua nói với ông hội đồng. Hai vị võ sư đều nhận ra bản lĩnh trùm đời của Chín Cụt xuyên qua thế đứng tấn. Hai bàn chân của y bám trên sàn đài bóng loáng chặt cứng năm ba người xô hồng nhúc nhích. Cánh tay mặt, cánh tay duy nhất buông xuôi xuống bên hông, y nhắm mắt an thần định khí, lấy tịnh chế lại cái động vì lúc đó Cậu Bảy đang bắt đầu di chuyển. Hoàn toàn khác với đối thủ, hai chân của Cậu Bảy không ở yên một chỗ. Lúc vươn mình lên cao, khi trầm thân xuống thấp, lúc xoay bên trái, khi quay qua phải; cậu nhảy choai choai như khỉ và thỉnh thoảng lại cung tay đâm gió một đòn vào mặt đối thủ. Cậu đâm mạnh tới độ tay quyền phát ra âm thanh chói tai người nghe. Đúng là cú đâm nhanh hơn điện chớp và nặng tợ ngàn cân.

Tám Thơm lên tiếng khen.

– Cha... Tôi coi bộ ngoài thứ quyền
 Ấng Lê, Ấng Táo cậu Bảy còn biết hầu
 quyền nữa...

– Cái này giống Khỉ Quyền hơn...

Ông Tư Phụng đùa một câu. Ông
 hội đồng khoái chí mỉm cười vuốt râu
 ngồi rung đùi khi nghe bên đàn gái
 khen Cậu Bảy. Như vậy thời chắc hẳn
 là cậu được vợ rồi. Chỉ cầu làm sao cậu
 thủ huê với Chín Cụt thời coi như cậu
 thắng cuộc bởi vì ít có người đụng với
 hăn mà sống sót chứ đừng nói thủ huê.

– Rét... Bịch...

Người người của cả hai phe đàn gái
 và đàn trai, từ Hương Cả Cọp và ông
 hội đồng trở xuống đều đứng bật dậy
 khi thấy tận mắt cảnh tượng trên võ đài.

Không biết Cậu Bảy ra tay lúc nào và
 bằng cách gì mà họ chỉ thấy Chín Cụt
 Tay té nằm dài trên sàn đài. Y nằm im
 không cựa cựa vì bị trúng cú đấm của
 Cậu Bảy, đúng như lời rêu rao, nhanh
 hơn điện chớp và nặng tựa ngàn cân. Dĩ
 nhiên cú đấm phải nhanh hơn điện chớp
 mới làm cho Chín Cụt không né tránh
 được. Cú đấm phải nặng tựa ngàn cân thời
 mới đấm gục tay quyền lừng danh tứ xứ
 chứ. Ông Hai Lân, Ba Qui và Tư Phụng
 nhìn nhau. Dù còn nhiều nghi vấn song
 họ không thể nào chối cãi được sự kiện
 sờ sờ ra trước mắt. Riêng ông hội đồng
 đưa tay vuốt râu cười khoái trá. Cũng
 như nhiều người, dù có nhiều thắc mắc
 song ông cũng vui mừng và chấp nhận
 kết quả rất đẹp mà con trai cưng vừa đạt
 được.

Chừng phút sau Chín Cụt Tay lồm cồm ngồi dậy ngơ ngác nhìn mọi người. Không nói tiếng nào y hấp tấp rời võ đài rồi biến mất trong bóng tối. Tiếng vỗ tay hoan hô kẻ chiến thắng vang lên mới đầu còn rời rạc sau từ từ vang dậy khắp nơi. Chỉ có Cô Ba ngồi im lặng. Không ai biết, cú đấm nhanh hơn điện chớp và nặng tợ ngàn cân mà Cậu Bảy vừa tung ra để đánh ngã Chín Cụt Tay còn có tác dụng quan trọng hơn. Cú đấm “direct” của cậu đã đấm trúng ngay trái tim của Cô Ba, khiến cho cô ngồi ngẩn ngơ như mất hồn. Đôi mắt mơ huyền mờ của cô nhìn hình ảnh hào hùng của Cậu Bảy đang đứng hiên ngang trên võ đài mà nghe trái tim mình thổn thức.

– Cậu Bảy xứng đáng làm chồng con Ba...

Câu nói của Hương Cả Cọp như là một xác nhận vai vế của Cậu Bảy trong dòng họ Lê. Sáu tháng sau Cô Ba lên xe hoa về nhà chồng. Trong đêm động phòng hoa chúc, Cậu Bảy mới thổ lộ một bí mật mà nghe xong Cô Ba lại cười hắc hắc vì phước ông chồng của mình mưu kế hổng thua gì Tào Tháo. Biết thế nào cũng phải trở tài múa võ nên Cậu Bảy bèn mánh mung. Cậu phải trả cho Chín Cụt Tay một tờ bộ lư hay một trăm đồng thời y mới chịu đưa mặt ra cho cậu đấm rồi y làm bộ ngất xỉu để cậu thành kẻ chiến thắng trong mắt của người đẹp Châu Bình. Sau này khi lớn lên, nghe kể lại đầu đuôi câu chuyện Cô Ba lấy chồng, Sáu thâm cảm ơn Cậu Bảy. Nếu cậu mà hổng biết mánh mung thời chắc giờ này nó còn là cái gì bay lơ lửng trong không khí.

GIẤC CHÒM XÓM

– Anh Sáu...

Đang đứng nói chuyện với con Ấu tại nhà lồng chợ, Sáu nghe Sơn gọi mình.

– Gì vậy?

Sáu hỏi lớn. Nó trợn mắt khi thấy Sơn, Hết và thằng Cu xuất hiện.

– Tụi bây sao vậy?

Con Ấu hỏi khi thấy Sơn môi bị chảy máu và súng chù vù. Thằng Hết thì bầm tím con mắt bên trái còn thằng Cu thì

bầm mắt bên phải và mũi sưng đỏ lên.
Liếc nhanh Sáu, Sơn nói như ngọng.

– Tụi em bị đám con nít Bình Chánh quính. Tụi nó đông lắm...

Sáu nhìn thằng em ruột của mình. Cái hận bị đám con nít Bình Chánh bề hội đồng và tước cái ná thun bằng sừng trâu vẫn còn trong trí của nó. Mỗi lần nghĩ tới đó nó nghe máu của mình sôi sùng sục. Bây giờ lại nhìn đàn em bị đập môi phù mỗ vì kẻ địch không đội trời chung nó biết mình phải làm cái gì để rửa mối hận. Nhất định phải có quánh nhau rồi. Sáu lẩm bẩm.

– Mày thuộc đường xuống Bình Chánh?

Sáu hất hàm hỏi Hết. Thằng con nít miệt vườn gật đầu thật nhanh.

– Thuộc... Tui lùa vịt qua đó hoài...

Sáu hỏi tiếp.

– Thằng nào đánh mày...

– Thằng Bính... Nó là đàn anh... Còn có thêm thằng Tĩn và thằng Tý Em... Tụi nó đông lắm...

Sáu gật gù.

– Sáng mai tao dô nhà mày rồi mình đi dò đường trước... Bây giờ tụi bây về nhà đi...

Sơn với Hết và Cu bỏ đi. Thấy vẻ mặt trầm ngâm của Sáu, Ấu hỏi nhỏ.

– Mày tính làm gì vậy?

Sáu nhìn bạn rồi cười nói lảng.

– Bữa nay tao thấy mây đẹp ớn...

Con Ấu mặt đỏ ửng nhìn bạn cười với vẻ then thò pha lẫn sung sướng. Cười hắc hắc Sáu bồi thêm một câu nữa.

– Mà đẹp như Tây Thi...

– Tây Thi là ai vậy? Bộ bà đẹp lắm hả?

Sáu gật đầu cười.

– Tây Thi là gái nước Việt. Sách nói bà đẹp như tiên nhưng mà tao chưa thấy nên hổng biết. Mà không đẹp bằng bà nhưng mà là người thực...

Chúm chím cười Ấu lên tiếng.

– Chiều rồi tao phải đi về phụ má tao nấu cơm hổng thôi bà chửi tắt bếp...

Thấy Sáu vẫn im lìm nó dặc dặc tay bạn.

– Mà dô nhà tao chơi...

Sáu lắc đầu nhưng nhìn vẻ mặt buồn buồn của Ấu nó lại cười nói.

– Ủa... Tao dô coi mà nấu cơm chắc vui lắm...

Hai đứa nắm tay nhau rời nhà lồng chợ đi hieu đầy rác rến.

Dù mặt trời lên đã quá ngọn cây song con đường mòn cỏ mọc um tùm vẫn còn ướt vì cơn mưa đêm hôm qua. Sáu và Hết im lìm đi. Thằng Cu và thằng Sơn đòi đi theo song Sáu không cho hai đứa nó đi vì dọ thám thì không cần đi nhiều. Chỉ hai đứa đủ rồi. Vừa đi Sáu vừa vung vung khúc cây mà nó gọi là cây thiết bảng của Tôn Ngộ Không. Đọc truyện Tây Du Ký, khoái Tôn Ngộ Không với thất thập nhị huyền công cộng thêm cây thiết bảng

đánh Na Tra và Dương Tiễn chạy rút quân luôn, nó khoái chí đi tìm nhánh cây mù u rồi cặm cùi đẽo gọt cả tuần lễ mới làm ra cây gậy vừa ý mình. Qua trí tưởng tượng phong phú nó tự chế ra côn pháp múa may vù vù, tuy không bằng Tôn Ngộ Không song cũng hù được đàn em của mình. Ngay cả Bảy Thưa xem rồi cũng phải ớn đường côn đánh khỉ của nó.

– Tới rồi anh Sáu...

Hơi gật đầu Sáu đứng lại nhìn con rạch khá rộng nước chảy lừ đừ. Nó là ranh giới giữa Lương Quới và Bình Chánh. Cây cầu làm bằng hai nửa thân cây dừa vắt ngang qua. Thấy đàn anh trầm ngâm Hết cũng im lìm. Nó đoán Sáu cũng ngán đám con nít Bình Chánh nên không dám bước qua cây cầu. Sông Bến Tre là nhánh của sông Hàm Luông,

chảy qua các vùng như Mỹ Long, Lương Hòa, Lương Quới, Bình Chánh rồi uốn khúc chảy qua quận Giồng Trôm.

Khi ngang qua làng Lương Quới thì dân làng gọi là sông Thủ Ngũ. Tới Bình Chánh nó lại mang tên rạch Bình Chánh mà có người lại gọi rạch Giồng Trôm. Dù bề ngang hẹp dần song nó lại có nhiều con rạch nhỏ đưa nước vào tận các khu vườn dừa xa trong làng. Muốn lập các khu vườn dừa hoặc vườn trái cây, dân làng đào đất đắp thành bờ đồng thời các chỗ trũng biến thành các mương dừa dẫn nước từ sông lớn vào.

Con rạch chia đôi hai làng chảy từ nam lên bắc do đó muốn dẫn nước người ta phải đào mương từ tây sang đông thành ra các bờ dừa đều chạy theo hướng đó.

Vì là bờ dừa đôi nên hai đứa có thể đi song song với nhau. Hết bước mà mắt liếc chùng nơi nơi. Nó có cảm tưởng nhiều cặp mắt núp sau các thân cây đang rình rập mình. Liếc thấy Sáu vẫn im lìm bước với cử chỉ bình tĩnh và thản nhiên nó thầm phục đàn anh của mình. Nó đâu biết bụng của Sáu cũng đang đánh lô tô, tim đập ình ịch vị bị kích thích và sợ sệt. Đang đi Sáu chợt dừng lại khiến cho Hết cũng dừng bước thì thầm.

– Gì vậy anh?

Sáu nói nhỏ.

– Màỵ theo tao...

Nói xong Sáu quẹo trái. Nó khôn ngoan không đi khơi khơi trên đường lớn mà theo đường tắt bằng cách băng qua các nương dừa để tiến dần dần về mục tiêu.

– Màỵ bị tụi nó đánh ở đâu?

Hết đứng lại nhìn quanh quất như định hướng. Đưa tay chỉ cái cây cao vọt khỏi ngọn dừa nó thì thầm.

– Chỗ đó... Cây me...

Hiểu ý Sáu gật đầu nhắm hướng cây me bươn bả bước. Hết vừa đi vừa run trong bụng. Nó biết mình đã vào sâu trong làng Bình Chánh. Nếu bị phe địch chặn đường nó với Sáu sẽ bị bắt hoặc bị đục phù mả. Dù không muốn đi thêm nó cũng không thể lùi vì Sáu cứ lăm lúi bước. Lát sau hai đứa đi vào khoảnh đất trống lơ thơ cỏ mọc.

Đây là nơi tụ họp đồng thời là sân chơi của đám con nít làng Bình Chánh bởi vậy cỏ không mọc cao được. Tựa lưng vào thân cây dừa Sáu quan sát sân

đá banh của địch. Trên khoảnh đất rộng và bằng phẳng, chúng làm sân đá banh với hai cột gôn ở hai đầu. Hai bên là khán đài với hai dãy ghế làm bằng thân cây dừa. Dưới gốc cây me già cao vút và to lớn có hai cái bàn. Sáu bước nhanh về phía gốc cây me. Đứng nhìn những trái dừa khô, bưởi nằm lăn lóc trên mặt đất nó mỉm cười.

Như tất cả con nít trong vùng, đám con nít Bình Chánh cũng khoái đá banh. Không có banh da hoặc banh bằng cao su chúng dùng trái dừa khô hoặc bưởi làm banh để đá với nhau.

Cúi nhặt trái bưởi khô sẵn sùi thảy lên không rồi đưa tay ra bắt mấy lần Sáu mỉm cười thích thú. Nó cũng mê đá banh và cái máu đam mê đó đang sôi trong người khiến cho nó quên mất mình đang ở trong lòng đất địch.

– Anh Sáu...

Tiếng nói của Hết khiến cho Sáu quay lại nhìn.

– Mình đi về...

Hết gật đầu đi trước. Vừa đi được mấy bước nó vội lùi lại. Sáu cũng dừng bước khi nghe có tiếng cười nói.

– Gốc cây me...

Sáu ra lệnh. Hai đứa nhào vào gốc cây me. Len lén nhìn ra Sáu thấy một đứa con nít đang đi tới gần sân đá banh. Nó vừa đi vừa cười nói một mình. Hết bầu vào tay đàn anh khi thấy thằng nhỏ tiến lại gốc cây me. Sáu suy nghĩ thật nhanh. Nó phải làm gì trong tình thế này. Đứng im chịu trận cho tới khi đứa nhỏ bỏ đi? Bắt nó dẫn về Lương Quới? Đi vào đất địch bắt được con tin đem về làng nó

sẽ trở thành anh hùng. Nó sẽ là đứa trẻ chịu chơi nhất làng... Anh hùng, chịu chơi... Những tiếng đó vang vang trong đầu của nó. Nhìn đứa nhỏ ngồi trên bàn, quay lưng về phía mình, Sáu quyết định thật nhanh đoạn thì thắm vào tai Hết. Thằng này biến mất. Sáu nhẹ bước ra đứng sau lưng thằng nhỏ xong tăng hắng một tiếng. Nghe tiếng người tăng hắng sau lưng mình thằng nhỏ giật mình quay lại. Cặp mắt tròn vo của nó trợn to nhìn đăm đăm Sáu.

– Mà tên gì?

– Dạ tên Hứa...

Giọng của nó run run. Dường như nó ngờ ngợ về đứa con trai lạ mặt đang đứng nhìn mình.

– Anh tên gì?

– Sáu. Tao ở làng Lương Quới...

Thằng nhỏ xanh mặt lấm lét nhìn Sáu rồi nhìn quanh quất như muốn kêu cứu. Nhưng nó vội ngậm miệng lại vì sân đá banh trống trơn không có ai. Sáu đưa cao cây côn đánh khỉ lên để hù thằng Hứa.

– Mà biết cái này hông?

– Dạ biết... cái roi...

Sáu gật đầu nghiêm giọng.

– Tao khỏ một cái là móp đầu mày... sưng chù vù một cục... Biết chưa?

Hứa gật đầu liếc nhanh cây côn lớn bằng ngón chân cái mà Sáu đang cầm trong tay.

– Mà có anh em gì hông?

– Dạ có... Anh tui tên Bình...

Sáu nghe máu trong người mình sôi sùng sục. Bình. Thằng đã đánh nó, tước mất cái ná sùng của nó và mới đây lại quánh đàn em của nó. Kẻ thù không đội trời chung của nó. Vung vung cây côn trong tay nó sùng sộ với thằng Hứa.

– Anh mày đã đánh tao sặc máu mũi... Bây giờ tao sẽ đục mày phù mỗ...

Nhìn cây roi bụi chần vằn trong tay Sáu thằng Hứa ứa nước mắt. Giọng của nó lạc đi.

– Tui đâu có đánh anh...

Sáu mỉm cười khi thấy mặt thằng nhỏ ràn rụa nước mắt cùng với tiếng khóc bật ra và càng lúc càng lớn hơn.

– Thằng này đúng là mít ứt... Mới chút mà đã khóc rồi...

Liếc thấy Hết trở lại Sáu gần giọng.

– Nhà mày gần đây hông?

– Dạ gần...

Sáu suy nghĩ cách để dẫn con tin về làng. Nhà nó gần đây nếu nó la khóc thì thằng Bình hoặc ba má nó sẽ nghe. Muốn bắt con tin nó phải có cách làm cho thằng Hứa nín khóc. Thọc tay vào túi nó chạm phải trái banh cao su nhỏ bằng ngón tay cái. Một ý nghĩ thoáng qua nhanh trong trí khiến nó mỉm cười thích thú.

– Tao sẽ không đánh mày nếu mày nghe lời tao...

Hứa gật đầu lia lịa. Lấy trái banh cao su nhỏ bằng trái chanh đưa ra trước mặt Hứa, Sáu nói như ra lệnh.

– Mày há miệng để tao nhét cái này vào...

– Cái gì vậy?

Sáu giờ cây còn lên như muốn đập khiến cho thằng Hứa sợ hãi há miệng ra thật lớn. Nhét trái banh cao su vào miệng thằng Hứa xong Sáu gằn giọng.

– Mà đừng có nuốt... Mà nuốt vào bụng là nó nở ra thật lớn rồi “bùm” nó nổ bể bụng mày rán chịu...

Thằng Hứa ngậm chặt miệng lại mà nước mắt lại chảy ra ràn rụa.

– Đi theo tao...

Sáu đi trước. Thằng Hứa đi chính giữa còn thằng Hết đi sau cùng. Thỉnh thoảng nó cứ ngoái đầu lại nhìn ra sau lưng như sợ có người theo sau lưng của mình. Tới lúc bước lên cây cầu ranh giới nó mới thở khì ra tiếng thật lớn. Sáu quay lại cười nói.

– Mệt hả mày?

Hết gật đầu lia.

– Còn hơn chạy u mấy vòng lận anh. Mình làm sao với thằng này?

– Nó tên Hứa... Em của thằng Bình đó...

Cười cười nhìn Hết, Sáu thấy nét giận dữ và hằn học trong mắt thằng con nít miệt vườn.

– Anh để tui dọn nó trả thù...

Sáu lắc đầu.

– Con nít mà mày... Tao có cách xử nó để chọc tức thằng Bình...

Khi về tới ngã ba gần chợ thằng Hết chạy ù đi báo tin vui. Đám con nít nhà nghèo rần rần kéo tới. Con Ấu cũng có

mặt. Trên khoảnh đất trống kế bên nghĩa địa đám con nít hò la khi thấy Sáu đi vào với tù binh.

– Mình làm gì với nó hả anh Sáu?

Sơn hỏi lớn. Thằng Cu vọt miệng la trước nhất.

– Xẻo mũi nó...

– Bẻ răng nó...

– Thiến dế nó...

– Cho kiến cắn cu nó...

Thằng Hứa cúi gằm mặt xuống khi đi giữa hai hàng lính địch. Nó không khóc, không la vì ngậm trái banh cao su trong miệng. Sáu đã dọa nó là nếu nuốt vào bụng hơi sẽ theo vào làm cho trái banh phồng lớn lên rồi nổ bể bụng của nó.

Sáu mỉm cười khi thấy con Ấu đứng đầu hàng quân và đón nó bằng nụ cười làm ấm lòng chiến sĩ. Quay qua Sơn Sáu ra lệnh.

– Mày chạy đi kiếm khúc cây đem ra đây cho nó ngồi...

Tù binh mà được ngồi ghế cây trong khi mọi người phải đứng. Đâu có được. Sơn định mở miệng cãi nhưng thấy cái lừ mắt của Sáu nó vội chạy ào đi rồi lát sau mang về khúc cây dừa. Ấn thằng Hứa ngồi xuống cái ghế đầu Sáu bảo nó há miệng lấy trái banh cao su ra. Như biết thân phận tù binh của mình thằng nhỏ cúi gằm mặt vì không dám nhìn vào những ánh mắt hằn học của lính địch, nhất là của thằng Hết, Sơn và Cu. Sơn bắt đầu cuộc khẩu tra bằng câu hỏi.

– Mày tên gì?

– Hứa...

– Cái gì. Mà phải nói lễ phép nghe
mày...

Thằng Hứa ứa nước mắt gật đầu.

– Dạ tui tên Hứa...

Thằng Cu xen vào.

– Mà là em của thằng Bỉnh?

– Dạ phải...

– Anh mà quánh tao xẹt máu mũi...

Hứa khóc hu hu. Nó nhìn quanh
quất tìm Sáu như để van xin. Nó biết Sáu
mới có quyền tha mình. Ấu hỏi nhỏ Sáu:

– Mà làm gì nó?

Sáu quay nhìn Ấu. Nó thấy đôi mắt
long lanh và nụ cười xinh xắn dành cho

mình.

– Minh hù nó chút chút cho nó sợ...

– Mà thả nó hả?

– Ừa... Nó mít ứt lăm...

Con Ấu bật cười hắc hắc.

– Mít ứt cỡ tao hông?

Sáu nhìn bạn.

– Tao chưa nghe mà khóc...

– Nếu tao khóc mà có đỡ hông?

Ấu nhìn đăm đăm vào mặt Sáu khi
hỏi câu trên.

– Nếu mà muốn tao đỡ thì tao đỡ...

– Nhớ nhen... Mai mốt tao khóc
tao muốn mà đỡ cho tao nín...

Sáu bật cười vui vẻ. Tiếng đám con nít nhà nghèo la rần rần.

– Cho kiến cắn nó... Kiến cắn cu... Sừng chù vù hồng có tiền mua thuốc dán dán con cu...

Ấu hơi đỏ mặt khi nghe câu nói của đám con nít. Liếc qua thấy Sáu đang nhìn thằng Hứa nó nhẹ nắm lấy bàn tay của bạn. Sáu quay lại cười. Thằng Hứa bắt đầu khóc lớn hơn dù chưa bị đòn. Sáu bước ra. Giơ tay ra hiệu cho đàn em im lặng nó nói với thằng Hứa.

– Tao sẽ thả mày về mà mày phải làm cho tao một chuyện...

– Dạ...

Hứa sụt sùi. Nó ngược nhìn Sáu như để cảm ơn.

– Mày nói lại với thằng Bình, anh của mày là tao muốn gặp nó ở rạch Ông Địa chiều mai. Nhớ chưa?

Hứa gật đầu. Sáu bắt nó lặp lại ba lần rồi mới ra lệnh cho hai thằng Hết, Sơn và Cu hộ tống tù binh đi ra khỏi làng. Đám con nít từ từ giải tán còn trở lại Sáu và Ấu đứng cạnh nhau.

– Mày về nhà tao chơi nghen... Tao lột buổi cho mày ăn...

Sáu cười hì hì.

– Sao lúc này mày chơi điệu với tao vậy?

Ấu nhìn bạn cười hắc hắc.

– Tại lúc này tao thấy mày lớn bằng tao gồi...

Sáu cười nắm tay đứa bạn gái đi về

nhà. Nó cảm thấy nó lớn lên dù chỉ mới mười tuổi.

– Mà mấy tuổi rồi Ấu?

– Mười ba... Còn mà?

– Mười một...

Ấu liếc nhanh bạn đang đi bên cạnh mình. Nó cười thầm khi nghe Sáu nâng tuổi của mình lên một tuổi. Chắc nó muốn làm người lớn. Ấu nghĩ như vậy và chính nó cũng muốn Sáu mau thành người lớn.

Bính giận điên người khi nghe thằng em của mình kể lại. Lát sau cơn nóng giận nguôi dần nó bắt đầu suy nghĩ tới cái hẹn chiều mai ở rạch Ông Địa. Sau lần đánh nhau cách đây gần một năm nó mới hỏi Bảy Thưa về Sáu. Thằng anh bà con của nó cho biết Sáu là thằng mưu

mẹo và gan dạ. Mân mê cái ná thung bằng sừng trong tay nó suy nghĩ lung tung. Nếu gom hết con nít trong làng nó có được chục đứa. Như vậy cũng đủ sức đánh nhau với Sáu. Điều mà nó ớn là mưu mẹo của thằng con nít tỉnh thành. Nó có học, đọc sách nhiều hơn mình nên lắm mưu nhiều kế. Mình phải cẩn thận. Suy đi nghĩ lại nó ra lệnh cho Hứa chạy đi kêu đám con nít dưới quyền tập hợp ở sân đá banh. Bính đếm được mười ba đứa kể cả nó. Đó là thằng Ảng, Lé, Dứa, Cu Nhỏ, Cu Lớn, Trọn, Tý, Tý Em, Tĩn, Lu, Nhạn và Bí. Thêm thằng Hứa là mười lăm song nó còn nhỏ quá đâu có đánh đấm gì được. Sau khi cho đàn em giải tán xong Bính ngồi lại nơi sân banh im lìm suy nghĩ. Không đi tới nơi hẹn thì nó sợ bị chê nhút nhát và khiếp nhược.

Còn đi phó hội thời lại sợ bị trúng

kế của địch. Nó nghe Sáu nổi tiếng gan lì, mưu mẹo và giỏi võ nữa. Bảy Thưa có kể cho nó nghe về vụ bị Sáu quánh sặc máu mũi và bầm hai con mắt. Bảy Thưa còn nói thêm là thằng Sáu nó có võ Bình Định. Nó là dòng dõi của Quang Trung đại hoàng đế, người đã đốt tàu Tây, quánh Xiêm và Tàu chạy mất quân luôn. Những lời đồn đại hồng biết có thật hay không nhưng cũng đủ làm cho Bỉnh ớn Sáu mặc dù bây giờ thì chuyện đã lỡ rồi nên nó phải tới luôn.

Ăn hay thua gì cũng phải chiến. Dù bị phù mỗ, bầm mắt và u đầu cũng phải quánh.

Mặt trời tà tà ngã về tây sắp sửa khuất sau hàng dừa cao. Bỉnh kéo đàn em tới Rạch Ông Địa tìm chỗ núp xong đứng ngay tại đầu cầu. Con rạch đầy nước lờ đờ chảy. Đang im lìm nghĩ ngợi nó và

đàn em chợt giật mình hoảng hốt khi nghe tiếng nổ âm âm của ống thụt khí đá xen lẫn với tiếng pháo chà đì đẹt và tiếng quân la hét vang vang.

Bỉnh với đám con nít làng Bình Chánh trợn mắt nhìn lom lom. Trên con đường mòn chạy dưới rừng dừa xanh, một toán quân xuất hiện với gậy gộc giơ đầy trời. Đoàn quân vừa đi vừa hát mà Bỉnh nghe chẳng hiểu cái gì hết.

Đường trường xa con chó nó tha con mèo

Đoàn hùng binh trong sương lướt gió reo vang

Đi đi đi...

lời thề nguyện tung gươm thiêng thi gan trai

Đời hùng cường quyết chiến đấu đoàn

quân ra đi

Đầy đoàn quân ra đi nhịp nhàng

Mang theo thiên hùng ca thấm tươi trời
Nam bốn phương.

Ta anh hùng muôn quân phá tan cường
binh

Chí tang bồng mang theo khắp nơi tung
hoành

Đường trường xa ta quyết đi cho đến cùng

Nhịp trời mây đoàn quân cất bước đi mau

Nơi biên cương muôn quân theo loa thét
vang

Cố chiến thắng thể một lòng chung sức
xây Việt Nam quang vinh

Phá tan tàn ảnh âm mưu đoàn quân xông pha

Thét oai linh tung gươm giết tan quân thù

Đoàn hùng binh say sưa nhìn trong trời
sương

Ta anh hùng đời đời Lục Quân Việt Nam

Xa nhìn thấp thoáng trong mây

Muôn bóng quân Nam chập chùng xây
thành vinh quang

Tiếng vang muôn đời Lục Quân Việt
Nam...

Đám con nít làng Bình Chánh đứng
bên kia con rạch nhìn chăm chú Sáu đi
đầu vung tay múa cây thiết báng trong
khi đàn em, đứa cầm gậy, roi, ná thung
và ống thụt nước. Tới đầu cầu đoàn quân
ngừng hát rồi tự động rẽ thành hai hàng
đứng dàn trận dọc theo con rạch. Tay
cầm cây thiết báng Sáu cao giọng.

– Ê Bình... Tao muốn nói chuyện với mày...

Bình bước ra đứng nơi đầu cầu. Phía sau lưng của nó là đàn em cũng hờm gậy gộc và ná thung. Liếc nhanh đám quân tướng của Sáu nó hỏi lớn.

– Mày muốn nói chuyện gì?

Sáu cười cười.

– Chuyện quánh nhau... Trước khi quánh nhau tao muốn giao hẹn với mày là mình không dùng ná thung...

– Tại sao?

– Ná thung bắn đui mắt...

Nghe nói tới chuyện đui mắt thằng Bình cũng ớn ớn nên nói liền.

– Tao chịu... Mình có thể làm gì cũng

được nhưng không có bắn ná thung...

Quay lại đàn em của mình Bình dặn lớn.

– Tụi bây nghe chưa... Không được xài ná thung... Đứa nào có thì cất đi...

Hai bên đều cất ná thung. Sau đó thằng Bình hỏi.

– Chừng nào quánh...

Sáu cười cười thốt.

– Mày muốn quánh bây giờ cũng được mà đợi tới mai cũng được...

Dụ dụ giây lát Bình lên tiếng.

– Mốt đi... Mai tao phải đi mốt lúa với má tao...

Liếc nhanh con Ấu đang đứng bên cạnh mình Sáu cười.

– Được rồi... Trưa mốt tại đây...

Hai bên rút lui một cách trật tự sau khi đánh võ miệng với nhau hồi lâu. Trên đường về nhà Sáu và Ấu đi sau cùng. Con Ấu nói với giọng lo lắng.

– Tụi nó đông hơn mình... Bự con hơn mình... Mà nhắm quánh ăn thằng Bình hông?

Gật đầu trầm ngâm rồi lát sau Sáu mới trả lời câu hỏi của Ấu.

– Ủa... Tụi nó có mười lăm đứa mà mình chỉ có chín đứa. Tao cũng quánh hổng lại thằng Bình... Phần mà hổng có quánh lộn được...

– Sao hổng được...

Con Ấu cãi trong lúc đưa nắm tay nhỏ nhắn của mình lên. Sáu cười hắc hắc.

– Tụi nó quánh mà bầm mắt, sưng môi, phù mỗ...

Con Ấu cũng cười hắc hắc nhìn Sáu.

– Tao đi với mà thì đâu có đứa nào quánh tao được...

Sáu cười vui vì câu nói của con bạn. Tới ngã ba hai đứa quẹo vào con đường đất đỏ đi ra chợ. Ngang tới nhà của Ấu nó lên tiếng.

– Mà dô nhà tao chơi?

Sáu lắc đầu.

– Tao phải về nhà... Má tao...

Con Ấu gật đầu. Bước lên cầu nó còn quay đầu lại dặn Sáu.

– Mà nhớ rủ tao đi quánh lộn cho vui nghen. Mà quên là tao giận tao hổng thèm chơi với mà nữa...

Gật gật đầu Sáu đứng nhìn sau lưng con bạn học vừa đi vừa nhảy cò cò. Nó nghĩ thầm.

– Con nhỏ này ngộ. Quánh lộn mà nó nói vui...

Tám giờ sáng. Đám con nít làng Lương Quới tụ tập nơi rạch Ông Địa để nghe Sáu ra mưu kế đánh lại đám của thằng Bỉnh. Nhìn một vòng quân tướng của mình Sáu nói lớn.

– Mình ít quân hơn phe của thằng Bỉnh cho nên muốn đánh thắng nó mình phải dùng kế...

Sáu ngừng nói. Đám con nít nhà nghèo đực mặt ra khi nghe nói chuyện kế mưu. Chúng nghĩ không có đứa nào trong bọn rặn ra được mưu sâu kế độc trừ Trí Đa Tinh Nguyễn Sáu. Mỉm cười

liếc Ấu đang nhìn mình Sáu tăng hăng tiếng nhỏ.

– Mình sẽ chia làm ba toán. Toán thứ nhất do thằng Hết chỉ huy... Tao phong cho nó chúc Hết Sợ Tướng Quân...

Thằng Hết ưỡn ngực và ngẩng cao đầu lên. Nó hãnh diện vì được vị quân sư phong làm tướng quân dù không hiểu cái chúc Hết Sợ Tướng Quân là cái mốc xì gì.

– Thằng Hết dẫn thằng Cu với thằng Chơi và thằng Bảnh...

Ngoắc Hết lại gần Sáu thì thầm. Nó nói giống y chang như Khổng Minh trong truyện Tam Quốc.

– Mà phải làm như vậy... như vậy... Nhớ chưa...

Lãnh kế Hết Sợ Tướng Quân dẫn ba ngàn quân đi.

– Thằng Đảnh được phong chức Đảnh Võ Tướng Quân lãnh thàng Sơn với thàng Lạc...

Con Ấu cười hắc hắc vọt miệng.

– Cha chúc tướng này coi bộ ngon à nghen...

Lời khen của con Ấu khiến cho thàng Đảnh khoái chí. Nó bước tới cho Trí Đa Tinh kể tai thì thầm ra kế. Gật gật đầu tỏ vẻ hiểu xong nó kéo hai ngàn của mình đi liền. Sau khi chia quân xong xuôi Sáu chỉ còn lại có hai nữ binh là Ấu với Hỉ.

– Tụi mình đi...

– Đi đâu anh Sáu?

Con Hỉ cười hỏi. Sáu nhìn con Ấu.

– Mình đi lượm trái cây rụng về làm khí giới...

Con Ấu tròn mắt nhìn vị quân sư trẻ tuổi và đẹp trai của mình lom lom như chưa hiểu ý. Con Hỉ nắm tay Sáu đặc đặc.

– Em đi với anh nghen...

Gật đầu Sáu nắm tay con Hỉ đi song song với Ấu trên con đường mòn dẫn ra con lộ lớn.

– Mình lượm trái cây rụng để chơi thàng Bính u đầu chơi...

Sáu cười hắc hắc. Ấu và Hỉ cũng cười ròn tan khi nghe ra kế sâu mưu độc của vị quân sư của mình. Con Ấu dắt hai bạn về vườn của nó lượm trái cây rụng như ổi, bưởi, xoài, chanh, dứa... Bất kể loại trái cây nào rụng trên đất đều được ba đứa lượm gom thành đống rồi sau đó hì

học mang tới đặt dưới các gốc dừa dọc theo con đường mòn từ con lộ đất đỏ tới rạch Ông Địa. Vùng đất này được Sáu xếp đặt thành bãi chiến trường để dụ Bình và địch quân lọt vào hiểm địa.

Đưa tay áo lau mồ hôi trán con Ấu hỏi Sáu.

– Mệt quá... Mày bắt hai đứa tao làm cụp xương sống luôn... Thằng Đánh với thằng Hết làm gì mà không phụ...

Sáu cười dễ dàng.

– Mệt thì nghỉ đi chút làm tiếp. Tao có nước dừa xiêm cho mày với con Hỉ uống...

– Ở đâu mày có dừa xiêm đây?

– Xin bà nội tao...

Sáu cười hì hì sau khi nói. Nghe

tiếng cười và nhìn nét mặt Ấu lắc đầu. Biết tính bạn nên nó hồng tin là Sáu xin bà nội mà lên vào vườn bẻ trộm. Ba đứa uống chung trái dừa xiêm xong tiếp tục làm cho tới trưa. Nhìn thấy Đánh và quân lính gom lá dừa thành đồng lớn đặt rải rác dưới gốc dừa dọc theo con đường mòn. Đi dài dài quan sát Sáu rất hài lòng khi thấy cách khoảng hai ba gốc dừa lại có đồng lá dừa phủ kín trái cây bên dưới. Sau khi quan sát và bằng lòng công việc của quân lính Sáu ra lệnh giải tán chờ tới giờ hẹn ngày mai.

Bính dẫn quân tới rạch Ông Địa sớm hơn giờ hẹn một chút. Nó khôn ngoan dàn quân ra dò xét cũng như chiếm đóng các cây dừa bên cạnh con rạch để phòng ngừa địch quân tràn sang. Tuy nhiên toàn khu vườn dừa rộng mênh mông vắng lặng. Quá giờ hẹn mà bóng dáng của Sáu

và đám con nít làng Lương Quối vẫn biệt tăm. Sinh nghi Bính dự dự chưa biết làm gì chợt thấy tiếng pháo nổ ã ã ã cùng với tiếng pháo chà nổ lụp bụp nơi hướng cây me. Lát sau thằng Hứa, liên lạc viên và quân do thám của nó hốt ha hốt hã chạy tới.

– Anh Bính... Tụi nó đốt sân banh của mình rồi...

Bính xanh mặt vì giận cũng có mà vì sợ cũng có. Nó biết mình trúng kế của Sáu. Tương kế tựu kế nó kéo lập tức chia quân làm ba toán kéo về sân banh để chặn đường rút lui của địch quân. Tuy nhiên trên đường đi nó không thấy dấu vết gì khả nghi chứng tỏ Sáu và quân lính đã xâm nhập vào đất của mình. Gần tới sân banh tiếng pháo nổ bỗng nhiên ngưng bật khiến cho nó hoang mang không biết chuyện gì xảy ra. Ra lệnh cho quân

của mình lục soát Bính cũng không thấy phe địch ở đâu. Sân banh vắng tanh. Chỉ có một đám cỏ khô còn nghi ngút khói.

– Ê Bính... Tao ở đây nè...

– Thằng Bính mặt như cái tĩn... đi ủn ỉn như heo...

Có tiếng la hét cười nói, trêu chọc vang vang trong khu vườn dừa mờ mờ vì không đủ ánh sáng.

– Bắt được mày tao sẽ cho kiến cắn... Tao sẽ bứt tóc mày... cho ong vò vẽ chích mày...

Bính hét lớn. Nó giận điên người vì bị địch quân chọc tức và khinh thường.

– Hí... hí... hí... Tao ở sau lưng mày nè... Lại đây mà bắt... hí... hí... hí...

Giận cảnh hông Bỉnh dẫn quân rượt theo địch. Bỗng qua ba bờ dừa đôi nó thấy bóng mấy đứa chạy xa xa.

– Bỉnh... Mày chạy chậm như rùa. Tao nghe nói mày là thằng vô địch nhảy vòng khoai của Bình Chánh mà sao chậm vậy... Nhanh lên đưa mặt ra cho tao động phù mỗ mày...

– Xung phong...

Hét lớn múa Bỉnh roi tre dẫn đầu. Vừa ra tới đường mòn nó thấy bốn đứa đang tranh nhau qua cầu.

– Đuổi theo nó...

Thằng Ân, phó tướng của Bỉnh kéo quân ào tới. Đứng bên này đầu cầu Hết Sợ Tướng Quân và ba binh sĩ dưới quyền chỉ huy của mình cười hí hí.

– Mày ngon qua cầu đi... Tao sẽ bẻ ống quyển mày làm ống điều hút thuốc rê...

Thằng Ân trợn đôi mắt ốc bươu nhìn địch quân đang đứng nơi đầu cầu.

– Mình qua cầu bắt nó hả anh Ba?

Ân hỏi. Bỉnh liếc mắt quan sát vùng đất địch. Không thấy gì khả nghi nó gật đầu vẫy tay.

– Theo tao...

Nghe lệnh chủ tướng đám con nít làng Bình Chánh rùn rùn kéo qua cầu. Thấy địch đã trúng kế của mình Hết Sợ Tướng Quân dẫn Bỉnh, Cu và Chơi vừa chạy vừa chọc tức địch quân tiến sâu vào hiểm địa để trúng kế phục binh của Trí Đa Tinh Nguyễn Sáu. Nó biết Bỉnh tánh nóng nảy thêm hữu dũng vô mưu do đó

chỉ cần chọc tức là thằng thủ lĩnh làng Bình Chánh sẽ bị trúng kế liền.

Chạy được hai phần ba đường Ân chợt la lớn.

– Sao hông thấy thằng nào hết vậy anh Ba... Coi chừng mình...

Bính giật mình ngó dáo dác. Khu vườn dừa lặng trang. Sinh nghi nó lớn tiếng ra lệnh.

– Mình trở về rạch Ông Địa...

Nghe lệnh chủ tướng đám quân tướng Bình Hòa vội quay đầu chạy trở lại. Vừa lúc đó tiếng pháo nổ âm âm. Pháo chà nổ lốc bốc khắp nơi trong vườn dừa. Tiếng la hét rền rền.

– Bắt thằng Bính...

– Bẻ ống quyển nó...

– Thiến để nó...

– Xẻo lỗ tai nó ngâm dấm tụi bây ơi...

Bính sáng hồn khi thấy hàng chục bóng người xuất hiện sau những thân cây dừa cùng với mưa đạn bay ào ào. Dừa non, ổi rụng, vú sữa thúi, xoài dập và bưởi khô thi nhau đập vào người của nó và quân lính dưới quyền. Hự tiếng nhỏ vì bị nguyên trái bưởi nện vào mặt, nó chưa kịp hoàn hồn lại thêm trái dừa non nện vào bụng khiến cho nó chúi nhủi.

– Má ơi... đau quá...

– Tía ơi... U đầu con rồi...

– Hu... hu... nó chọi con đau quá...

– Anh Bính ơi cứu em...

Tiếng la, tiếng hét, tiếng kêu đau

đón của quân lính khiến cho Bình muốn tè trong quần. Chưa hết... Sáu xuất hiện với thứ vũ khí còn độc hơn. Lửa... Những tàu lá dừa khô bốc cháy hừng hực được Sáu và quân lính phóng ào ra đường. Con Ấu với con Hỉ ôm bụng cười ngặt nghẽo khi thấy con nít Bình Hòa bị lửa đốt nhảy tung tung như khỉ ăn phải ớt hiểm.

– Chạy về rạch Ông Địa mau lên...

Tay ôm đầu, tay vung cây roi tầm vông, Bình dẫn quân đội lửa, gạt trái cây chạy về rạch Ông Địa với hy vọng qua cầu để vào đất nhà. Sáu thúc quân đuổi theo không bỏ.

– Bắt nó...

– Bắt nó...

– Đứa nào bắt được thằng Bình sẽ được ăn bánh tiêu...

– Bắt thằng Bình tại đây ơ...

Tiếng hò hét, tiếng la làng, tiếng cười nói hòa trong tiếng khí đá nổ với tiếng lửa cháy lốc bốc ở đằng sau lưng khiến cho Bình và quân sĩ sáng hồn chạy trốn chết.

– Đầu hàng đi Bình... Mà cùng đường rồi... Mà tới Huê Dung Lộ rồi...

Dĩ nhiên thằng thủ lĩnh Bình Chánh đâu biết Huê Dung lộ là cái mốc xì gì trong lúc đang chạy trốn chết. Đám tàn quân vừa tới con rạch chợt khựng lại. Cây cầu ván đã bị rút mất hồi nào không ai biết. Lúng túng chưa biết tính sao Bình sợ hãi khi thấy Sáu kéo tới với mưa lửa và mưa trái cây trút xuống đầu nó.

- Xuống nước...
- Lội qua rạch mau lên...

Bính nhào xuống nước trước nhất. Bị lửa đốt nóng giờ được nước làm mát nó cảm thấy khỏe khoắn. Thấy chủ tướng nhẩy trước, quân Bình Hòa cũng bắt chước nhẩy ào xuống con rạch rộng. Con rạch bề ngang năm thước đầy đặc con nít lội lúm bùm. Cũng may con nít làng dừa nào cũng biết lội nên không lo chết chìm. Còn đang ở giữa dòng con rạch đầy nước Bính thiếu điều chìm lĩm khi thấy Sáu và quân lính xuất hiện bên bờ rạch. Mưa trái cây, tên lửa lá dừa cháy nóng hừng hực được quăng xuống đầu địch quân làm thành một con rạch lửa đun sôi nước. Biết qua được bờ bên kia mới sống sót, Bính lặn một hơi rồi ngóc đầu lên. Ít ạch lúc lâu nó mới cùng quân lính leo lên bờ. Nhiều đứa bị mất quần

cứ ở truồng chạy tuốt không dám quay đầu lại. Đám quân Lương Quới hò reo tỏ mở mở đại tiệc ăn mừng chiến thắng.

- Tao phục mảy...

Con Ấu cười lỏn lẻn nói. Trái với mấy đứa bạn vui cười hớn hỏ Sáu có vẻ suy nghĩ như tính toán chuyện gì. Quân sĩ làng Lương Quới cười nói báo cáo thu nhặt chiến lợi phẩm.

- Tao lượm được cái quần...
- Tao lấy được cái áo...
- Tụi nó ớn mình gồi...

Thằng Đánh cười nói oang oang. Con Hỉ nắm chặt tay Sáu. Trong mắt con nhỏ Sáu là anh hùng của nó. Sáu nghiêm giọng.

– Chưa đâu... Tụi thằng Bỉnh sẽ tìm cách phục thù... Muốn cho nó ê càng ớn của mình phải có kế khác...

– Kế gì vậy anh?

Thằng Cu hỏi. Sáu lắc đầu cười.

– Tao chưa nghĩ ra. Thôi bây giờ tụi bây về nhà đi...

Đám con nít lần lượt giải tán. Ngồi tựa lưng vào gốc cây dừa Sáu nhìn khoảng trời nhỏ hẹp màu xanh thấp thoáng sau lá dừa xanh um. Tiếng chim cu gáy hòa trong tiếng gió ru lá dừa thành âm thanh buồn bã. Tự dưng nó mỉm cười khi nhớ lại cảnh tượng thằng Bỉnh bị trúng kế hỏa công phải dẫn quân chạy tuốt quần luôn. Đánh giặc cũng vui thật nhưng đôi lúc cũng buồn và đau. Đưa tay xoa xoa lên chỗ bị phỏng lửa ở trên tay nó quay

nhìn con đường làng còn đầy dấu vết của trận đánh. Trái cây nằm lán lóc khắp nơi. Gậy gộc của phe địch bỏ lại được gom thành đống lớn. Mùi lá dừa bị đốt cháy bốc mùi khét trong không khí. Ngược nhìn lên hàng dừa cao Sáu thấy mấy con ong bay chập chờn trong ánh mặt trời.

– Bỉnh ơi... Tao sẽ quánh cho mày một trận nhớ đời...

Lắm bữa câu trên xong Sáu bật cười hắc hắc. Đứng dậy nó bước nhanh trên con đường mòn. Tối ngã ba, nó quẹo mặt để về nhà vì cảm thấy kiến cắn bụng.

Bỉnh ngồi một mình nơi thân cây dừa ở tại sân banh. Đầu óc của đứa con nít miệt vườn suy nghĩ lung tung. Dù không thích suy nghĩ song nó cũng gắng gượng để tìm ra cách thức, kế mưu hay bất cứ thứ gì để quánh lại đám con nít

làng Lương Quới. Càng suy nghĩ nó càng cảm thấy nhức đầu hơn. Là con nhà võ biền thất học, nó biết mình không thể so bì với cái trí mưu đầy bụng của Sáu. Nghĩ tới Sáu nó cảm thấy tức nơi ngực và đau bụng. Sờ lên chỗ u trên đầu rồi nhìn xuống vết phỏng chưa lành ở tay nó nghiêng răng trèo trẹo. Thương tích của sự bại trận khiến nó ăn không ngon và ngủ mà hai mắt cá mở trao trao. Phục thù. Hai tiếng đó vang vang trong đầu khiến cho nó phải đứng dậy đi cho đỡ tức bực.

Làm sao để phục thù? Làm sao để đánh thắng Sáu? Kế hỏa công thời hồng được vì một thằng mưu lược như Trí Đa Tinh Nguyễn Sáu sẽ không mắc mưu. Mưa trái cây cũng hồng được luôn. Nó phải tìm ra cách khác. Suy đi tính lại Bình thở dài sườn sượt. Cuối cùng nó

lẳng lặng rời sân banh đi kiếm Ân để bàn chuyện quánh nhau.

Sáu mỉm cười khi nghe Ân, phó tướng của Bình nói hẹn 8 giờ sáng ngày mốt sẽ dàn quân đánh nhau.

– Mày về nói lại với xếp của mày tao sẽ đúng hẹn...

Hứa vừa quay lưng đi Sáu cười hắc hắc nói với theo.

– Nhớ nói với thằng Bình cẩn thận nghen... Tao sẽ chọi u đầu và nướng tụi bây như nướng cá nướng trui để ăn mừng chiến thắng...

Thằng Ân làm thỉnh cúi đầu đi một nước. Nó biết lời của Sáu hồng phải là lời hăm dọa xuyên. Cục u trên đầu và vết phỏng trên mặt là một bằng chứng hùng hồn. Tuân lời của Bình nó mang tin thách

đầu tới cho Sáu, nhưng bên trong nó còn mang sứ mạng làm gián điệp để dò xét tình hình. Đi dài theo con đường mòn Ẩn kín đáo quan sát. Nó không thấy gì khả nghi. Không có lá dừa chắt dưới gốc để cho phe địch làm kế hỏa công. Không có trái cây rụng để chọi u đầu. Con đường mòn sạch sẽ và trống trơn. Nó cũng hồng thấy bóng dáng quân lính của địch rình mò hay theo dõi mình. Tới đầu cầu Ẩn ngừng lại giây lát rồi mới bước nhanh qua chiếc cầu biên giới. Bình đón nó với câu hỏi.

– Sao?

Ẩn trả lời sau tiếng thở phào.

– Nó nói nó sẽ đúng giờ. Nó hăm sẽ chọi u đầu anh và nướng tụi mình như nướng cá...

Bắt gặp cái nhìn tóe lửa của đàn anh Ẩn ngừng nói. Bình găm gừ trong cổ họng giây lát rồi mới hỏi tiếp:

– Mà thấy tụi nó...

Hiếu ý Ẩn cười trả lời.

– Tụi nó hồng có chôn trái cây dưới gốc dừa. Lá dừa tui cũng hồng thấy nữa...

Hơi yên tâm Bình hỏi tiếp.

– Mà thấy con đường mòn sạch hông?

– Sạch trơn anh ơi... Tui hồng biết thằng Sáu tính gì mà nó hăm he quá trời...

Bình lặng thinh. Dĩ nhiên nó biết đầu óc của mình không thể nào đoán ra mưu mô của Sáu. Lần trước vì háo thắng, vì ý y nên nó mới mắc mưu kẻ địch. Lần

này nó phải cẩn thận, phải cho lính đi dò đường trước, phải chiếm đóng những điểm quan trọng và cố thủ để có gì cứu viện kịp thời.

– Thôi được rồi... Bây giờ mình đi về... Mai tới đây sớm...

Nói xong Bình ra lệnh lui binh. Khi nó vừa mất dạng Sáu với quân lính xuất hiện liền.

– Mình làm cách gì quánh nó anh Sáu?

Thằng Chơi hỏi. Sáu chưa kịp trả lời Hết lên tiếng trước.

– Chắc mình phải dùng cách khác. Cách cũ tụi nó biết gòi...

Sáu gật gù chấp hai tay sau lưng đi tới đi lui suy nghĩ. Con Ấu mỉm cười khi

nhìn cử chỉ như ông cụ non của bạn.

– Mà có cách chưa nói ra đi...

Con Ấu hỏi. Sáu gật đầu cười.

– Có rồi... Lần này tụi mình hổng cần phải thương cảng chân hạ cảng tay với tụi nó chi cho mệt. Tao sẽ nhờ người khác quánh giùm...

– Ai vậy anh?

Sơn lên tiếng hỏi. Sáu chụm đầu thì thầm vào tai bộ tham mưu. Nghe xong cả bọn bật cười hăng hắc. Nhìn Hết Sợ và Đánh Võ Tướng Quân của mình Sáu nói nhỏ.

– Hai đứa bây phải làm như vậy... như vậy...

Hết và Đánh vừa ôm bụng cười vừa kéo quân đi làm theo lệnh của quân sư.

Tờ mờ sáng. Tuy còn lâu lắm mới tới giờ hẹn đánh nhau song Bình đã tập hợp quân lính. Sau khi cắt đặt mọi chuyện nó kéo quân tới cây cầu biên giới chờ nghe động tĩnh. Đúng 7 giờ sáng, Bình ra lệnh cho phó tướng Ân dẫn toán quân tiên phong tiến qua cầu để dò xét động tĩnh của địch quân. Dẫn quân qua cầu xong Ân cẩn thận không tiến xa hơn mà giữ vững vị trí để tránh bị phục kích và nếu bị tấn công bất ngờ thời cũng còn đường rút lui. Trái quân ra dò xét, lục lại hồi lâu thấy không có gì khả nghi, Ân mới thúc quân tiến lên. Ngay lúc đó Bình cũng chỉ huy đại quân vượt qua cầu. Rút kinh nghiệm lần trước nó để cho thằng Tý Em và Tèo ở lại giữ lấy cây cầu. Được tin Ân báo không có gì khả nghi cũng như không thấy bóng của địch quân nó ngạc nhiên và thắc mắc tự hỏi Trí Đa Tinh Nguyễn Sáu đang giở trò gì. Mặc dù hồi

hộp trong bụng nhưng nó cũng bậm môi thúc quân đi tới. Trời sáng rõ cho Bình và quân lính làng Bình Hòa thấy mỗi gốc dừa đều có đồng trái cây rụng và lá dừa gom thành đồng dọc theo đường.

– Hà... hà... hà... Tao hổng có mắc mưu mày nữa đâu Sáu ơi...

Nói xong Bình ra lệnh cho quân sĩ đi dài dài theo con đường mòn để phá hủy các đồng trái cây và lá dừa. Quân lính làng Bình Hòa vừa đi vừa cười nói la hét om sòm vì đắc ý khi phá được kế mưu của địch.

Đứng sau gốc cây dừa Sáu im lìm quan sát trận địa. Nó mỉm cười khi thấy bóng dáng cao lớn của thằng Bình đang giơ tay chỉ huy binh sĩ. Chiếc ná thung bằng sừng trâu bóng lưỡng được nạp đạn.

– Bắn...

Lệnh được ban ra. Đường ná thần xạ của Dưỡng Gio Cơ bay vút đi. Hàng chục tay ná của quân lính làng Lương Quói bay vút trong không khí. Nó không nhằm bắn vào địch quân mà bắn vào mấy cái ổ ong đang treo lơ lửng nơi thân cây dừa. Bụp... Bụp... Bụp... Ổ ong bị bắn bể thành trăm mảnh. Liền theo đó hàng trăm con ong túa ra.

Đang cười nói Bình hơi giật mình khi nghe tiếng đạn bay vun vút. Hơi hoảng sợ nó mọp người né tránh xong lại đứng thẳng dậy khi nghe đạn ná thung bay vun vút lên trời. Bật cười ha hả nó nói lớn với quân sĩ của mình.

– Thằng Sáu nổi danh thần xạ mà lại bắn vệt trời tụi bây ơi...

– Ê Sáu... Mày có ngon mày bắn trúng tao nè...

Không có tiếng trả lời. Đột nhiên Bình nghe tiếng vù vù ở trên đầu của mình. Ngước lên nhìn nó tái mét mặt mày khi thấy vầng mây vàng hực chụp xuống đầu của mình. Thằng thủ lĩnh Bình Hòa buột miệng la làng chói lọi.

– Ong vò vẽ... Ong vò vẽ tụi bây ơi...

Ba tiếng “ong vò vẽ” thoát ra khiến cho quân lính làng Bình Hòa hết hồn. Nhìn quanh chúng thấy những con ong vàng sậm từ trên cao xà xuống như máy bay bỏ bom. Thằng Ẩn thều thào.

– Trời... Vò vẽ... Má ơi...

– Ui da nó chích đau quá...

– Tía ơi cứu con... Ui da...

– Chạy... chạy... không chết với nó...

Hét lớn Bình co giò phóng trước. Nó biết không thể nào quánh lại đàn ong vò vẽ đang vỡ tổ. Chạy là cách hay nhất mặc dù chạy cũng bị ong chích nhưng ít hơn là ở lại để bị chích nhiều hơn. Hơn chục đứa con nít quăng gậy gộc ôm đầu chạy trốn chết mặc dù biết trên đầu đám ong vò vẽ đang bay theo truy kích chúng bèn gót.

Được lệnh của Sáu nên quân binh làng Lương Quới nín khe không dám động đậy vì sợ bị ong chích. Tuy nhiên tiếng cười của chúng vẫn phát ra sảng sặc khi thấy đám con nít Bình Hòa bị ong vò vẽ rượt đánh tơi bời.

HƯƠNG CẢ CỌP

Ất cứ ai là dân ở quận Giồng Trôm thuộc tỉnh Bến Tre đều biết một địa danh nổi tiếng là Ba Châu, gồm ba làng Châu Bình, Châu Hòa và Châu Phú. Hai làng Châu Bình và Châu Hòa tiếp giáp với nhau và cũng nằm cạnh con sông Ba Lai.

Câu chuyện Hương Cả Cọp hay còn có tên Ông Cả Cọp do bà ngoại của tôi kể cho nghe lúc còn nhỏ, cách đây lâu lắm nhưng tôi vẫn còn nhớ. Đó là chuyện

của một con cạp làm hương cả của làng Châu Bình.

Chức hương cả là một chức vụ cao nhất trong làng thường do một người có địa vị, thế lực và giàu nhất trong làng đảm nhiệm. Tuy nhiên làng Châu Bình lúc còn hoang sơ thì chức hương cả lại do con cạp đảm trách. Dĩ nhiên là dân làng đâu có chọn ông ba mươi làm hương cả nhưng vì một lý do đặc biệt cái bằng sắc mà triều đình Huế ban cho ông hương cả bị con cạp chặn đường cướp lấy nên người ta coi nó như là hương cả và cái tên Hương Cả Cạp hay vắn tắt Cả Cạp thành hình. Nó là một trong nhiều huyền thoại của làng Châu Bình vào những năm sau khi Nguyễn Ánh lên ngôi lập ra nhà Nguyễn.

Số là trong những năm bị quân Tây Sơn rượt chạy thì Nguyễn Ánh lưu

lạc về tận miệt Bến Tre rồi sau đó mới theo cửa Hàm Luông chạy ra Côn Sơn. Ở vùng Bến Tre có một thứ rau dại tên cải trời mà bà ngoại của tôi nói do một câu chuyện thương tâm xảy ra trong thời gian Nguyễn Ánh lưu vong.

Trong nhóm người chạy loạn có một bà phi tên Nguyễn Thị Rằm. Bà này sinh cho ông ta một người con trai tên hoàng tử Cải. Bị Tây Sơn rượt nả, ông ta bỏ lại Bến Tre nhiều tướng tá và quân sĩ cũng như gia tiểu của mình mà chỉ mang được một số ít ra Côn Sơn. Tại Côn Đảo ông ta nghe thủ hạ thân tín nói bà Nguyễn Thị Rằm có dan díu với một vị tướng của mình và sau đó sinh ra hoàng tử Cải. Có lẽ vì phần hận và tức giận nên ông ta ra lệnh thắt cổ hoàng tử Cải và hạ ngục bà Nguyễn Thị Rằm. Bởi vậy vùng Bến Tre mới có câu ca dao sau: “Gió đưa cây

cải về trời. Rau răm ở lại chịu lời đắng cay...” và cây cải trời là để tưởng nhớ tới vị hoàng tử bất hạnh bị chết oan.

Trở lại chuyện cọp ở Châu Bình. Số binh lính mà Nguyễn Ánh bỏ lại ở Bến Tre mới tản mác khắp nơi. Một số người lẩn mò về vùng Châu Bình để khai khẩn. Tại vùng hoang vu này họ phải đối đầu với ba thứ thú dữ là cọp, rắn và cá sấu. Cọp nhiều vô số kể, cá sấu lội lênh khênh và rắn bò lổm ngổm. Vào những năm 1955 tôi còn thấy khoảng đất bên kia con rạch nơi hông nhà bà ngoại có hai con rắn dài chín mươi thước khoanh tròn trên đất hóng mát.

Người di dân sống trong những ngôi nhà sàn, có hàng rào bằng thân cây bao quanh. Mỗi lần đi làm rẫy làm vườn họ phải đi thành toán năm bảy người trang bị giáo mác và chiêng trống để xua đuổi

cọp. Mấy ông ba mươi dạn dĩ tới độ vào tận nhà rình bắt trâu bò, heo hoặc đôi khi đói quá bắt cả người để ăn thịt. Cũng vì lý do phải chống lại cọp nên đa số dân cư đều biết võ nghệ. Càng võ nghệ cao cường chừng nào họ càng được dân làng nể trọng chừng đó.

Ông tổ của tôi là một hào phú có đất đai điền sản khá nhiều. Nhưng điều khiến cho người ta nể phục ông chính là võ nghệ. Trong làng còn có một người khác cũng giàu có không kém ông tên Nhẫn. Ông ta biết võ và giàu có nên được dân chúng tôn làm hương cả. Muốn danh chính ngôn thuận người ta phải làm đơn xin trên quận, quận chuyển lên tỉnh rồi sau đó chuyển ra Huế. Sau khi được vua chuẩn chỉ cái giấy chứng nhận mà người ta gọi là bằng sắc từ Huế chuyển vào cho tới tận làng và ông hương cả Nhẫn cùng

với dân làng đi đón bằng sắc đem về tận nhà ông ta.

Chuyện đó êm xuôi cho tới một năm khi đón bằng sắc từ đình về nhà thời rắc rối xảy ra. Con đường từ đình về nhà khoảng chừng hai cây số. Khi về tới nửa đường thì đám rước bị cọp chặn đường. Thoạt đầu là một con cọp vằn to lớn chặn đánh đám thủ hạ của ông hương cả. Nhẫn chạy tán loạn và cả ông ta cũng bị hổ vồ suýt toi mạng. Lũ cọp chặn đường không ăn thịt một ai hết mà chỉ chồm cái bằng sắc đi mất. Hương cả Nhẫn bị mất bằng sắc thì giận ít mà mất mặt với láng giềng mới giận nhiều. Ông ta dẫn thủ hạ lùng bắt cọp nhưng lần nào cũng bị cọp đánh cho tơi tả song cũng không tìm ra cái bằng sắc của vua ban con cọp giấu ở đâu.

Trong ba năm dài làng Châu Bình bị

các làng khác chê cười vì để cho cọp làm hương cả. Khi tới hạn lãnh bằng sắc mới về ông cả Nhẫn biết thế nào cũng bị cọp chặn đường nữa nên đành phải nhường chức hương cả cho ông tổ của tôi. Ông tổ cũng biết khi nhận làm hương cả và đi đón bằng sắc của vua ban về nhà mình là ông phải đánh với cọp.

Vì thế mà ông chuẩn bị chu đáo. Mang theo ba người con trai với thủ hạ ông đi lãnh bằng sắc. Nửa đường đoàn người thấy ông ba mươi chặn đường. Con cọp này là cọp vằn, thứ cọp hạng bét của loài cọp. Theo lời ông tổ tôi kể lại cho con cháu nghe thì có bốn thứ cọp. Cọp vằn đứng hạng chót. Kế đó là hắc hổ. Thứ nhì là hổ xám và đứng đầu là cọp bạch, chúa của mọi loài cọp. Con cọp vằn nặng hơn bao gạo chỉ xanh (khoảng trăm ký lô) ngồi chễm chệ giữa đường

như khinh khi đoàn người đi rước bằng sắc.

Người con út tên Phụng của tổ được phái ra thử tài với cộc vằn. Hồ quyền mà giới giang hồ hay tập luyện chính là những ngón đòn bắt chước từ động tác của con hổ do đó đem hồ quyền ra đánh cộc chẳng khác gì múa rìu qua mắt thợ hay vẽ bùa trước cửa Lỗ Ban. Muốn đánh bại người con út phải trở pho quyền bí truyền của dòng họ và qua mấy chục hiệp con cộc vằn phải bỏ chạy. Đoàn người tiếp tục đi dù họ biết đoạn đường sắp tới nguy hiểm trùng trùng. Ngay tại bìa rừng một con cộc lông đen tuyền và đuôi dài lê thê đứng chờ. Chỉ cần nhìn thế đứng của nó mọi người đều biết con hắc hổ này còn dữ dằn hơn con cộc khi nãy. Người con thứ ba tên Qui được phép xuất trận. Con cộc đen trụ bộ, cái

đuôi dài phe phẩy. Người ta bảo khi nào thấy cộc vỗ đuôi là cử chỉ báo nó sắp sửa tấn công. Bịch... Cái đuôi vỗ tung chút bụi mờ cùng với thân hình nặng hơn trăm rưỡi ký nhảy ào tới. Ý sức mạnh nên nó định lấy thịt đè người. Qui tung liền hai cước. Cú đá song phi từng đá vỗ cây khiến cho con cộc đội ngược trở lại nhưng không làm cho nó bị thương. Sự đau đớn làm cho nó tức giận. Vốn là loài thú khôn ngoan, nó biết mình đụng phải cao thủ. Từ đó nó thận trọng hơn bằng cách chuyển bộ vòng quanh đối thủ để tìm sơ hở. Qui đạp tấn và trụ bộ chắc hơn cộc gỗ chôn sâu xuống đất. Lúc này tuy không nhìn nhưng ông lắng nghe bước chân của con cộc và tiếng thở phì phò của nó. Âm thanh mà ông ta cần phải lắng nghe chính là cái vỗ đuôi của con cộc. Phịch... Âm thanh vừa bật lên

Qui nghe gió lộng ào ào sau lưng. Tức tốc ông ta xử thế thiết bản kiêu lật ngửa người nhường cho con cọp bay vọt qua xong lật người đứng dậy. Hai tay của ông ta chụp lấy cái đuôi dài ngoằng của nó và nường theo đà nhảy ông ta xoay người một vòng rồi buông tay ra. Ầm... Thân thể to lớn và nặng nề của con cọp đập vào thân cây. Rống lên tiếng đau đớn nó cụp đuôi chạy mất. Hai chặn đường hai lần đả hổ, nhưng ông tổ có vẻ không vui mừng. Dường như ông đánh hơi được nguy hiểm đang chờ mình. Còn cách nhà trăm bước mọi người chăm chú vào con cọp xám. Đôi mắt xanh lè của nó nhìn ai như hớp hồn họ. Nó há miệng đỏ tươi như máu với hàm răng nhọn lều. Vuốt cọp là một trong những thú vũ khí có sức tát vỡ mặt đối thủ. À... um... Con cọp xám gầm gừ làm cho cây lá rung rinh và

chim muông giạt mình kêu quang quác. Người con thứ hai tên Lân được cha cho phép hầu con hổ xám.

– Phải dùng cước... Phải đá trúng chỗ ngiệt của nó...

Lãnh lời giáo huấn của cha Lân nhập cuộc đấu với con hổ xám. So về trọng lượng thì Lân chỉ bằng nửa đối thủ. Tuy nhiên được học võ từ lúc lên bảy sau này lớn lên Lân tự luyện cho mình ngón nghề riêng là đá gốc cây. Vùng này rừng hoang cây cối um tùm nên đá gốc cây cũng không là chuyện lạ. Ngoài chuyện làm ruộng vườn tối về là đứng đá vào gốc cây. Thoạt đầu đau điếng, chảy máu, xưng chân phải có thuốc gia truyền để thoa cho bớt đau nhức và làm cho da thịt cứng rắn. Đá độ hai ba năm là có thể làm rung cây và phải đá chừng nào cho cây

trốc gốc ngã mới được gọi là thành tựu công phu.

Đạp tấn chữ đỉnh, Lân biết mình chỉ đánh một đòn trúng ngay chỗ nghiêm mới hạ được con cọp to lớn. Đấu dằng dai yếu sức là bị nó chụp hay tát vỡ mặt mày. Hai đối thủ vờn nhau để tìm sơ hở. Bốn chân chụm lại, đuôi phe phẩy báo hiệu con vật sắp ra đòn. Con hổ xám phóng tới. Trọng lượng hơn trăm rưỡi ký cộng thêm đà phóng tới khiến cho bất cứ ai cũng không dám trực tiếp đương đầu. Lân dán người gần sát mặt đất. Toàn thể trọng lượng của ông đều nhờ vào hai chân từ đầu gối trở xuống bám cứng trên mặt đất. Nằm trong tư thế đó ông thấy con cọp bay qua. Hai tay chống xuống đất làm điểm tựa, hai bàn chân đủ sức đá bật rễ gốc cây nện đúng vào hạ bộ con cọp xám. Bình... Bình. Vị chúa tể

sơn lâm rống lên tiếng kêu đau đớn rồi ngã lăn ra đất. Giãy giụa mấy cái nó khập khễnh đứng dậy và thông thả rút lui. Dù bị thua trận song nó không chịu mất đi cái oai phong của vị chúa tể.

Ba chặng đường trôi qua. Chỉ còn một cửa ải nữa thôi. Cách nhà mười bước một con cọp bạch lông trắng như bông, hai mắt sáng ngời, đuôi dài phết đất đang đứng chờ. Cọp bạch là chúa của loài cọp. Người ta đồn con bạch phải sống mấy trăm năm vì nó phải sống qua ba thời kỳ từ cọp vằn đổi màu thành đen, xám và sau cùng là trắng. Cọp bạch có sức mạnh vô cùng và cũng khôn ngoan không kém chi người. Có truyền thuyết cho rằng sở dĩ cọp bạch khôn là vì những oan hồn của người bị nó giết ăn thịt vẫn còn lẩn quẩn bên cạnh để chỉ dạy cho nó cách đối phó với người. Tới đây thì ông

tổ biết mình phải xuất trận. Cầm trong tay cây côn bằng gỗ đỏ ông chậm chạp tới đứng đối diện với vị chúa tể sơn lâm. Hai đối thủ đều biết một câu. Rừng không dung lưỡng hổ. Đất không có hai vua. Hôm nay người và thú gặp nhau, so tài với nhau vì hai chữ danh dự và sự sinh tồn của dòng họ. Người thắng thì cọp phải bị tiêu diệt còn cọp thắng thì người phải bỏ đất đi kiếm nơi khác làm ăn. Tiếng gầm của vị chúa tể sơn lâm khiến cho mọi người xanh mặt. Con bạch hổ chuyển mình. Mạnh bạo, hùng dũng, uyển chuyển, trong nhu có cương, trong cương tàng ẩn nhu, đó chính là bạch hổ quyền vang danh thiên hạ được phô diễn bởi chúa của muôn loài hoang thú.

Ông tổ triển đình tấn. Tuy đã ngoài năm mươi nhưng nhìn ông đứng tấn người ta mới biết đối với con nhà võ

năm mươi chưa gọi là già. Thanh mộc côn tổ truyền đưa xiên xiên ra. Đây là Phong Lôi Côn, thứ côn pháp của dòng họ đã bị thất truyền mà sau này con cháu không còn ai biết nữa. Thứ côn thuật này khi múa lên thời tạo nên sức gió mạnh và gây nên âm thanh như tiếng sấm gầm bởi vậy mới gọi là Phong Lôi Côn.

Con cọp bạch tỏ ra vô cùng thận trọng như biết mình chạm đúng địch thủ đồng tài đồng sức bằng cách chuyển bộ ba vòng mà chưa chịu tấn công. Thú chưa ra đòn thì người cũng bất động. Cuối cùng thú ra tay trước. Chóp đuôi đập mạnh một cái. Bốn chân chụm lại và bằng sức mạnh thiên phú con bạch hổ nhẩy ào vào đối phương. Hụp nửa người ông tổ loang côn một vòng. Bốp... Bốp... Con hổ bạch rống lên tiếng đau đón trần người rơi xuống đất. Dù bị trúng đòn

nhưng nó chưa chịu thua. Ào... Nguyên khối thịt nhảy tới với hai chân trước mở ra thành vuốt bén chụp vào đối thủ. Gió rít lạnh lạnh cùng với bóng côn loang loáng. Con cạp bạch khi trần, khi nhảy, lúc chụp, lúc né, khi gầm rống vang dậy vùng đất hoang du. Người và thú choảng nhau một trận toí bời hoa lá. Khi hai bên ngừng đấu mọi người mới thấy con cạp bạch chỉ đứng có ba chân. Nhìn chăm chặp vào đối thủ giây lát nó lặng lẽ bỏ đi. Kể từ trận đấu sinh tử đó làng Châu Bình không còn bị cạp làm hương cả nữa. Người ta cũng không thấy bóng dáng cạp lảng vảng trong làng. Vị chúa tể sơn lâm đã bỏ đi nơi khác. Rừng không dung lưỡng hổ là như vậy. Dân làng mới phong tặng cho ông tổ cái tên Hương Cả Cạp mà người ta gọi quen thành Cả Cạp.

Phụng, người con út sau thành trở thành một võ sĩ nổi tiếng. Trong một lần đánh võ đài ông giật được chức vô địch nhưng bị phe thù nghịch hạ độc về tới nhà thổ huyết mà chết. Do ở cái chết của ông Phụng mà ông tổ không truyền dạy võ thuật lại cho con cháu. Võ gia truyền đánh cạp đã bị thất truyền. Đám con cháu như tôi sau này chỉ còn học được một thứ võ là võ miệng hay võ chữ để viết ra câu chuyện cổ tích cũng như nhớ lại huyền thoại của ông cha từng phá sơn lâm, đâm hà bá làm thành miền nam trù phú và xinh đẹp của nước ta.

NGỦ VỚI TRẦN

Tiếng keng gõ keng keng vang
ngoài sân báo hiệu giờ tan học.
Đám học trò con nít giành nhau ra trước.
Sáu đứng im bên cạnh đám con gái đang
tụ lại một chỗ. Nó không muốn hòa
mình với đám con nít vì bây giờ nó đang
học lớp nhì. Nó tự nghĩ mình đã lớn nên
không muốn làm trò cười cho đám con
gái cùng lớp. Cô giáo Thâu đang bận rộn
bắt đám con nít xếp hàng ngay ngắn rồi
dẫn chúng đi từ từ ra cổng. Tội nghiệp

cho cô la khan cả cổ mà đám con nít cứ lờ đi.

– Ê Sáu... Bữa nay mày làm gì?

Con Mơi cười hỏi Sáu. Nó là đứa con gái học lớp nhì và nhỏ tuổi nhất trong đám con gái đi học ở ngôi trường tiểu học này. Nói là nhỏ tuổi chứ nó đã mười bốn tuổi rồi. Con gái ở quê đi học trễ lắm. Nhiều đứa lớn chồng chồng mà còn học lớp nhì hay lớp nhất. Có đứa đang đi học bỗng biến mất tiêu rồi sau đó mới nghe mấy đứa khác nói đi lấy chồng rồi. Con gái ở đây đi học vì bị bắt buộc. Cha mẹ bị cô thầy bảo phải gởi con tới trường để cho cô thầy có việc làm và lãnh lương tháng tháng. Thật ra thì cha mẹ cũng nghĩ cho nó tới trường biết được chữ nào hay chữ đó còn hơn lêu lổng suốt ngày. Bởi vậy có đứa đang đi học rồi xin thầy cô nghỉ

vài ngày vì phải làm ruộng, bẻ dừa hoặc hái trái cây.

– Sáu... Bữa nay mày làm gì?

Con Mơi lại hỏi. Đúng ra tên của nó là Mai, nhưng vì trùng tên với ông bà, hoặc bà con ai đó trong làng nên người ta gọi trại đi là Mơi. Cái chuyện kỵ tên xảy ra hoài. Cha mẹ có thai trước khi đặt tên con phải dò hỏi xem có trùng tên ai trong làng. Nếu bị trùng là phải kiếm tên khác. Rốt cuộc rồi họ chọn những cái tên xấu hoắc hay kỳ dị hoặc buồn cười như Dứt, Cứt, Xoài, Mận, Dừa, Cam, Quít, Bông...

– Hồng có làm gì. Mày hỏi chi dậy?

– Tao tới nhà mày chơi?

– Chơi cái gì?

Sáu hỏi gọn bản và con Mơi trả lời một hơi.

– Chơi cái gì cũng được. Mà muốn chơi cái gì tao chơi cái đó...

Con Mơi có bà con với nó và nó là vai anh mặc dù nhỏ tuổi hơn. Hai đứa coi nhau như bạn. Cũng vì vậy hai đứa đối đáp với nhau mà người ngoài nghe chắc phải lắc đầu cười. Thứ ngôn ngữ nhà quê giản dị và thật thà cũng như con nít nghĩ sao nói vậy.

– Tao đi câu cá. Mà đi hông?

– Đi... Mà sao mà đi câu cá hoài vậy?

Sáu muốn xì ra là mỗi ngày sau giờ học nó phải đi câu cá để đem về cho má hoặc chị năm làm đồ ăn. Hôm nào nó không đi câu hoặc đi câu mà không có cá cả nhà trơ mồm, ăn cơm với đọt lang luộc

chấm nước mắm. Nó không thích ăn đọt lang chấm với nước mắm mặn chát nên phải đi câu. Cá mà nó thường hay câu là cá bóng dừa và cá lòng tong.

– Tao thích đi câu cá... Mà hông biết chứ ông Khương Tử Nha nhờ câu cá mà sau này làm quan lớn lắm...

– Vậy hả... Mơi mốt mà làm quan mà còn chơi với tao hông?

– Nó mà làm quan... Hoang đàng thì có...

Con Mận xen vào. Sáu lườm con nhỏ này. Nó là đứa con gái dữ nhất, xí xọn nhất, chảnh chệ nhất. Thật sự thì con Mận không xấu nếu nó không bị sút môi và dữ như bà chẳng.

– Kệ tao... Tao hoang đàng còn hơn mà đi mót lúa...

Thầy Quờn bước ra cửa. Sự có mặt của ông ta làm tắt nghẽn cuộc đấu khẩu giữa Sáu và con Mận.

– Thôi mình đi về...

Nói xong con Mỏi kéo tay bạn bước ra và Sáu theo sau. Nó nhìn sau lưng đứa em bà con lớn tuổi hơn mình. Mái tóc dài đen thoảng mùi dầu dừa có thêm chút bông bưởi. Chiếc áo bà bà chắc lúc mới mua màu trắng nhưng bây giờ đã ngả ra màu ngà ngà lốm đốm những bết nâu sậm.

Ra khỏi cổng trường hai đứa quẹo trái. Gió man mát. Con chim cu đậu tuốt trên ngọn cây dừa lão cất tiếng gáy nghe thật buồn. Giữa trưa nắng mà nghe chim cu gáy buồn lắm.

– Một hồi tao qua nhà mày đi câu nghen...

Mỏi lên tiếng. Sáu quay qua nhìn nó. Mỏi không đẹp nhưng dễ thương, hiền và ít nói. Trong lớp đám học trò con gái nó được thầy Quờn cưng nhất vì mỗi buổi sáng đi học nó đều hái cho ông khi thì trái ổi, khi trái xoài hoặc bịch chùm ruột để thầy lai rai.

– Ủa... Tao chờ mày... Mà mày phải qua sớm sớm... Hay thôi để tao qua nhà mày...

– Ủa... mày qua nhà tao hái ổi cho mày ăn...

Dứt lời con Mỏi bước lên cây cầu làm bằng thân cây dừa bắc qua con rạch nhỏ. Đứng nhìn theo con Mỏi giây lát Sáu ù té chạy thật nhanh. Mười phút sau nó quẹo cua thật gắt vào con đường đất về nhà mình. Hàng rào làm bằng cây quít tàu bắt đầu có trái chín vàng. Nó tuôn

vào nhà như cơn lốc. Nhà vắng không có ai. Má nó đã đi lên Sài Gòn để thăm anh Tư và chị Hai. Chị Năm chắc ghé nhà bạn, còn thằng Sơn thì lang thang đâu đó. Quãng cuốn tập lên giường Sáu chộp cái cước đi nhanh ra sau nhà. Chỉ cần ba nhát cước thật sâu nó đã tóm được chục con trùng. Trở vào nhà lấy cần câu nó chăm chỉ xỏ sợi nhợ xuyên qua mấy con trùng. Lát sau nó có được khúc mỗi dài đủ để câu cá bóng dừa nguyên cả ngày. Làng này có rất nhiều cá bóng mà loài cá bóng dừa là loài cá háu ăn, mê ăn nhất. Câu loại cá này ai câu cũng được kể cả con nít bốn năm tuổi vì không cần lưỡi câu. Thả sợi dây câu bằng nhợ có xỏ khúc trùng xuống là con cá bóng dừa ăn và ngậm luôn không chịu nhả ra. Nhiều con bị giật lên tới trên bờ đất mà miệng vẫn còn ngậm cứng môi. Xỏ xong một cần nó tiếp tục xỏ cần câu thứ nhì dành

cho con Mơi. Con nhỏ này thích câu mà lại sợ con trùng. Thật kỳ cục. Thứ đáng sợ lại không sợ mà đi sợ con trùng. Chúi đầu vào lu nước uống một hơi no canh hông nó bươn bả ra khỏi nhà không cần phải khép cửa lại. Ở đây không có ai ăn cắp vì chung quanh toàn bà con hay chòm xóm. Vả lại nhà nó cũng chẳng có gì đáng giá để cho người lạ ăn cắp.

Cầm hai cái cần câu nó vừa đi ngó quanh quất. Con lộ đất chạy dọc theo cái rạch nhỏ mà nước ròng bắt đầu chảy chậm lại để trở thành những lòn. Đây là lúc câu có nhiều cá nhất vì cá bắt đầu ra khỏi chỗ ở để đi tìm mồi. Không muốn mất thì giờ Sáu cầm đầu chạy. Nó băng qua cây cầu vào nhà Mơi nhanh hơn một lực sĩ chạy điền kinh. Nhưng nó khựng lại khi thấy Mơi vừa nhảy vừa đi. Trên tay nó cầm hai trái ổi da bóng lường.

– Mày tới chậm chút nữa là tao rách hết trơn...

Mơ cười nói giỡn rồi đưa hai trái ổi nhỏ hơn ngón chân cái một chút. Nhìn thoáng qua Sáu biết đó là hai trái ổi chim ỉa. Nó là một thứ ổi nhỏ trái, nhiều hột nhưng giòn và ngọt. Ba tiếng ổi chim ỉa đủ nói lên gốc gác của thứ ổi hoang này. Hai đứa trao đổi nhau. Con Mơ cầm cần câu còn Sáu lấy hai trái ổi bỏ vào túi áo. Hai đứa đi dài theo bờ rạch. Hễ lần nào hai đứa đi câu chung với nhau là Sáu để cho Mơ chọn chỗ ngồi câu. Nó không chịu cũng không được vì con Mơ tự giành lấy cái quyền nên Sáu vì chiều bạn đành để cho Mơ chọn lựa. Hơn nữa nó biết con Mơ có tay sát cá. Nó ngồi chỗ nào là chỗ đó cá ăn lia lịa, giựt mỗi tay luôn.

– Chỗ này...

Con Mơ dừng lại ngay chỗ có thân cây dừa nằm sát mé rạch. Liếc quanh quất thấy bờ rạch trống trơn Sáu nói nhỏ.

– Có cá hông mậy?

– Có sao hông có...

Không cần sự ưng thuận của Sáu, Mơ ngồi xuống thân cây dừa rồi bắt đầu thả sợi nhợ có xâu trùn xuống nước. Sáu cũng làm theo.

– Rồi... rồi...

Mơ la nhỏ nhỏ khi nhìn thấy dây câu căng thẳng và đảo qua đảo lại. Thận trọng và chậm chạp nó từ từ giở cần câu lên cao. Một con cá bóng dừa thật bự đang đong đưa trên mặt nước mà vẫn còn ngậm mồi không chịu nhả ra cho tới khi Mơ đưa nó vào tận giữa bờ dừa. Bắt đầu từ đó Sáu vừa câu vừa lo gỡ cá cho

hai đứa. Con Mơi quả có tay sát cá. Nó giật lia lịa khiến cho Sáu làm không kịp. Nhìn râu cá bóng dài Sáu nói lớn.

– Thôi đủ rồi...

Sáu lên tiếng. Mơi vẫn ngồi yên hong nhúc nhích.

– Mình ngồi chơi chút nữa đi... Dìa nhà làm chi sớm dậy...

Sáu không muốn nói cho Mơi biết nó cần dìa nhà để bắt chuột cho con trăn của nó ăn. Cứ mỗi tuần lễ nó phải bắt một con chuột để làm mồi cho con trăn. Từ khi Bảy Lê chết cho tới nay hơn ba tháng rồi con trăn lớn thấy rõ. Vì bận nuôi con trăn nên nó đã bàn giao con răn bông súng lại cho Sơn. Chiều lòng con Mơi nó ngồi thêm chút nữa nhưng không để tâm vào chuyện câu cá. Lát sau

nó nói nhỏ với con Mơi bằng giọng như năn nỉ.

– Thôi mình đi dìa đi...

Thấy con Mơi chưa nhúc nhích nó tiếp.

– Tao phải về kiểm chuột...

Vừa nghe nói tới tiếng chuột Mơi đứng bật dậy liền. Sáu cười thầm. Đàn bà, con gái thật kỳ. Đàn ông, con trai hông sợ mà lại đi sợ chuột, rắn, trùng, sâu... Nó nhớ một lần chị hai đang nấu cơm và nó đại dột cầm cái đuôi đưa con chuột ra trước mặt của chị. Ré lên tiếng kinh hoàng, mặt mày tái mét chỉ la làng chói lọi. Có một điều nó quên là chị hai đang cầm cây đũa bếp trong tay. Sợ quá chị quất đũa bếp vào đầu nó mấy cái đau điếng. Từ hôm bị ăn đũa bếp nó học

khôn hồng có nhát chỉ lúc đang làm bếp.

– Mày kiếm chuột để làm gì?

Vừa nói Mơi vừa nhích lại gần chỗ Sáu đứng như nó đang thấy con chuột bò trước mặt. Sáu cười hích hích vì khoái chí. Nó nghĩ thầm trong trí.

– Mày sợ chuột thì tao sẽ có cách nhát mày... Tao sẽ làm cho mày nghe lời tao... Tao biểu sao mày làm vậy...

– Tao phải bắt chuột cho con trần ăn...

Mơi quay mặt nhìn Sáu lom lom. Hết chuột lại rắn trần. Tại sao thằng con nít quỉ này lại đi nuôi ba cái đồ kỳ cục. Tại sao nó hồng nuôi trâu, bò, heo, gà vịt, chim mà toàn nuôi dế, cá lia thia, kiến, ong rồi bây giờ tới chuột với rắn.

– Mày nói thiệt hả Sáu?

Con Mơi hỏi và Sáu gật đầu.

– Anh Bảy Lê cho tao con trần để nuôi...

Giọng của con Mơi cất lên buồn buồn.

– Tội nghiệp anh há. Tao thấy chị Mến khóc hoài hà...

Ngược nhìn Sáu nó nói với giọng nghiêm nghị.

– Mày không thấy gương anh Bảy sao. Nuôi chi ba cái thứ mắc dịch mắc ôn đó...

Không trả lời Sáu thu dọn thật nhanh. Tay mặt cầm hai cần câu, tay trái xách xâu cá bóng dừa nó hỏi.

– Mày dì nhà hay qua nhà tao chơi?

– Tao qua nhà mày chơi rồi tối mày đưa tao dì ghen. Đi một mình tao sợ ma...

Sáu gật đầu. Dù là đứa con nít nổi tiếng lì lợm nhưng nó cũng sợ ma chút chút. Người lớn còn sợ ma huống chi con nít. Tuy nhiên vì tự ái nó dấu kín nỗi sợ ma của mình. Nó không muốn cho ai biết chỗ yếu của mình kể cả Mơi, con bạn thân nhất. Nó phải tỏ ra xứng đáng với sự nỗ lực của đám con nít trong làng. Nó phải là anh hùng, dù là anh hùng rơm ở cái làng vô danh và nghèo nàn có nhiều đứa con nít thất học.

– Ủa... Mày qua nhà tao chơi...
Mình ăn cơm rồi tao cho mày coi con trần. Tối tao sẽ đưa mày dì tới nhà...

Mơi cười gật đầu ưng thuận. Nó tin vào lời hứa của bạn. Sáu chưa bao giờ thất hứa với nó. Đi tới ngõ Sáu đứng chờ Mơi chạy vào nhà xin phép ba má. Cúi đầu nhìn nước lớn chảy chậm nó miên man nghĩ tới con trần của Bảy Lê cho nó. Con vật càng lớn càng đẹp ra. Da của nó bóng láng, vẩy của nó bắt đầu đổi màu. “Chắc tới lúc nó trở mã giống như con gái...”. Sáu không biết rõ con gái trở mã đẹp như thế nào mà nó chỉ nghe má nó nói với chị năm mỗi lần thấy chỉ ăn mặc hoặc chải đầu hay soi gương. Nó băn khoăn tự hỏi con trần của nó có đẹp hơn con Mơi không. Nghe tiếng động Sáu ngược lên thấy con Mơi đi ra. Con nhỏ có dáng đi uyển chuyển không thua gì trần bò. Sáu cười thầm vì sự so sánh của mình. Nó không dám nói ý nghĩ này ra vì sợ con Mơi sẽ giận khi bị so sánh giống như rắn. Ngang qua tiệm tạp hóa của bà

Hai, Mơi ghé vào mua một cái bánh cam rồi bẻ làm hai đưa cho Sáu phân nửa.

Tuy nhà không giàu song vì là con út nên Mơi được ba má cưng chiều. Mỗi buổi sáng đi học nó được má cho tiền ăn quà bánh phủ phê. Nhờ vậy mà Sáu được hưởng lây. Ngoài chuyện bạn bè bà con với nhau, Mơi còn được Sáu bênh vực và che chở mỗi khi bị đám trai gái trong làng ăn hiếp. Kể từ khi hai đứa thân nhau, không đứa nào dám chọc ghẹo Mơi vì nể và ớn Sáu. Sở dĩ đám con nít sợ và người lớn nể nang Sáu vì nhiều lý do. Đám con nít sợ nó vì cái tính lì lợm và ngang tàng. Chúng nể Sáu vì sự hiểu biết của nó. Nhờ đọc sách mà Sáu biết nhiều hơn những đứa trẻ đồng trang lứa. Tuy nhiên điều khiến cho con nít và ngay cả người lớn phải nể nang nó chính là cái uy thế của gia đình. Nội cái danh vị cháu

ngoại ông hương cả và cháu nội của ông hội đồng đủ khiến cho ai ai cũng phải e dè nó. Huống chi ba của nó còn theo Việt Minh đánh Tây. Tuy không gặp ba lần nào kể từ khi ông vào bưng kháng chiến nhưng nó nghe người ta nói ba nó làm lớn lắm. Cũng vì vậy mà ngay cả ông hương quản Cấy, tía của thằng Bảy Thừa còn ớn nó. Ông không dám đụng tới gia đình nó vì sợ Việt Minh về hỏi thăm sức khỏe của ông. Thành ra mặc dù biết ba nó theo Việt Minh, chú nó theo kháng chiến, dưỡng nó làm đại đội trưởng du kích mà đám lính theo Tây ở trong làng lơ đi như không biết.

Về tới nhà đưa xâu cá cho chị năm xong để mặc cho con Mơi phụ chị mình nấu cơm Sáu bươn bả ra vườn. Nó phải tìm mồi cho con trăn vì đã quá kỳ hạn cho con vật ăn. Nó phải kiếm thần lằn,

rắn mối hay chuột. Tốt nhất là chuột vì trăn rắn thích ăn chuột nhất. Phải con chuột còn sống vì trăn không chịu ăn môi chết. Nó đã thử vài lần nên biết mặc dù đói rã họng ra con trăn nhất định không ăn đồ chết. Nó còn hơn tía mình nữa. Sáu lăm bằm trong lúc mắt lão liên nhìn lên đột dứa xiêm hy vọng thấy được con chuột mập ú đang treo tòn ten trên bẹ dứa. Nó sáng mắt lên khi thấy con chuột đang nằm mọp trên ngọn cây dứa xiêm. Móc cái ná thung ra, lắp đạn đất sét vào nó giương tay. Phải bắn một phát và phải bắn làm sao cho con chuột rớt xuống mà vẫn không chết. Giây thun căng ra thẳng băng, mắt nhìn vào mục tiêu, tay mặt gồng lên, tay trái giữ viên đạn. Vù... Bịch... Con chuột nhảy tung lên rồi rơi xuống mương đầy nước. Buông cái ná thung Sáu nhào xuống trước khi con chuột chìm trong nước. Chụp lấy con

chuột và giữ cứng trong tay mình nó lợi nhanh vào bờ. Lặn cái ná thung vào lưng quần nó mới có thời giờ quan sát con chuột. Thấy hai mắt con vật mở thao láo nó mỉm cười sung sướng.

Ăn cơm xong đã hơn năm giờ nhưng trời vẫn còn sáng trưng.

– Tao cho con trăn ăn mày có muốn coi hông?

Nghe chuột với trăn con Mơi dự dự nhưng nghĩ có Sáu ở bên cạnh, vả lại cũng tò mò muốn biết nên nó gật đầu. Nằm dài trên chiếc chiếu ngoài hàng ba con Mơi chờ Sáu biểu diễn màn cho trăn ăn chuột. Đầu tiên nó mang ra cái nia có vách chắn cao. Kế đó nó bỏ con trăn vào rồi sau đó mới tới con chuột. Mặc dù không biết gì nhiều song con Mơi cũng nhận ra chuyện lạ. Ngay lúc bị bỏ

vào con chuột tỉnh táo liền. Đường như đánh hơi được nguy hiểm nên hai mắt nó lảo liên, bốn chân chụm lại trong thế thủ hoặc sẵn sàng chạy trốn. Con trăn thì lại khác. Đang khoanh thành vòng tròn nó chợt ngóc đầu lên. Cái lưỡi có hai nhánh nhọn hoắt lè ra thụt vào rồi toàn thân của nó chuyển động dần dần tới mục tiêu. Cái đầu bất động, hai con mắt của nó mở trừng trừng như thôi miên con mồi. Con chuột lùi tới sát thành vách và co rúm lại vì không còn đường chạy trốn. Cái đầu con trăn như dài ra thêm. Không biết nghĩ sao mà con Mơi chợt nắm lấy tay của Sáu và siết chặt lại. Chắc nó sợ.

– Tội nghiệp con chuột quá...

Mơi thì thâm. Đường như đứng trước cảnh con vật sắp sửa bị ăn thịt nó động lòng thương cảm. Sáu gật đầu nhưng trong lòng nó lại nghĩ khác. Cá

ăn kiến và kiến ăn cá mà. Với lại nó quá quen thấy rắn ăn những con vật khác hay bị những con vật khác ăn lại.

Mơi buột miệng la tiếng nhỏ khi thấy con trăn ngoạm lấy con chuột. Cử động tấp mồi của con trăn lạ không thể tưởng. Với lại bị thôi miên nên con chuột hoàn toàn không có phản ứng nào. Hai chân sau của con chuột giựt giựt mấy cái rồi sau đó bất động luôn. Từng bấp thịch chuyển động con trăn chậm chạp nuốt cho tới khi con chuột biến mất. Mơi thả tay Sáu ra rồi quay qua cười với bạn. Nó có vẻ then thò còn Sáu thì lại sung sướng vì được cô bạn xinh đẹp nắm tay.

– Tao đi về...

Mơi lên tiếng khi thấy trời chạng vạng tối.

– Chờ tao nhốt con trăn lại rồi tao đưa mày về...

Sáu hồi hả thu dọn đồ nghề và bỏ con trăn vào giỏ xong ra sau vườn đốt cây đuốc cầm trên tay. Có lẽ vì hồi hả nên nó quên gài cái chốt cửa lại.

Hai đứa im lặng đi. Mơi chợt đưa tay ra nắm lấy tay Sáu.

– Tao sợ ma... Mày sợ hông?

Sáu bậm môi nói nhỏ:

– Hông...

– Hông mà sao tay mày run và lạnh ngắt hà...

Sáu mỉm cười trong bóng tối. Nó không muốn nói cho Mơi biết tay nó run và lạnh ngắt không phải vì sợ ma mà vì bị con gái nắm tay. Nó biết nói ra con

Mơi sẽ cười nó và có thể sẽ đi học lại với mấy đứa con gái khác. Như thế nó sẽ trở thành trò cười cho mọi người trong làng.

Gần tới khúc quanh nơi có bụi tre mọc sát đường Mơi chợt dừng lại. Tiếng gió thổi rì rào mừng tượng như tiếng thì thầm của ai đó trong bóng tối. Gió đẩy thân cây tre cọ vào nhau tạo thành âm thanh kéo kệt giống như tiếng cười khúc khích của chị Mận, người đã bị Tây hiếp và bắn chết kể bên bụi tre. Những cành tre bị gió đong đưa tương tự như hai cánh tay dài lê thê của chị đưa ra ôm choàng lấy nó. Hét tiếng lớn Mơi ù té chạy. Vì bị nó nắm tay chặt cứng nên Sáu cũng phải chạy theo luôn. Hai đứa nắm tay nhau cầm đầu cầm cổ chạy một mạch tới ngay ngõ nhà của con Mơi mới dừng lại. Con Mơi nói trong tiếng thở nghen.

– Mày đi với tao dò nhà ghen Sáu...

Sáu gật đầu. Hai đứa vẫn nắm tay nhau đi qua cầu. Thấy ánh đèn măng xông từ trong nhà của mình hắt ra Mơi mới cười lên tiếng.

– Mày mệt hôn Sáu?

– Mới chạy có chút mà mệt gì?

– Hồi nữa dì một mình mày sợ hông?

Sáu bặm môi lắc đầu.

– Hông... Tao đi ngang qua nhà mày ban đêm hoài... Ma đâu mà ma...

Con Mơi quay qua nhìn bạn. Trong ánh đuốc bập bùng Sáu thấy mặt đứa bạn trắng hồng. Nó ngửi được mùi dầu dừa pha bông bưởi trên tóc của Mơi.

– Tao đô nhà. Mày dì đi... Mai tao qua chơi...

Sáu gật đầu im lặng đứng nhìn cho tới khi con Mơi mất dạng mới quay đi. Tay cầm đuốc nó bước chậm trên cây cầu bắt qua con rạch nhỏ. Khi qua tới bên kia đường nó dừng lại. Bóng tối âm u. Sương lành lạnh. Đuốc cháy bập bùng. Tiếng côn trùng rì rả. Tiếng gió lùa trên đám cỏ cao mọc ven đường. Tự dưng Sáu rùng mình nổi gai ốc và cảm thấy sống lưng của mình lạnh lạnh. Gió lùa mà nó có cảm giác như có ai hà hơi vào sau gáy của mình. Liếc ra sau một cái thật nhanh Sáu bắt ấn. Cái này nó học từ anh Bảy Lê. Anh nói muốn không bị ma nhát mày phải bắt ấn bằng cách cong ngón tay giữa với tay cái lại thành vòng tròn, còn ba ngón tay kia dang thẳng ra thì ma nó không dám lại gần. Tay trái cầm đuốc, tay mặt bắt ấn Sáu mạnh dạn bước. Tuy nhiên khi tới gần chỗ bụi tre thì nó nghe tiếng cười khúc khích và tiếng rên, tiếng

la, khóc vang vang khắp nơi cùng với hơi thở lạnh tanh của chị Mận phả vào gáy nó. Hét một tiếng lớn Sáu vọt chạy. Càng chạy nó càng nghe như có tiếng bước chân vang thình thịch cùng với tiếng cười hà hà ở sau lưng. Quên cả chuyện bắt ắn Sáu quãng cây đuốc cầm đầu chạy một mạch. Tới nhà của bác ba Trọn nó mới hoàn hồn. Dừng lại để thở nó đi như chạy trên con hẻm dẫn vào nhà mình. Thấy ánh đèn leo lét nó thở khì ra. Chị Năm vẫn còn thức tụng bộ Xuân Thu Oanh Liệt nó mới mượn của bà nội đem về mà chưa có dịp đọc.

Đang ngủ Sáu giật mình vì nghe tiếng động là lạ vang bên tay đồng thời nó cảm thấy có vật gì trơn nhót liếm trên mặt của mình. Hồng lẽ chuột... Nó không nghĩ như vậy vì chuột ít khi dám bò lên giường và chui vào mùng nằm ngủ với

mình. Con gì đang ở trong mùng của mình. Sáu chợt nhớ tới anh Bảy Lê. Hình ảnh anh nằm chết co rúm bên bờ lộ đá. Hai mắt anh mở trừng trừng. Hai cánh tay bầm tím. Mắt, mũi và miệng đều rỉ máu. Bác ba Học có nói cho nó biết là nọc của con rắn chúa độc vô cùng mới làm làm cho thất khiếu rỉ máu. Hồng lẽ con rắn chúa về kiểm mình vì mình cũng đi bắt rắn với anh Bảy... Nghĩ tới chuyện con rắn chúa đang nằm bên cạnh Sáu rùng mình sợ hãi tới độ toàn thân lạnh ngắt và tay chân không nhúc nhích được. Bên tai của nó vang lên hơi thở phì phò mang mùi tanh tanh phả vào mũi làm nó như ngộp thở và nôn mửa. Nằm yên như thế thật lâu mà không thấy có gì xảy ra nó len lén mở mắt. Trong bóng tối mờ mờ nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ, vật mà nó thấy là cái đầu hình tam giác với hai con mắt xanh lè bất động đang

chờn vờn trước mặt mình. Rắn... Đúng là rắn. Sáu cảm thấy máu trong người đông đặc và cổ họng bị nghẹn lại như có vật gì tròn tròn, nhờn nhớt và lạnh lạnh quấn vòng quanh và từ từ siết chặt lại làm cho nó thở khò khè. Lạ một điều là đầu con rắn cứ đảo qua đảo lại trước mắt nó mà không mổ. Nhìn kỹ nó nhận ra đó chính là con rắn mình đang nuôi chứ không phải con rắn chúa tới báo thù. Nó cũng biết rõ một điều là thân hình con rắn đang quấn vòng quanh cổ của mình khiến cho nó bị nghẹt thở khò khè. Sợ tới độ muốn ị ra quần nó lấm bầm.

– Anh Bảy... Anh Bảy ơi... Cứu... cứu em...

Sáu lấm bầm gọi tên ông thầy bắt rắn đã chết. Trong bóng đêm mơ hồ lời chỉ dạy của Bảy Lê vọng lên trong tiềm thức. Bị rắn quấn mảy hầy bình tĩnh.

Thứ nhất đừng có nhúc nhích. Phải giả chết. Phải làm cho con rắn tưởng mình đã chết rồi thì nó mới không siết cho mình ngạt thở hay gãy xương. Sau đó tìm cái đuôi của nó. Phải bẻ hoặc cắn vào cái đuôi làm nó đau và nó sẽ vùng chạy. Phải làm êm ái như vỗ về con vật. Từng chữ, từng câu, từng lời của người chết thì thấm vào tai. Hít hơi dài như lấy hết can đảm, bàn tay nhỏ nhắn của thằng con nít lì lợm run run lần mò tìm cái đuôi của con rắn. Nó rùng mình khi chạm vào làn da mát lạnh, nhờn nhớt, trơn trơn của con vật rồi lần lần đi xa hơn. Cảm thấy thân hình của con rắn nhỏ dần đi nó mừng rỡ vì biết sẽ gặp cái đuôi. Thời gian qua chậm chạp. Sáu nằm im với toàn thân không nhúc nhích trừ hai tay hoạt động một cách lặng lẽ trong bóng tối. Nó muốn há miệng kêu cứu với chị Năm đang ngủ giường bên kia nhưng lại

sợ làm con trăn nổi giận sẽ siết chặt hơn. Với lại nó không dám chắc bà chị nhất hất của mình giúp ích gì được trong tình cảnh đặc biệt này. Nhiều khi chỉ thấy và sợ quá xiu cũng không biết chừng. Nghĩ vậy nên nó phải tự tìm cách cứu mình.

Ánh trăng ngoài cửa sổ dội vào sáng hơn cho nó thấy hai mắt của con vật đang trừng trừng nhìn mình như thôi miên. Đừng nhìn vào mắt con rắn... Sáu nhắm mắt lại khi nhớ tới lời dặn của anh Bảy, trong lúc hai bàn tay xuôi dần dần tới khúc đuôi của con trăn. Cuối cùng nó chạm tới khúc thịt nhỏ bằng ngón tay út. Anh Bảy dặn là phải bẻ đuôi con rắn cho nó đau để nó phải vùng vẫy và không quẩn nữa. Tuy nhiên sau khi đụng cái đuôi nó biết hai bàn tay của mình không đủ sức bẻ gãy cái đuôi của con trăn. Không bẻ được thì phải cắn. Sáu

cảm thấy nước miếng chảy ra khi nghĩ mình phải há miệng ngoạm lấy khúc thịt mềm mềm, nhờn nhờn và tanh tanh. Hít hơi dài, nhắm mắt lại nó từ từ đưa cái đuôi của con trăn lên miệng. Phập... Sáu nghe một tiếng phù rồi một sức lực mạnh mẽ đẩy bật thân hình của nó lên cao cùng với khúc thịt trơn mềm chuyển động quanh cần cổ của mình. Ngồi bật dậy, qua ánh trăng mờ mờ nó thoáng thấy một khúc thịt màu đen lốm đốm vàng bò thoăn thoắt ra cửa cái rồi biến mất trong bóng tối. Trống ngực đập ình ịch, tay chân lạnh ngắt, lưỡi le ra, Sáu ôm lấy cái cổ họng như còn nguyên cảm giác thân hình trơn mềm của con trăn quẩn quanh cổ mình. Cảm thấy trong miệng có vị gì mằn mằn nó chợt nhớ tới chuyện mình đã cắn cái đuôi con trăn. Eo ơi... Má ơi... Máu... Trong miệng nó có máu con trăn. Ụa tiếng nhỏ nó nhảy

phốc xuống giường rồi chạy nhanh ra lu nước ở sau nhà. Cắm đầu vào lu nước nó tọt ngum lớn, xúc xúc mấy lần rồi phun ra phèo phèo xong làm như vậy liên tiếp mấy lần. Vốc nước lên rửa mặt cho tỉnh táo nó đứng thờ ở ngoài sân nghĩ ngợi. Nó có cảm tưởng con trăn đang nấp đầu đó trong bóng tối nhìn trừng trừng mình như muốn thôi miên. Ánh mắt của con vật lạnh lùng và sáng ngời ngời. Thở hắt hơi dài nó bước nhanh vào nhà trùm mền kín mít. Lát sau vì quá mệt nó chìm sâu vào giấc ngủ.

– Sáu... Dậy... dậy... Mày làm gì mà ngủ tới trưa trờ trưa trệt mà chưa dậy...

Giật mình choàng dậy ngơ ngác nhìn thấy con Mơi đang đứng bên giường Sáu mới hết sợ.

– Mày qua hồi nào dậy?

– Mới qua tới... Tao chờ hoài hông thấy mày qua nhà tao nên tao phải qua nhà mày...

Nhìn quanh quất giây lát con Mơi chột kêu lên.

– Con trăn... Con trăn đâu rồi?

Không nhìn tới cái lồng trống trơn Sáu từ từ lên tiếng. Giọng của nó khàn và run run.

– Nó đi mất rồi...

– Mày thả nó à?

Sáu lắc đầu. Ngẫm nghĩ giây lát nó từ từ kể lại cho con Mơi nghe chuyện bị con trăn quấn suýt chết. Mơi há hốc miệng vì sợ rồi cuối cùng cười toe toét.

– Mày hên lắm đó. Ba tao nói người nào bị trăn quấn là chết. Nó lấy cái đuôi

ngoáy dô rún của mình làm mình lũng ruột chết...

Sáu gặt đầu. Nhảy xuống giường nó nhũ thâm số của mình hên lắm. Từ nay nó không chơi với rắn mà tìm con khác để chơi. Liếc nhanh Mơi nó mỉm cười. Chơi với con gái coi bộ ít nguy hiểm hơn chơi với rắn. Với lại con Mơi cũng dễ nhìn hơn con rắn.

NGƯỜI SĂN CHIM GÕ KIẾN

Sáu cặm cùi lau cái ná thun bằng sừng trâu của mình. Hồi sáng này nó lau chùi và vô dầu mỡ chiếc xe đạp của anh hai Ngươn nên ảnh cho nó chút dầu bóng để chùi bóng cái ná thun. Đưa cái ná lên ngắm nghía nó mỉm cười thích thú. Vật kỷ niệm này là của anh Tư cho nó trước khi ảnh đi học xa. Nội trong làng không có đứa con nít nào có cái ná thun chiến như nó. Ná thun lọng bằng cây cũng đâu có bằng sừng. Còn làm

bằng nhánh cây là đồ bỏ, là đồ chơi của con nít. Nhờ cái ná thun huynh truyền này mà nó nổi danh thần xạ. Chim cu đất đậu trên ngọn cây me cao chót vót mà nó bụp một phát là lật gọng liền. Anh Tư còn truyền lại một bí mật mà nó dấu kín không nói ra cho ai biết. Muốn trở thành tay thần xạ phải có đủ ba điều kiện là cái ná tốt, đạn phải tốt và phải tập bắn thường xuyên. Đạn phải dùng thứ đất sét thật tốt. Nó phải lặn lội khắp nơi để tìm được trong vườn nhà bà Nội thứ đất sét đen và mịn màng để vò thành đạn. Làm được viên đạn đầu phải dễ.

Trước nhất phải bỏ những thứ cặn bã trong đó rồi phải nhồi đi nhồi lại nhiều lần giống như người ra làm đất để nặn ra chén đĩa. Vò viên đạn cũng phải đều tay để đạn không bị méo mó rồi sau đó phơi cho khô. Đây là một bí quyết. Đạn

làm bằng đất sét mà đem ra phơi ngoài nắng nó sẽ đổi màu từ đen ra trắng nhìn hồng có đẹp. Vả lại nếu không coi chừng sẽ khô quá vì thế viên đạn nhẹ sều bắn không chính xác. Phơi khô viên đạn bằng cách để trong tối thì viên đạn giữ nguyên màu của nó và trọng lượng không bị giảm. Thằng Bảy Thừa và mấy đứa con nít phe nhà giàu có tiền mua đạn thủy tinh để bắn chim mà vẫn bắn không ra cái đám ôn gì hết. Chúng không biết là đạn thủy tinh nặng không thích hợp cho con nít vốn yếu sức nên đạn không đi xa và không đủ mạnh để gây ra thương tích. Sáu nhớ tới chuyện ông Dưỡng Gio Cơ mà cô Năm đọc cho nghe. Ông ta là tay bắn cung nổi tiếng thế giới. Nó ước gì mình có cây cung để bắn thử. Nó nghĩ tới chuyện làm cây cung nhưng sau đó phải bỏ ý nghĩ này vì không biết hình dáng cây cung như thế nào.

Đưa cái ná thun bóng lưỡng lên ngắm nghĩa giây lát Sáu bắt đầu coi lại từng sợi dây thun. Bây giờ nó mới thấy có vài sợi cần phải thay mới. Trở vào nhà nó lục lạo mà cũng không tìm ra bịch giây thun của mình. Hơi bực mình nó lẩm bầm.

– Thằng Sơn lấy rồi... Cái thằng...

Lầm bầm máy tiếng xong Sáu móc túi để kiểm tiền mua dây thun. Năm chục xu thì mua được bịch dây thun. Chỉ có điều là nó phải nhịn ăn bánh kẹo nguyên cả ngày. Lưỡng lự giây lát nó chốt lưỡi cầm tiền đi qua khu nhà phía bên kia. Đó là tiệm tạp hóa của chú Ba Tàu. Sở dĩ dân làng gọi chú Ba Tàu là để phân biệt với chú Ba Việt có tiệm sửa xe đạp. Không biết chú Ba Tàu tới đây hồi nào. Có lẽ lâu lắm rồi. Chú lấy một cô gái Việt trong làng làm vợ. Bà này sinh cho chú một đồng con lai. Tính vừa trai vừa gái

gần một chục. Tụi nó cũng nói tiếng Việt và đi học trường trong làng. Mấy đứa con trai lớn được chú gọi lên tỉnh học.

Sáu hơi e dè khi bước vào tiệm tạp hóa của chú ba Tàu. Nó nhìn hình ông địa, ông thần tài, ông Quan Công được thờ nơi cái bàn thờ có đèn cháy leo lét. Mùi thơm của nhang thoang thoảng.

– Mày muốn cái gì vậy Sáu?

Chú ba cười hỏi. Chú quen mặt và biết tên hầu hết con nít trong làng.

– Mua dây thun chú ba...

Sáu đưa năm chục xu ra. Thấy nó cầm cái ná thun chú hỏi.

– Mày bắn chim giỏi hong?

– Dạ giỏi... Con nít trong làng này hông có ai bắn giỏi hơn tui nghen chú ba...

– Mày bắn chim gõ kiến được hong?

– Được chứ chú ba... Nó khó bắn hơn chim cu một chút thôi...

Quan sát Sáu giây lát chú ba nói.

– Mày bắn cho tao một chim gõ kiến đi. Một con tao trả cho mày năm đồng...

Sáu trợn mắt nhìn chú ba. Có lẽ biết Sáu hỏng tin lời mình chú đưa năm ngón tay ra rồi cười hể hể.

– Năm đồng mà nó phải còn sống...

Sáu nhú mày vì điều kiện đưa ra của chú ba. Tuy nhiên năm đồng là một số tiền rất lớn nên Sáu gật đầu một cách quả quyết.

– Tui sẽ bắn cho chú con chim gõ kiến còn sống nhần...

Nhét bịch dây thun vào túi quần Sáu bước nhanh ra đường rồi bươn bả trở về nhà mà đầu óc còn vương vấn năm đồng của chú Ba. Về tới nhà nó hối hả thay dây thun cho cái ná. Tay xách bịch đạn, tay cầm ná thun nó chạy một hơi tới trường học. Phía sau trường học là đám rừng hoang ngút ngàn. Chính giữa đám rừng hoang này có cây dừa lão cao chót vót. Chắc tại vì già lão rồi không có nhiều và ăn không sâu xuống đất nên cây dừa ngã xiên xiên. Trong giờ ra chơi nó thường thấy bóng con chim gõ kiến bám trên cây dừa cùng với tiếng gõ ròn rã vang lên.

Len lỏi trên con đường mòn xuyên qua đám cỏ tranh cao khỏi đầu người Sáu tiến dần dần về cây dừa lão. Gõ kiến là loài chim khó bắn nhất vì nó rất nhát. Cứ nghe tiếng động hoặc thoáng thấy bóng người là nó vỗ cánh bay mất. Điều

thứ nhì là nó không đứng yên một chỗ như những con chim khác như chim cu gáy, trao trao hay chim chìa vôi. Nó phải di chuyển thường xuyên để gõ vào thân cây cho kiến bị động ổ phải bò ra mà ăn. Hai điều đó biến nó thành loài chim khó bắn nhất. Sáu cũng biết bắn chim gõ kiến khó lắm nhưng năm đồng của chú Ba có sức hấp dẫn mạnh nên nó phải tìm cách bắn cho được. Điều khó khăn hơn nữa là phải bắn mà con chim còn sống. Năm đồng của chú Ba coi bộ khó ăn quá. Sáu nghĩ thầm khi dừng lại dưới gốc cây dừa lão. Ngược nhìn lên ngọn nó ước lượng chiều cao rồi lấy ra viên đạn lắp vào ná thun và im lặng ngồi chờ. Nó đoán chắc con chim gõ kiến sẽ tới kiếm ăn vì nhìn thấy đàn kiến từ dưới gốc bò lên trên ngọn của cây dừa.

Thời gian chậm chạp trôi đi. Sáu cảm

thấy đói bụng và khát nước. Nó mới nhớ ra là mình chưa có cái gì dần bụng dù trời đã xế chiều. Giờ này mà được năm đồng của chú Ba mua bánh ăn thì... Sáu lẩm bẩm cố tìm ra cái món ăn mà mình ưa thích. Càng tưởng tượng nó càng thấy đói bụng thêm. Nó nghe bụng của mình kêu rồn rột đồng thời nước miếng trong miệng ứa ra nhiều hơn. Ráng ngồi một hồi nữa vẫn không thấy con chim gõ kiến xuất hiện nó đứng lên. Nhìn lên ngọn cây dừa lão nó lắc đầu thở dài quay lưng bước đi. Vừa đi được ba bước nó nghe tiếng động bụp bụp nổi lên. Đó là tiếng gõ của con chim gõ kiến. Sáu quay phắt lại. Xa xa, cao trên ngọn cây dừa bóng con chim gõ kiến đen mun hiện lên trên nền trời xanh lơ. Bậm môi, nín thở, Sáu lắp đạn. Hai tay nhỏ bé và yếu ớt của thằng con nít mới được 9 tuổi dang ra thẳng bằng. Một con mắt nheo lại nhắm

vào cái bóng của con chim gõ kiến đang đậu cheo leo trên cây dừa lão. Sáu buông tay. Viên đạn bằng đất sét vút đi trong không khí tựa đường tên bay.

– Rồi...

Sáu nhảy tung lên khi thấy con chim gõ kiến rơi trong không khí. Nó rơi xuống gần tới đất song vỗ vỗ cánh mấy lần cố bay lên rồi sau đó lại lảo đảo rơi xuống. Đôi cánh rộng của nó xòe ra đập đập nhiều lần như cố gắng bay lên nhưng cuối cùng đáp nhẹ xuống đám cỏ tranh. Bằng kinh nghiệm bắn chim Sáu biết con chim rơi xuống đất nhưng chưa chết. Nếu nó không tìm bắt được liền con chim gõ kiến sẽ hồi phục lại và bay mất. Đạp trên cỏ tranh và gai nhọn nó chạy ào tới chỗ con chim đã rơi xuống. Sau một hồi vạch cỏ tìm nó thấy con chim gõ kiến đang trốn trong bụi cỏ. Chộp lấy

con chim, nó vuốt ve mấy lần khi thấy con chim vẫn còn sống. Mừng rỡ nó đi như chạy trong lúc nghĩ tới năm đồng và tô hủ tiếu. Lâu quá rồi nó chưa ăn hủ tiếu.

Chú Ba mừng ra mặt khi thấy Sáu cầm trên tay con chim gõ kiến mở mắt trao tráo.

– Mày giỏi thiệt...

Chú Ba chỉ biết nói một câu khen ngắn gọn.

– Má nó ời ra đây coi...

Nghe chồng gọi thím Ba bước ra. Hai vợ chồng trầm trồ con chim gõ kiến, coi nó là con vật trân quý lắm. Điều đó làm cho Sáu thắc mắc. Tại sao chú thím lại tặng tiu con chim và dám trả năm đồng cho một con vật tầm thường.

– Chú làm gì với con chim gõ kiến dậy chú Ba?

– Làm thuốc...

– Thuốc gì dậy chú Ba?

Quay nhìn vợ chú Ba cười như có ý muốn bảo thím Ba giảng giải cho Sáu biết vì chú nói tiếng Việt không rành lắm.

– Con Hỉ của tui nó bị bệnh suyễn từ hồi mới đẻ. Có con gõ kiến đưa cho người ta làm thuốc uống nó sẽ hết bệnh. Cám ơn cháu đã kiếm cho vợ chồng tui con chim còn sống...

Sáu gật đầu cười. Nó liếc vào nhà trong khi nghe tiếng ho xù xụ. Hiểu ý Sáu thím Ba cười tiếp:

– Con Hỉ ho đó. Nó ho hoài...

– Nó có đi học hôn thím ba?

Thím Ba buồn bã lắc đầu.

– Ho suốt ngày mà học cái gì...

– Nó mấy tuổi rồi thím?

– 6 tuổi...

Chú Ba đưa cho Sáu năm đồng. Nhét tiền vào túi áo Sáu hỏi nhỏ.

– Chú Ba muốn chim gõ kiến nữa hôn chú Ba?

Chú Ba gật đầu liên như sợ Sáu sẽ đổi ý.

– Muốn... Mấy con nữa cũng được... Cứ bắn đi nhiều nữa cũng tốt...

Sáu vừa bước ra tới cửa thím Ba gọi lớn.

– Sáu...

Sáu quay lại. Hốt một nắm kẹo dừa đựng trong cái keo thật lớn thím Ba đưa cho Sáu rồi cười nói.

– Cháu đem về nhà chia cho chị em của cháu. Cháu ráng bắn nhiều nhiều chim gõ kiến để người ta làm thuốc cho con Hi. Nó hết suyễn chú thím cảm ơn cháu lắm...

Sáu cười vì câu nói thân tình của thím Ba. Nhét nắm kẹo dừa vào túi quần nó bước ra cửa. Bây giờ nó có lý do chính đáng để bắn chim gõ kiến. Ngoài tiền thưởng còn làm cho con gái của chú Ba hết bệnh suyễn. Nghĩ tới đó nó hăm hở trở về nhà. Buổi chiều hôm đó trong lúc ăn cơm nó nói chuyện với má, chị Năm và Sơn về chuyện bắn chim gõ kiến. Ngoài ra nó còn hỏi má về bệnh suyễn. Nhưng nó thất vọng vì má cũng hông biết. Bà chỉ biết đó là bệnh ho kinh niên.

Sáu thức dậy vì tiếng ồn ào từ ngoài chợ vọng vào. Cửa cái nhà nó mở tan hoang ra nên nằm trên bộ ván nó cũng thấy người ta đang đi đi lại lại nơi nhà lồng chợ. Mùi thức ăn bay vào khiến cho nó cảm thấy đói bụng. Năng lên đã cao. Bây giờ đang mùa bãi trường nên nó lười biếng không chịu ngồi dậy.

– Mình phải đi bắt chim gõ kiến cho thím Ba...

Ý nghĩ thoáng qua trong trí làm Sáu nhảy tọt xuống đất. Ra sau hè xúc miệng, lặn lưng cái ná thun, nhét bịch đạn và kẹo vào túi quần nó đi ra cửa. Thấy má đang đứng nói chuyện với anh Hai Ngươn, nó lỉnh theo đường khác vì sợ bị cấm không cho đi xa bắt chim. Hè năm ngoái đi bắt chim cu nó bị rắn cắn bệnh mất mấy ngày. Do đó má nó đã cấm không cho nó lang thang vào các khu vườn hoang mà

người ta đồn có nhiều rắn. Riêng nó biết muốn bắt được chim gõ kiến nó phải đi xa vào tận nơi hoang vu ít người lui tới. Chim gõ kiến vốn ít hơn các loại chim khác, lại nhát hót và dường như nó có cái thính giác đặc biệt có thể ngửi hơi người từ xa. Bởi vậy trong làng không ai nhận bắt nó dù chú ba trả nhiều tiền.

Vừa đi vừa gối gói xôi đậu phộng Sáu vào tới sân trường học. Đi qua bên góc sân nó gục đầu vào cái khạp nước mưa uống đầy một bụng. Đây là cái khạp dùng để đựng nước cho học trò uống. Đưa tay áo chùi miệng xong nó theo con đường mòn trở lại chỗ cây dừa lão mà ngày hôm qua đã bắt rơi chim gõ kiến. Nó biết mình đã bắt rớt con chim trống thì thế nào cũng còn con chim mái vì gõ kiến ở có cặp với nhau. Hồng chừng nó có ổ ở quanh quần đâu đây. Nếu vậy thì

nó tìm bắt chim con luôn cho chú Ba vì không có cha mẹ thì chim con cũng chết đói. Bắt đem về cho chú Ba nuôi lớn để làm thuốc sấy cho con Hỉ uống. Vừa nghĩ ngợi Sáu vừa len lỏi trên con đường mòn giữa đám cây cỏ cao khỏi đầu người dẫn tới chỗ gốc cây dừa lão. Cũng như lần trước nó ngồi bệt xuống đất rồi dựa lưng vào cây bình linh to bằng cổ tay. Ướm ướm thử cái ná thun nó đưa mắt nhìn vắn vơ lên ngọn cây dừa lão có mấy tàu lá bay phất phơ. Trời nắng chang chang khiến cho nó đổ mồ hôi và khát nước mặc dù vừa uống nước no canh hông. Hồi nãy vội đi nó quên không đem theo nước uống mà chỉ bỏ túi mấy cục kẹo dừa. Trưa nắng nóng mà ăn kẹo ngọt thì sẽ khát nước nhiều hơn. Mặc kệ... Sáu bóc cục kẹo dừa bỏ vào miệng. Tiếng gió thổi rì rào qua khu cỏ hoang hòa lẫn trong tiếng chim cu gáy buồn buồn làm

hai mắt nó như híp lại. Tiếng chim dòng dọc kêu thật gần làm cho nó giật mình. Sáu không ưa con chim này. Nó không phải hót mà nó hét. Tiếng hét của nó chát chúa và vô duyên như muốn bẻ lỗ tai người ta.

Đang ngồi Sáu chợt nhăn mặt. Nó cảm thấy bụng đau quặn lên. Cơn đau càng lúc càng mạnh hơn khiến cho nó phải ôm bụng đồng thời cảm thấy muốn đi tiêu. Ngó dáo dác không thấy ai nó tuột quần ngồi chồm hồm. Nó nhăn mặt rồi đưa tay bịt mũi vì mùi thum thum bốc lên. Dù cơn đau bụng chưa giảm nhưng nó cũng cảm thấy người dễ chịu. Ngồi chồm hồm trên đất nó đưa mắt nhìn lên ngọn cây dừa lão. Không biết xuất hiện từ lúc nào mà con chim gõ kiến đang bám lên thân cây. Tiếng gõ của nó vang bùm bụp. Sáu bối rối vì không thể đứng dậy

trong lúc còn đang đi tiêu. Vừa lúc đó nó nghe tiếng sột xoạc khẽ vang. Nhìn xuống nó thấy cả người. Miệng há hốc ra, tay run run cầm cái ná thun nó trợn mắt nhìn lom lom. Ở giữa hai bàn chân của nó là khúc tròn tròn, trắng mốc, đang di động một cách khoan thai. Rắn. Sáu bặm môi, thân thể cứng lại trong cơn sợ hãi khi cúi nhìn thân hình con rắn to bằng ngón chân cái đang bò giữa hai chân của mình. “Nó mổ dô dít mình là tàn đời...”. Nghĩ tới đầu con rắn đang đong đưa dưới dít của mình Sáu rùng mình nhắm mắt lại không dám nhìn thân con rắn đang chậm chạp di động. Nó có cảm tưởng thân hình con vật dài vô tận.

– Má ơi... má ơi...

Sáu lẩm bẩm kêu cứu dù biết hổng có ai có thể cứu nó trong lúc này. Chờ

cho cái đuôi nhọn của con rắn đi qua khỏi nó đứng bật dậy. Quên cả chuyện làm sạch sẽ, quên luôn con chim gõ kiến đang gõ bộp bộp trên thân cây dừa lão, nó kéo quần lên rồi cầm đầu chạy bất kể bờ bụi và gai góc. Khi thấy bức tường của trường học nó mới ngừng lại để hỗn hển thở. Không còn lòng dạ nào để bắt chim gõ kiến nữa nó mệt nhọc trở về nhà rồi leo lên bộ ván nó ngủ luôn một giấc quên cả ăn cơm tối.

Sáng thức dậy bụng đói cồn cào Sáu lục cơm nguội ăn với nước mắm kho quẹt. No bụng nó nhớ tới chuyện chim gõ kiến và con Hỉ. Dù ớn rắn nhưng nó nhất định trở lại chỗ cũ. Lần này nó cẩn thận mang theo một khúc cây để đập rắn. Trời nắng nóng vì không có gió. Tới gốc cây còn thấy nguyên đồng phân của mình nó tìm chỗ khác ngồi canh chừng

chim gõ kiến. Người ta nói muốn bắt chim gõ kiến phải thật kiên nhẫn. Không như những con chim khác nó xuất hiện vô chừng và khó lại gần nó. Loại chim này không dạn dĩ như cu đất, trao trao, bìm bịp hay chim sâu. Hể thoáng thấy bóng người là nó bay liền. Thành ra Sáu ngồi đợi tới trưa mà không thấy con chim gõ kiến xuất hiện. Chán nản nó đứng lên đi về. Đi được nửa đường nó quay lại khi thấy một bóng đen đen di chuyển trên ngọn cây dừa lão. Mừng rỡ nó lặng lẽ quay lại chỗ gốc dừa. Đứng nhắm tới nhắm lui nó kéo dây thun. Cái ná giương ra thẳng băng. Viên đạn bằng đất sét vút đi. Sáu nhảy tung lên khi thấy con chim từ trên ngọn dừa lão rơi xuống. Được nửa chừng con chim vỗ vỗ cánh mấy cái rồi bay dạt về đám cây sao phía bên phải. Biết con chim còn mạnh, nếu không theo dấu nó sẽ bay mất nên

Sáu rượt theo. Nó đập lên cỏ tranh, gai góc dùng đường tắt quyết theo dấu con chim gõ kiến. Chạy mà mắt nó không rời bóng con chim đang vỗ vỗ cánh lão đảo bay rồi sau đó đáp lên cây sao cao ngất. Đứng dưới gốc nhìn lên nó còn thấy con chim đứng. Đoán con chim đã về tới ổ Sáu mừng rỡ. Như vậy nó sẽ bắt được con mẹ với con luôn. Chỉ có một điều khó là nó phải leo lên cây sao cao. Chuyện đó không làm con khỉ Sáu quan tâm.

Leo cây dừa nó còn leo được sá gì cây sao có cành lá rườm rà. Đứa con nít khác có thể bỏ cuộc chứ nó thì không bao giờ. Nhất định nó phải bắt được con chim gõ kiến để chú ba làm thuốc ho cho con Hỉ. Sáu thót lên cây sao trong lúc đầu óc nghĩ tới năm đồng và con Hỉ dù nó chưa biết mặt mũi vuông tròn của đứa con gái chú ba. Nó 6 tuổi vậy là nó nhỏ con Mơi.

Nghe tiếng con chim gõ kiến ré lên trên đầu Sáu mừng rơn vì biết mình sắp tới ổ. Đứng hai chân trên nhánh cây nó quan sát cái lỗ tròn tròn bằng nắm tay. Nó thấy cái mỏ nhọn hoắt của con chim gõ kiến. Dù biết thọc tay vào sẽ bị mổ chảy máu nhưng nghĩ tới năm đồng và con Hỉ, Sáu bặm môi thọc tay vào ổ của con chim gõ kiến. Hít hà mấy cái vì đau nó bặm môi lôi ra con chim mẹ. Bắt xong con chim nó lại gặp rắc rối. Làm sao để tuột xuống đất trong khi tay còn cầm con chim gõ kiến. Lạng quạng té gãy cổ. Ngẫm nghĩ giây lát nó lôi ra bịch dây thun. Hai chân đứng trên nhánh cây, tay trái vòng qua ông lấy thân cây để giữ cho khỏi té. Tay mặt lấy ra một sợi nó buộc chân con chim rồi buông xuống đất xong thò tay vào bắt hai con chim con. Bỏ hai con chim vào túi áo nó cẩn thận leo xuống đất. Thở hơi dài khoan khoái nó hí ha hí

hừng thu nhặt chiến lợi phẩm.

Mới đầu còn hơi ngạc nhiên nhưng sau đó chú Ba mừng ra mặt khi thấy Sáu bước vào tiệm mà trên tay cầm con chim gõ kiến.

– A... Cái này làm thuốc tốt lắm...

Chú Ba nói khi thấy Sáu lôi từ trong túi áo ra hai con chim gõ kiến con vừa mới mọc lông cánh. Có lẽ đói bụng nên hai con chim non kêu chít chít. Thấy thím Ba bước ra Sáu cười thay cho lời chào hỏi.

– Nó đói bụng đó chú Ba... Để tui kiếm kiến cho nó ăn...

Không đợi chú thím Ba ưng thuận Sáu chạy ù ra đường. Tìm kiến với một đứa con nít ở làng quê thì dễ còn hơn ăn cơm. Lát sau Sáu trở lại với một ổ kiến

vàng lúc nhúc con lớn con nhỏ. Bắt một con kiến nó banh mổ con chim rồi bỏ con kiến vào. Chú Ba cười nhìn vợ như thích thú về chuyện cho chim ăn kiến. Đợi hai con chim ăn xong chú Ba bảo Sáu lấy ổ kiến vàng bỏ vào cái bao giấy dầu để không cho kiến bò ra. Xong xuôi chú đưa cho Sáu mười lăm đồng. Hơi ngạc nhiên nhưng Sáu cũng cầm tiền rồi suy nghĩ giây lát Sáu trả lại cho chú Ba mười đồng. Nhìn thím Ba nó cười nói.

– Cháu cho chú thím hai con chim con để làm thuốc cho con Hỉ uống mau hết bệnh...

Dường như cảm động về cử chỉ của Sáu thím Ba quay vào trong nhà gọi lớn.

– Hỉ ơi Hỉ... Ra đây con...

Có tiếng dạ nhỏ kèm theo tiếng ho

húng hắng rồi con Hỉ đi ra. Sáu nhìn thấy một đứa con gái thấp nhỏ, ốm yếu và xanh xao. Mặt của nó hốc hác, thỏn chỉ còn xương với da. Nó mặc cái quần đen cũ và cái áo gì là lạ. Sau này thím Ba mới giải nghĩa cho nó biết đó là áo xẩm.

– Con chào anh Sáu đi con...

Nghe lời mẹ con Hỉ cười lí nhí trong miệng hai tiếng ” chào anh ”. Nó có vẻ mắc cỡ khi thấy Sáu. Có lẽ vì bệnh hoạn không được đi học, ít khi gặp ai nên nó mắc cỡ và rụt rè khi thấy người lạ. Ôm lấy mẹ nó dương mắt nhìn Sáu. Thấy con gái chỉ nói có hai chữ cộc lốc rồi nín luôn thím Ba cười phân bua.

– Nó ít nói lắm. Bị bệnh tối ngày ở trong nhà...

Sáu gật đầu cười nói với thím Ba.

– Để cháu ráng bắt chim gõ kiến làm thuốc cho...

Nói tới đó nó cười với con Hỉ.

– Cho em Hỉ uống hết bình. Chừng nào hết bình em sẽ được đi học và mình chơi với nhau...

Thím Ba thấy ánh mắt của đứa con gái sáng lên nét vui mừng. Liếc má con Hỉ nói nhanh.

– Bây giờ mình chơi cũng được mà. Chơi ở đây nè...

Sáu nhìn thím Ba. Định lắc đầu song thấy ánh mắt con gái nhìn mình như van lơn cầu khẩn thím đành phải gật đầu rồi quay qua hỏi Sáu.

– Cháu thích chơi với con Hỉ hôn?

– Dạ thích... Cháu chơi với nó cho nó đỡ buồn...

Dường như mừng rỡ con Hỉ nắm tay Sáu lôi tuột ra sau bếp. Nhà của chú Ba đằng trước thì lụp xụp và tối tăm nhưng phía sau lại sáng sủa nhờ có đất rộng và một cái mương lớn đầy rau nhúc, rau muống, bông súng và bèo. Có cây cầu ván bắt de ra mương. Chú còn cất thêm một cái chái lộ thiên chứa lũ khũ khạp, mái, hũ, lon và hăng hà sa số những gì Sáu không biết.

– Anh muốn chơi cái gì?

Sáu gãi gãi đầu lúng túng không biết trả lời con Hỉ ra sao. Từ nào tới giờ nó chỉ chơi với hai đứa con gái là Mơi và Thêu. Con Mơi thì lớn tuổi hơn nó do đó thỉnh thoảng hai đứa mới gặp vì đứa nào cũng có bạn riêng để chơi đùa với nhau

mà gặp nhau cũng chỉ đi câu cá và nằm đọc sách thôi. Con Thêu thì còn nhỏ quá với lại gặp nhau có nửa tháng thành ra cũng không có chơi với nhau nhiều. Bây giờ con Hỉ hỏi nó không biết trả lời. Sở dĩ nó nhận lời vì tội nghiệp cho đứa con gái bệnh hoạn ru rú trong nhà suốt ngày. Chứ thật ra một đứa con trai hiếu động như nó mà bắt chơi với con gái thì nhất định là nó sẽ chán và tìm cách trốn về nhà liền.

– Em thích đọc sách hôn?

– Em đâu có biết đọc...

Sáu thò lỗ cặp mắt nhìn con Hỉ. Nó không tưởng một đứa con gái sáu tuổi lại không biết đọc và viết. Thằng Sơn em nó cũng sáu tuổi mà đánh vần ào ào và lồm bồm đọc truyện tàu rồi. Nó định lên tiếng hỏi thì vừa lúc đó con Hỉ bỗng lên

cơ ho. Nhìn con bé ốm tong teo, ho xù xụ, ho tràng dài, ho tới độ mặt mày đỏ ửng nó cảm thấy thương và tội nghiệp. Tiếng con Hỉ ho khằng khặc làm Sáu tưởng như nó sắp đứt hơi và ngất xỉu. Không nhịn được nó đưa tay vỗ vỗ vào lưng đồng thời đưa tay trái vuốt vuốt ngực con bé như để trấn áp cơn ho và cũng để vỗ về hay an ủi. Không biết có phải vì cử chỉ thân mật và vỗ ngực vỗ lưng của nó làm dịu cơn ho hay không mà con Hỉ từ từ bớt ho. Tuy mặt mày còn đỏ au và nước mắt chảy ra con Hỉ cũng nhìn Sáu với vẻ biết ơn. Khẽ nắm tay Sáu con Hỉ nhỏ nhẹ lên tiếng.

– Mình ra ngoài vườn chơi nghe anh...

Sáu gật đầu liền. Nó cảm thấy tội nghiệp đứa con gái hiền lành và bệnh hoạn như con Hỉ. Lòng thương hại đó khiến

cho nó không nỡ từ chối điều gì mà con Hỉ muốn nó làm.

– Anh thích đọc sách hả?

– Ủ... Sách dạy mình nhiều cái hay lắm... Đọc sách giống như mình đi du lịch đây đó...

– Đi du lịch là đi gì?

Trời đất. Con nhỏ này nhà quê hổng chịu được mà lại dốt nữa. Mình mà chơi với nó tha hồ mà xạo, mà nói dóc cho đã cái miệng. Sáu nghĩ thầm và bật cười vì ý nghĩ này.

– Đi du lịch là đi chơi chỗ này chỗ nọ...

Con Hỉ gật đầu. Hai đứa ngồi bệt xuống chiếc cầu ván cất de ra mé mương.

– Em chưa đi đâu hết...

Con Hỉ nói nhỏ. Sáu cảm thấy tội nghiệp cho cô bạn nhỏ mới quen. Nhà nó nghèo nhưng ít ra nó cũng được đi đây đi đó chút đỉnh. Nó đã được ở trên tỉnh thành, biết chút ít về sự văn minh thành thị.

– Em muốn đọc sách hôn anh dạy cho.

– Muốn... Anh dạy em nghe...

Sáu gật đầu liền. Nó không nghĩ là muốn dạy một đứa con nít để biết chữ không phải dễ. Ý nghĩ làm thầy giáo dạy con Hỉ đọc và viết khiến cho cảm thấy vui vui và tự hãnh diện mình là thầy giáo.

– Em thích câu cá hôn?

– Thích... mà câu ở đâu?

Sáu chỉ xuống cái mương đầy nước.

– Dưới gương nè... Để anh về nhà lấy cần câu.

Sáu đứng dậy. Con Hỉ cũng đứng dậy. Nắm tay Sáu nó đặc đặc.

– Anh qua liền nghen...

Cử chỉ quyến luyến của con nhỏ khiến cho Sáu cảm động. Gật gật đầu nó chạy u về nhà. Ra sau hè bắt vôi mấy con trùng bỏ vào cái lon sữa bò, tay cầm hai cần câu nó chạy trở qua nhà chú ba. Nó thấy con Hỉ đứng chờ nó nơi cửa.

– Em cho anh cái này nè...

Con Hỉ giơ ra trước mặt Sáu cái bánh tiêu. Hai đứa đi ra sau nhà. Cặm cùi xỏ trùng vào sợi nhợ để làm mồi xong Sáu đưa cho con Hỉ cái cần câu đoạn trở vào nhà rửa tay. Đây là thói quen mới mà cô giáo Thâu đã dạy nó khi cô tới nhà chơi.

Cô dặn phải rửa tay bằng xà bông trước khi ăn bất cứ cái gì để tránh bị bệnh. Vì ở nhà con Hỉ nó không tiện hỏi xà bông nên chỉ rửa tay bằng nước lạnh. Vừa chia nhau ăn cái bánh tiêu hai đứa ngồi câu cá. Con Hỉ cười hắc hắc khi giựt được con cá bóng dứa đầu tiên trong đời. Lát sau nó lại giựt con nữa. Giống như những lần đi câu với con Mơi, Sáu phải làm các việc lật vật như gỗ cá móc mồi đồng thời phải nói chuyện giải trí cho con Hỉ. Hai đứa ngồi câu chừng một lát thì thím Ba ra gọi hai đứa vào ăn cơm. Lợi dụng dịp đó Sáu nói mình phải về nhà. Thím Ba cũng không nài ép gì thêm.

Đứng nơi cửa nhà mình Sáu nhìn qua phía bên kia dãy nhà nơi có tiệm tạp hóa của chú ba. Hơn tuần này nó theo má về thăm ngoại rồi từ nhà ngoại lại đi thẳng lên tỉnh và lên Sài Gòn. Mấy ngày ở trên

thành phố lớn, được đi đây đi đó và ăn uống ngon miệng nó hầu như quên mất người bạn đáng thương của mình là con Hỉ. Bây giờ đứng ở cửa nhà nó dậm ra ngẩn ngại không dám bước qua nhà chú Ba vì biết con Hỉ sẽ giận nó. Cuối cùng Sáu cũng phải đi qua vì hai lý do. Thứ nhất là gặp con Hỉ. Thứ nhì là muốn hỏi chú Ba bắn chim gõ kiến để kiếm tiền vì bao nhiêu tiền dành dụm nó đã ăn xài hết rồi.

Đi tới nhà lồng chợ Sáu ngạc nhiên khi thấy chú Ba đứng trong nhà đưa tay ngoắc mình. Không biết chuyện gì nó vội vã đi nhanh qua nhà chú.

– Đô đây... Đô đây...

Chú Ba nắm tay Sáu và hầu như lôi tuột nó vào nhà hoặc sợ nó bỏ chạy.

– Con Hỉ nó bình...

Chú Ba nói nhỏ. Đây là lần đầu tiên Sáu bước vào nơi riêng tư của gia đình chú Ba. Căn buồng hơi tối vì ít cửa sổ và đèn lại không sáng lắm lại thêm có cái mùi gì là lạ làm cho nó có cái cảm giác khó thở và ngột ngạt.

– Thím Ba đâu rồi chú Ba?

Sáu hỏi nhỏ.

– Bả đi lên tỉnh bốc thuốc cho con Hỉ...

Nghe tiếng ho húng hắng Sáu nhìn quanh quất. Bây giờ nó mới để ý và thấy con Hỉ đang nằm trên chiếc giường nhỏ đặt trong góc buồng. Dẫn Sáu vào buồng xong chú Ba bỏ đi ra ngoài vì có người kêu mua đồ. Còn lại một mình trong phòng Sáu tần ngần không biết làm gì.

Nhìn con Hỉ nằm quay mặt vào vách giấy lát nó se sẽ bước tới đứng cạnh giường.

– Hỉ... Hỉ... dậy... dậy...

Sáu kêu nhỏ. Thấy con nhỏ vẫn nằm im nó nắm vai lắc lắc mấy cái. Con Hỉ quay người lại rồi mở mắt nhìn.

– Anh Sáu...

Kêu hai tiếng con Hỉ mỉm cười. Sáu thấy con nhỏ tỏ vẻ mừng rỡ khi thấy mình.

– Sao hôm rày anh hồng qua đây chơi với em...

Sáu hơi ngập ngừng rồi lát sau mới nói nhỏ.

– Anh đi thăm ngoại mới dì. Em bệnh hả...?

Sáu hỏi và con Hỉ cười.

– Đâu có bệnh... tại em nhớ anh... Ở nhà hồng có ai chơi với em...

Nói xong con Hỉ ngồi dậy. Nắm tay Sáu nó dặc dặc.

– Anh dẫn em đi chơi nghen...

Thấy khuôn mặt xanh xao với đôi mắt nhìn mình như van lơn Sáu không thể từ chối lời năn nỉ của con nhỏ. Gật gật đầu nó cười nói.

– Anh dẫn em đi ra ngoài nhà lồng chơi...

Hai đứa đi ra và con Hỉ nắm tay Sáu không chịu rời. Ra ngoài Sáu xin phép chú Ba dẫn con Hỉ ra ngoài chơi và chú bằng lòng. Có lẽ chú không thể nào nói không khi thấy ánh mắt van lơn của đứa

con gái độc nhất và cũng là đứa con gái út của mình.

Dáng điệu tung tăng, mặt mày hớn hở, miệng cười toe toét con Hỉ vẫn nắm tay Sáu không chịu buông. Nhắm buổi xế chiều nên nhà lồng chợ vắng vẻ. Đối với Sáu thì chẳng có gì gọi sự chú ý của nó nhưng riêng con Hỉ thì tất cả đều mới mẻ và hấp dẫn. Nó chỉ chỏ, cười hỏi huyền thuyên khiến cho Sáu cũng vui lây. Còn hai đồng trong túi nó rũ Hỉ lại quán chú Ba Việt mua cho hai đứa hai cây cà lem và một bịch đậu phộng luộc xong ra ngồi nơi gốc cây bên con đường lộ đá. Vừa ăn Sáu vừa kể cho Hỉ nghe nhiều chuyện vui khiến cho con nhỏ cười hắc hắc.

Sáu thức dậy sớm hơn thường lệ. Vào những ngày bãi trường, ban đêm nó hay chong đèn đọc truyện cho tới khi nào mắt híp lại mới tắt đèn đi ngủ. Nhưng

tối hôm qua nó lại đi ngủ sớm vì vậy mà sáng hôm nay nó dậy lúc mặt trời vừa ló dạng. Nhìn cái đồng hồ con két chỉ gần 7 giờ nó nhảy tót xuống đất rồi ra sau hè rửa mặt và xúc miệng. Trở vào nhà thấy mừng được vén lên gọn gàng nó biết má đã đi đâu sớm. Thấy trên bàn có 3 tờ giấy 1 đồng nó lấy phần của mình rồi bươn bả ra cửa. Tới chỗ chị hai Thường bán xôi nó mua gói xôi năm chục xu mang về nhà ngồi ăn uống xong nó lôi ra cái gói giấy dầu nhỏ. Đó là đồ đặc dành cho chuyến đi xa nguyên cả ngày. Hơn tuần nay, quần nát các khu vực quen thuộc trong làng nó vẫn không bắt được con chim gõ kiến nào. Thuốc suyền của con Hỉ cũng sắp cạn và chú thím Ba cần phải có con chim gõ kiến mới để đem lên tỉnh cho ông thầy thuốc Tàu làm thuốc. Một điều khiến cho Sáu nhất định phải kiểm tra chim gõ kiến là bệnh ho của con Hỉ

bắt đầu thuyền giảm. Con nhỏ ít khi ho và cơn ho cũng không còn dài lê thê như trước. Chú thím Ba rất mừng và tỏ lộ sự cảm ơn bằng cách coi nó như người trong nhà. Riêng con Hỉ thương Sáu như thương một người anh ruột hay một người bạn của nó. Mấy người anh của nó đều được gởi lên tỉnh ở nhà ông bà Nội để đi học thành ra nó coi như không có gần anh em ngoại trừ Sáu. Do đó càng ngày nó càng quyến luyến Sáu nhiều hơn nữa.

Ra khỏi nhà Sáu đi mà mắt lão liên vì phải tìm kiếm coi má mình ở đâu. Nó sợ gặp mẹ của mình. Khi thấy nó thức dậy sớm bà biết nó đi ra khỏi làng và sẽ cấm nó không được đi. Ra tới con lộ đá nó rảo bước thật nhanh vì biết đường còn xa mới tới Bình Chánh nơi mà nó đoán sẽ có nhiều chim gõ kiến. Trời bắt đầu

nóng và oi bức. Đưa tay áo lau mồ hôi trán nó ước gì mình có chiếc xe đạp dù biết mơ ước ít khi thành sự thật. Bác hai Đàn có một tiệm sửa chữa máy móc và dụng cụ lặt vặt trong nhà. Ngoài ra bác còn cho mượn xe đạp. Má đã cho tiền nó và Sơn mượn chạy thử. Không gì sướng hơn ngồi lên chiếc xe đạp, mới cũ gì cũng được mà lạng, quẹo cua thật gắt để cho thẳng Hết, Đánh, Cu trơn con mắt tròn vo nhìn theo với vẻ thèm thuồng và thán phục.

Mặt trời lên khỏi ngọn của rừng tràm bầu phía xa xa Sáu dừng lại nghỉ mệt. Tựa lưng vào thân cây sao bên đường nó cảm thấy gói xôi đi đâu mất tiêu. Còn nước cũng theo mồ hôi chảy thành giọt trên mặt và trên lưng. Vừa đói vừa mệt Sáu muốn trở về nhà nhưng nghĩ tới con Hỉ nó lại bỏ ý nghĩ đó. Không có chim gõ

kiến để làm thuốc thì bệnh suyễn của con Hỉ vẫn còn dây dưa. Bây giờ đối với nó đi tìm bắn chim gõ kiến là vì con Hỉ hơn là năm đồng của chú Ba cho nó. Tuy mới quen biết nhưng nó cảm thấy mến và tội nghiệp cho con Hỉ. Mỗi ngày nó đều qua nhà chơi với con nhỏ. Khi thì dẫn nó đi câu cá, đi vào nhà bà Nội lên hái trái cây hoặc đi tắm sông. Có lẽ nhờ uống đúng thuốc và cộng thêm đi ra ngoài không khí trong lành nên bệnh ho của con Hỉ cũng thuyên giảm dần dần.

Đang đứng nghĩ ngợi Sáu chợt ngừng phất đầu lên. Nó nghe tiếng bộp bộp quen thuộc vang vang trên đầu của mình. Hai mắt tròn to Sáu nhìn chăm chăm con chim gõ kiến đang đeo trên thân cây sao cao vút. Tay hờm cái ná thun bằng sừng trâu Sáu lùi dần ra tới khoảng cách vừa đủ để bắn. Tuy nhiên khi nó định bắn thì

con chim vỗ cánh bay chầm chậm vào trong khu vườn dừa. Nhất định không bỏ cuộc săn Sáu bươn bả theo dấu con chim. Vừa lọt vào khu vườn dừa nó nghe tiếng bộp bộp vang vang báo hiệu con chim phải ở quanh quần đùi đây. Tay thủ cái ná thun sẵn sàng để bắn, hai mắt nó lướt từ từ trên từng thân cây dừa. Kia rồi. Cách nó chừng mười lăm hai chục thước, con chim gõ kiến đang đeo tròn trên ngọn dừa. Sáu bậm môi. Hai tay dang thẳng bằng. Viên đạn vút đi tựa đường tên của thần tiễn Dưỡng Giơ Cơ. Sáu nhảy lên khi thấy con chim gõ kiến lao đảo rơi trong không khí. Hai cánh của nó xòe rộng, đập đập mấy lần như muốn lấy thăng bằng như cố gắng bay lên nhưng cuối cùng nó cảm đầu rơi xuống. Sáu chạy ào tới. Nó muốn hứng con chim trước khi rơi xuống đất. Hứng

được con chim trong tay nó mỉm cười đắc chí.

– Con chim của tao sao mày bắn nó?

Đang cầm cúi xem xét con chim gỗ kiến Sáu ngược đầu lên khi nghe tiếng người nói. Nó thấy một thằng con nít cao ngang cổ với mình nhưng mập mập và mặt mày bặm trợn hơn. Nó mặc cái áo thun màu đen rách năm bảy lỗ và chiếc quần đùi ngắn đưa cặp giò đầy ghê.

– Con chim này tao bắn được thì là của tao...

Sáu cãi. Thằng con nít cãi lại.

– Nó ở trong vườn tao thì là của tao...

Sáu sùng sộ:

– Mày ngon mày giết nó đi... Tao quánh xịt máu mũi mày...

Biết mình vô tình đi lọt vào đất của địch Sáu khôn ngoan vừa làm bộ cãi cộ vừa lùi dần dần ra ngoài con lộ dẫn ra đường cái. Hể nó lùi tới đâu thằng con nít lại tiến tới đó. Ra gần tới con lộ đá Sáu hơi an tâm nhưng nó lại giật mình sợ hãi khi thấy ba đứa con nít lạ mặt xuất hiện. Ba thằng này không biết núp ở đâu mà đột ngột hiện ra chắn mất đường về của nó. Trong bụng đánh lô tô nhưng Sáu làm mặt thản nhiên. Nó biết hôm nay lành ít dữ nhiều. Con nít Bình Chánh dữ có tiếng, huống chi bốn thằng này đều to con không thua gì nó. Quánh tay đôi thì nó không sợ. Chỉ sợ mấy thằng con nít Bình Chánh này không tôn trọng luật giang hồ chơi đòn chó hùa thì chắc hôm nay nó sẽ bị nhừ đòn. Dù có cái ná thung

trong tay tuy nhiên địch thủ đã vào sát thì ná thung sẽ vô hiệu lực.

– Tụi bây ngon thì quánh tay đôi i...

Thằng đứng bên phải cười hì hì.

– Tao hông ưa cái bản mặt mày. Bữa nay tụi tao sẽ quánh xẹt máu mũi cho mày hết làm phách...

– Mày ngon mày nhào dô...

Tuy nói như vậy nhưng Sáu đang phân vân vì biết mình lâm vào thế kẹt. Đang cầm con chim gõ kiến trong tay nên nó chỉ còn có một tay. Thả con chim thì tiếc mà không thả thì làm sao quánh lộn. Nghĩ tới con Hỉ với toa thuốc suyền nó không muốn thả con chim nhưng không thả thì cuối cùng cũng bị mấy thằng con nít lấy. Dù tiếc hùi hụi Sáu cũng phải thả con chim lên cao cho nó

bay đi. Nhét cái ná thun vào lưng quần để rảnh tay nó liếc nhanh một vòng để coi tình thế và nhất là coi tướng bốn địch thủ của mình để tấn công trước rồi tìm cách chạy. Thấy thằng đứng chắn sau lưng mình có tướng ốm yếu hơn nó chưa kịp lùi lại để ra đòn thì bốn thằng con nít đã nhào vào. Bốn thằng đánh một không chột cũng què. Sáu tả xông hữu đột giữa vòng vây như Triệu Tử Long xông xáo giữa thiên binh vạn mã trong trận địa nhưng cũng không ra được vòng vây. Vị tướng họ Triệu còn có được một Tào Tháo, dù gian hùng nhưng cũng biết trọng anh hùng và dừng tướng nên mới để cho họ Triệu con đường sống. Riêng Sáu kém may mắn hơn vì địch thủ của nó không phải là Tào Tháo, do đó chúng không chừa cho nó một sinh lộ. Bịch... Bịch... Sáu trúng một quả đấm vào mũi khiến cho máu mũi xẹt ra liền...

- Cho mày xịt máu mũi...
- Cho mày phù mỗ luôn...
- Dộng cho nó bầm mắt...

Mặt sưng vù, mắt bầm, mũi xì máu
Sáu nghiêng răng kiếm đường chạy.

- Đô...
- Vật nó...
- Bắt sống nó...

Bốn thằng con nít Bình Chánh ào
vào lấy thịt đè người. Chúng đè cứng
địch thủ và tha hồ đấm đá.

- A cái ná thun bằng sừng...

Một thằng la lớn khi tước vũ khí của
địch thủ. Sáu chồm dậy như cố lấy lại
cái ná thun nhưng lại lãnh thêm hai quả
đấm vào bụng. Đấm đá hồi lâu thấy địch

thủ nằm yên chúng mới cười nói rồi bỏ
đi. lát sau Sáu mới từ từ hé mắt nhìn rồi
lồm cồm ngồi dậy. Đưa tay áo lau máu
mũi nó nhìn theo bóng địch thủ. Tự
dưng nó ứa nước mắt. Nó khóc không
phải vì bị đòn đau mà vì mất cái ná thun
bằng sừng. Không có cái ná thun nó
không thể nào săn chim gõ kiến để làm
thuốc chữa bệnh suyễn cho con Hỉ. Nhớ
tới ánh mắt của đứa bạn gái nó thở dài.

Con Hỉ khóc mùi mẫn khi nghe Sáu
kể chuyện bị mấy thằng con nít Bình
Chánh quánh xịt máu mũi, xưng môi và
bầm con mắt. Nó đưa tay lên sờ soạng
lên mặt như muốn dùng bàn tay nhỏ bé
của mình xoa dịu cái đau của Sáu. Biết
chuyện Sáu bị đánh và bị mất cái ná thun
chú Ba hứa sẽ mượn người ta làm cho nó
cái ná thun bằng sừng khác để nó bắn
chim gõ kiến.

Tuần lễ sau khi bước vào cửa Sáu thấy con Hỉ đứng ở cửa chờ mình. Mặt con nhỏ tươi rói và tùm tùm cười. Hai tay của nó giấu vật gì.

– Em cho anh cái này...

Con Hỉ đưa ra cái ná thun bằng sừng bóng loáng và mới tinh. Sáu cười sung sướng. Như vậy là nó có thể đi bắt chim gõ kiến để chú Ba làm thuốc suyễn cho con Hỉ. Sau vụ bị đánh Sáu phải đi xa hơn lên Lương Hòa hay ra ngoài Châu Phú và Châu Thới. Mỗi lần về thăm ngoại ở Châu Bình nó đều lặn lội đi tìm bắt chim gõ kiến. Coi con Hỉ như đứa bạn nhỏ của mình nó không lấy tiền chú Ba nữa mặc dù hai vợ chồng chú nài ép. Có lẽ ông thầy thuốc mát tay hoặc nhờ vào sự săn sóc của Sáu mà bệnh suyễn của con Hỉ đã từ từ thuyên giảm. Nó được đi học ở lớp của cô giáo Thâu. Một năm sau

Sáu theo gia đình dọn lên tỉnh và không còn gặp con Hỉ nữa.

Bẵng đi thời gian khi học lớp đệ nhị nó được thư con Mơi báo tin là con Hỉ đã đi lấy chồng. Sáu buồn ngẩn ngơ, tự hỏi tại sao con Hỉ không chờ đợi nó. Mỗi lần đem cái ná thun bằng sừng ra ngắm nghĩa nó lại nhớ tới đứa con gái ốm yếu, xanh xao có đôi mắt buồn. Cho tới bây giờ thỉnh thoảng trong giấc ngủ dường như nó nghe tiếng ho của con Hỉ.

NỒI THỊT KHO

11 giờ rưỡi. Tiếng chuông tan học vang vang. Theo cửa hông Vũ hồi hả ra khỏi lớp đệ tam A1

– Vũ, mày đi đâu vậy?

Tiếng Thành, thằng bạn thân nhất ngồi cạnh réo sau lưng.

– Về nhà...

– Chờ tao với...

Không đợi cũng như không nói thêm tiếng nào Vũ đi như chạy ra chỗ đậu xe. Anh cần ra khỏi chỗ dựng xe đạp trước khi đám học sinh con nít của các lớp đệ thất, đệ lục ào ra. Mở khóa chiếc xe đạp, liếc nhanh xuống bánh xe trước xong anh thót lên yên. Chiếc xe đạp quẹo mặt đường Lê Quang Định, quẹo trái ngay ngã tư rồi phóng bon bon trên đường. Qua khỏi rạp hát Cao Đồng Hưng anh nhấn mạnh bàn chân và chiếc xe đạp vọt mạnh đi. Trưa nay anh cần phải về nhà sớm để xin má tiền mua thêm dụng cụ vá bánh xe và thức ăn cho hai ngày cuối tuần. Nếu về trễ không gặp má trước khi bà đi chơi là anh phải xức cơm nguội với nước mắm kho quẹt chấm đọt lang luộc. Thứ này ăn cũng ngon song ăn hoài một tuần năm lần thì ớn tận cổ. Tuy nhà ở Thị Nghè nhưng vì theo người anh rể lên Tân Thới Hiệp để học thi tú tài 1 do đó anh đi

đi về về giữa hai nơi. Mỗi buổi sáng anh đạp xe từ Tân Thới Hiệp xuống trường Hồ Ngọc Cẩn rồi trưa lại đạp về. Khi nào cần tiền hoặc cần thêm gạo, nước mắm hoặc các thứ lặt vặt anh lại trở về nhà ở Thị Nghè. Tất cả chuyện đó đều nhờ vào chiếc xe đạp cũ mèm của người anh trai trao lại khi ảnh tình nguyện vào Võ Bị Đà Lạt.

Tới ngã tư Hàng Xanh, Vũ quẹo vào xa lộ Biên Hòa, lúc này còn là một con đường đất đỏ rộng ba bốn chục mét. Cầm đầu đạp dưới ánh nắng gay gắt của tháng 9 anh cảm thấy mồ hôi chảy ra ướt áo. Quẹo xe vào cái hẻm nhỏ bên trái rồi lát sau anh thấy nhà của mình hiện ra. Dựng xe đạp trước cửa anh thở phào vì thấy bóng của mẹ mình đi lại trong nhà. 15 phút sau anh xuất hiện trên xa lộ ngược đường về ngã ba Hàng Xanh.

Đường về Tân Thới Hiệp xa lắc và nhất là phải đạp xe dưới ánh nắng gay gắt nhưng anh không ngại khi nghĩ tới chiều nay được ngồi dưới gốc cây bên con rạch nước lờ đờ chảy vừa gặt xong vừa nhìn trời xanh và mơ mộng.

Xe qua chợ Gò Vấp rồi lát sau tới ngã tư. Quẹo phải sẽ về Xóm Mới còn đi thẳng sẽ về Hạnh Thông Tây sau đó mới về Tân Thới Hiệp. Đạp nhanh qua khỏi ngã tư Vũ hơi lơ đãng để nghỉ mệt. Nhìn về phía trước anh thấy một người con gái mặc áo dài trắng đang chậm rãi đạp xe đi bên lề đường. Xe vừa ngang qua chỗ cô gái anh liếc nhanh. Thấy cái huy hiệu ở trên ngực chiếc áo dài trắng anh biết cô ta học trường Lê Văn Duyệt. “Láng giềng của mình...” Ý nghĩ đó khiến cho anh vượt qua mặt cô gái một quãng ngắn rồi dừng xe lại bên

đường chờ đợi.

– Xe cô bị hư gì vậy cô?

Vũ hỏi gọn. Cô gái mỉm cười. Nụ cười của cô ta thật tươi tắn và khả ái nhờ có chiếc răng khểnh và má lúm đồng tiền. Giọng Sài Gòn thanh thanh, âm ấm vang lên.

– Dạ... Tôi không biết hư gì... Chỉ biết xẹp bánh...

Cô gái ấp úng trả lời. Vũ nhìn cô gái rồi nhìn chiếc xe đạp bị xẹp bánh sau.

– Quanh đây không có chỗ vá xe đâu. Tôi biết vá xe nếu cô không chê...

Cô gái nhìn người con trai đang đứng trước mặt mình. Môi cô ta hơi mím lại như cố không cười.

– Dạ tôi không chê đâu anh... Có anh giúp thì tôi khỏi phải dắt xe đi bộ về nhà...

Vũ gật đầu. Bỏ chiếc xe đạp của mình nằm trên lề đường xong anh từ từ đặt chiếc xe đạp của cô học trò trường nữ trung học Lê Văn Duyệt nằm trên đất rồi bắt đầu dò tìm dấu đinh.

– Xe bị cán đinh...

Vũ chỉ cho cô gái chỗ cây đinh dính vào bánh xe. Cô ta khom người quan sát. Anh ngửi được mùi hương dịu dàng toát ra từ mái tóc đen và bóng mượt của cô ta đang kề vào bên cạnh mặt của mình chỉ cách có làn nón la mỏng manh.

– Rồi mình làm sao hả anh?

Vũ cười vì câu hỏi ngây thơ của cô gái.

– Thì mình gỡ đinh ra rồi vá chỗ bị đinh đâm lủng. Không lâu đâu...

– Dạ... Nhờ anh làm giùm...

Hơi gật đầu Vũ mở dụng cụ của mình. Gì chứ chuyện vá bánh xe thì dễ ợt. Từ khi biết đạp xe đạp tới giờ anh đã vá bánh xe nhiều lần lắm. Nếu đi làm nghề vá bánh xe chắc anh cũng kiếm ra tiền.

– Dạ anh học Hồ Ngọc Cẩn?

Cô gái gợi chuyện bằng câu hỏi. Vũ cười trong lúc chà giấy nhám lên cái ruột xe chỗ bị đinh đâm lủng.

– Cô là láng giềng của tôi mà...

Cô gái cười khẽ vì câu trả lời của người bạn học láng giềng.

– Có phải vì tôi là lán giếng nên anh mới ngừng lại...

Tôi phen Vũ bật cười.

– Cô không là lán giếng tôi cũng dừng lại. Không ai nhẫn tâm để một cô gái dắt chiếc xe đạp bị xẹp bánh đi dưới nắng... Nhất là một cô nữ sinh duyên dáng...

Ngừng nói Vũ ngược lên nhìn cô gái.

– Đúng không?

Cô gái gật đầu cười để lộ hàm răng trắng và đều đặn như hạt bắp.

– Tôi tên Đào. Dạ anh tên gì?

– Vũ...

– Anh là người nam mà sao tên Vũ...

– Ai biết. Tôi đâu có đặt tên cho tôi...

Đào cười khúc khích vì câu trả lời của Vũ. Dán miếng cao su lên chỗ bị đinh đâm lủng xong anh thu dọn dụng cụ trong lúc chờ cho keo khô.

– Cô Đào ở đâu?

– Dạ Hạnh Thông Tây. Còn anh Vũ ở đâu?

– Tân Thới Hiệp...

Cảm thấy câu nói của mình chưa đủ nghĩa và thấy Đào nhìn mình anh cười tiếp.

– Nhà tôi ở Thị Nghè. Anh rể của tôi dạy học ở Tân Thới Hiệp nên rủ tôi lên đó ở cho vui...

Nói xong Vũ lại cúi xuống tiếp tục công việc. Nhét ruột xe vào vỏ, nắn bóp mấy lần cho ruột xe không bị kẹt vào

niên xong anh dựng xe đạp lên và bắt đầu bơm cứng bánh xe.

– Xong rồi... Bây giờ cô Đào phải đi bộ nữa...

Đào cười nhìn Vũ. Nụ cười của nàng có ý nghĩa thay lời cảm ơn chân thành nhất.

– Anh Vũ có muốn đạp xe chung đường với cô học trò láng giềng của anh hông?

Vũ cười hắc hắc nói đùa.

– Đó là lý do chính để tôi vá bánh xe cho cô Đào đó...

Làn da trắng của Đào hồng lên vì câu nói của Vũ. Liếc nhanh người bạn mới quen nàng nói giỡn.

– Đào tưởng anh Vũ có lòng tốt hóa

ra anh đã có chủ ý trước...

Đường vắng nên hai đứa đạp xe song song để nói chuyện.

– Không ai lại không có chủ ý muốn làm quen khi gặp một cô gái dễ mến như Đào...

– Cảm ơn anh Vũ... Anh cẩn thận... Đào không hiền và dễ mến đâu...

– Đào dữ một chút tôi cũng chịu được...

Đào cười khẽ. Vũ nhận thấy tự người bạn mới quen toát ra cái gì hồn nhiên, thơ ngây và thành thật.

– Đào học lớp mấy?

– Đệ tứ... Còn anh Vũ?

– Tôi học đệ tam. Tôi đang luyện thi tú tài 1...

Trong lúc quay qua nhìn Vũ thấy ánh mắt của Đào thoáng lên chút ngạc nhiên.

– Học đệ tam mà thi tú tài được hả anh?

Vũ gật đầu.

– Được chứ. Mình phải làm đơn xin. Nếu bộ giáo dục chấp thuận thì được.

– Thế à... Năm tới lên đệ tam Đào cũng muốn học rút như anh. Có gì anh giúp Đào ghen anh...

Vũ gật đầu cười.

– Má tôi quen một người làm trong bộ giáo dục. Nếu Đào muốn học rút thì làm đơn rồi tôi sẽ nhờ má tôi đưa cho người quen...

– Nhà Đào nghèo nên Đào muốn

học rút. Đỗ tú tài xong Đào sẽ thi vào sư phạm...

Vũ cười cười nói một câu mà khi nghe xong Đào quay qua nhìn anh bằng ánh mắt thật lạ.

– Tôi tin Đào sẽ làm được. Đường đi không khó vì ngăn sông cách núi, mà chỉ vì lòng người ngại núi e sông...

Đào mỉm cười. Vũ cảm thấy nụ cười của cô nữ sinh trường Lê Văn Duyệt đẹp vô cùng.

– Cám ơn anh Vũ... Anh Vũ chắc phải giỏi Việt Văn lắm... Anh Vũ học ban nào?

– Ban A... Đào chọn ban gì?

– Dạ cũng ban A... Ủa sao kỳ vậy... Đào tưởng anh học ban C...

– Tôi thích văn chương nhưng phải chọn ban A vì thi dễ đậu hơn. Mình chỉ cần gao bài là xong... Đào chọn ban A là đúng đó...

– Dạ... Sắp tới nhà của Đào rồi...

Vũ im lặng giây lát mới lên tiếng.

– Vậy thứ hai mình gặp lại nghen...

Hai chiếc xe đạp dừng lại nơi đầu con hẻm khá rộng.

– Dạ... Sáng thứ hai anh Vũ chờ Đào ở đây rồi mình đạp xe chung cho vui...

Vũ gật đầu nhẹ nhẹ.

– Tôi sẽ tới sớm để chờ Đào...

Ngồi trên xe, đợi cho cô bạn mới quen đạp vào trong hẻm Vũ vừa đạp xe vừa cất giọng vệt xiêm cổ của mình ngâm

nga mấy câu thơ: “Nhà nàng ở cạnh nhà tôi... Cách nhau cái đậu mùng tôi xanh rờn... Hai người sống giữa cô đơn... Nàng như cũng có nỗi buồn giống tôi... Giá đừng có đậu mùng tôi... Thế nào tôi cũng sang chơi thăm nàng...” Ngâm nghĩ giây lát anh bắt đầu sửa thơ của thi sĩ họ Nguyễn cho hợp với tình cảnh của mình. “Trường nàng ở cạnh trường tôi... Cách nhau Bà Chiêu Lăng Ông đông người. Hai đứa đã gặp nhau rồi... Tôi biết nàng cũng có nỗi buồn giống tôi... Sá gì Bà Chiêu Lăng Ông... Rồi đây tôi sẽ qua chơi thăm nàng...” Ngâm xong Vũ cười hắc hắc như tự tán thưởng vì tài ứng khẩu thành thơ dù là thơ con cóc của mình. Nhấn mạnh bàn đạp cho chiếc xe chạy nhanh anh cảm thấy lòng mình có chút gì dao động khi nhớ tới nụ cười e ấp của cô học trò lúng liếng được giấu sau chiếc nón lá.

Mới hơn 6 giờ sáng Vũ đã rời nhà ở Tân Thới Hiệp. Anh muốn tới sớm để đợi hơn là để cho nàng phải chờ đợi mình. Tuy nhiên khi tới ngay ngõ vào nhà của Đào anh ngạc nhiên thấy nàng cũng từ trong ngõ đạp xe ra.

– Anh Vũ chờ Đào có lâu hông?

Đào lên tiếng hỏi. Vũ nhìn cô bạn lảng giềng.

– Câu hỏi đó đúng ra phải dành cho tôi. Đào chờ tôi có lâu hông?

– Lần đầu thì Đào đợi anh vì sợ anh quên nhà. Mai mốt hổng thèm chờ đâu...

Đào cười thành tiếng thánh thót sau khi nói. Giọng của nàng có chút gì nũng nịu và âu yếm khiến cho Vũ cảm động. Anh lên tiếng và nhận ra giọng nói của mình không được bình thường.

– Mai mốt tôi sẽ chờ Đào. Tôi tình nguyện chờ Đào mỗi ngày...

Đạp xe song song cô nữ sinh trường Lê Văn Duyệt quay nhìn Vũ.

– Tại sao anh Vũ tình nguyện chờ?

– Tại vì tôi thích chờ. Mình có quý người ta mình mới chờ, mới đợi...

Im lặng giây lát Đào mới cười nói.

– Đào hy vọng sẽ không để anh Vũ chờ lâu...

Vũ cũng cười thành tiếng.

– Tôi tìm thấy ý nghĩa trong sự chờ đợi của mình...

Đạp cho xe của mình vọt tới trước Đào cười thánh thót.

– Lớn lên chắc anh Vũ thành thi sĩ...

Cười hắc hắc Vũ ấn bàn đạp cho xe chạy song song với cô bạn gái. Từ đó mỗi tuần năm ngày, mỗi ngày hai bận, đôi bạn học láng giềng đều đặn đạp xe trên quãng đường từ Hạnh Thông Tây xuống chợ Bà Chiểu. Tình cảm của họ được tính bằng chiều dài của quãng đường đi học. Cho tới một hôm...

Vũ liếc nhanh chiếc đồng hồ to tướng treo trên tường. 11 giờ 15 phút. Nhét cuốn sách vụn vặt vào túi anh nháy mắt với trưởng lớp là Hưng, khi nó quay đầu xuống nhìn anh. Thấy nó gật đầu anh bước ra khỏi lớp trong lúc giáo sư bận lau tấm bảng đen. Trưa nay anh phải về nhà để lấy thức ăn. Hôm qua, anh với người anh rể tên Trân đi câu được hơn chục con cá lóc. Anh Trân đã đem về nhà và trưa nay anh phải về Thị Nghè để mang nôi thịt kho lên. Vì vậy mà anh

phải ra khỏi lớp sớm hơn thường lệ để có thời giờ bắt kịp Đào trên đường về Hạnh Thông Tây. Đào đã hứa sẽ đạp xe chậm để chờ anh.

Vũ đạp xe như bị ma đuổi. Có thể nói một tay đua xe đạp nhà nghề cũng khó mà bắt kịp anh. Tuôn vào nhà như cơn gió lốc anh hỏi dồn dập.

– Có thịt kho chưa má... Con phải đi liền...

– Mà làm gì mà hối như giặc vậy. Bộ hện bồ sao mà...

Vũ cười hắc hắc nhắc lấy nôi thịt kho để lên chỗ ngồi đằng sau.

– Mà phải cột cho chặt... Nó mà đổ là mất ăn đó con ơi...

Vũ gật đầu lia lịa cho má khỏi nói nữa.

– Bảo đảm mà má... Con cột chặt lắm rồi...

Chưa dứt lời Vũ thót lên yên và phút sau chiếc xe đạp chạy bon bon trên xa lộ rồi quẹo của thật gắt tại ngã tư Hàng Xanh.

– Mình phải bắt kịp Đào ở chợ Gò Vấp...

Vũ lẩm bẩm trong lúc cầm cùi đạp. Nắng tháng 4 vàng óng ánh và gió thổi man mát khiến cho anh cảm thấy dễ chịu.

– Tại sao mình hồng rử Đào đi câu cá với mình...

Ý nghĩ nảy ra trong trí khiến cho Vũ liên tưởng tới khuôn mặt khả ái, giọng cười thánh thót và vóc dáng mảnh mai của Đào. Điều mà anh quý mến nhất ở

nàng là sự thành thật, ngây thơ và hiền dịu. Gia đình nghèo và đông anh chị em do đó Đào rất siêng học. Nàng biết chỉ có học vấn mới giúp chính bản thân nàng và gia đình thoát ra khỏi cảnh túng thiếu và cơ cực. Một lần được Đào mời ghé nhà chơi anh mới biết sau khi tan học, Đào phải ra vườn làm lụng xong mới được nghỉ ngơi và học bài. Gia đình tám người của nàng sống nhờ vào mảnh vườn nhỏ trồng rau muống và các loại rau cải để bán ở chợ Gò Vấp.

Gần tới ngã rẽ vào Đồng Ông Cộ, Vũ thấy tà áo trắng phất phơ xa xa cho anh biết đó là Đào đang đạp xe chậm chậm để chờ mình. Như muốn chọc cô bạn gái anh đạp xe thật êm để hù nàng. Nhưng khi xe còn cách chừng hai ba thước anh nghe tiếng cười thánh thót vang lên.

– Anh Vũ hồng có hủ được đâu. Đào thấy anh từ xa...

Cười hắc hắc Vũ đạp nhanh lên để chạy song song với Đào.

– Đào đợi tôi lâu hông?

– Dạ hông... Biết anh phải về nhà nên Đào ở lại nói chuyện với nhỏ bạn rồi mới ra về. Anh Vũ có lấy thịt kho được hông?

– Được... Má của tôi kho một nồi lớn... Tôi chia cho nhà Đào phân nửa nghen...

– Dạ cảm ơn anh nhưng...

Vũ nhìn vào mặt cô bạn gái. Anh thấy nàng cũng đang nhìn mình. Cả hai nhìn nhau giây lát rồi quay đi chỗ khác. Dù không nhìn thấy song Vũ biết nàng cười

vì thấy vành môi của nàng hơi nhếch lên.

– Thịt kho ngon lắm. Má của tôi kho với thịt đùi nè, trứng vịt nè, cá lóc nè, nước dừa xiêm nè...

Đào bật lên cười vì cái giọng đùa cợt của Vũ, nhất là khi nghe anh lập lại và kéo dài tiếng “nè...”

Đang nè nè Vũ chợt nghe tiếng binh khá lớn rồi sau đó là tiếng long cong vang lên. Không biết chuyện gì anh quay lại nhìn. Chắc cũng nghe được tiếng động lạ tai nên Đào cũng quay lại nhìn rồi bật la làng chói lọi.

– Anh... Anh Vũ... Nồi thịt kho rớt rồi... Ngừng lại anh Vũ...

Vũ đờ người không có một phản ứng nào khi thấy nồi thịt kho của mình rơi trên đường. Thịt, cá và trứng vịt kho

màu vàng ươm văng tung tóe khắp nơi, trong lúc cái nắp nồi lăn vòng vòng sang tận bên kia lề đường. Quá đổi ngượng ngùng Vũ bỏ mặc nồi thịt kho, bỏ mặc Đào ngừng xe lại, anh cầm đầu đập một nước không quay đầu lại.

– Anh Vũ... Anh Vũ... Nồi thịt kho rớt rồi... Anh chạy đi đâu vậy...

Vũ lơ đi làm như không nghe tiếng của Đào gọi eo éo đằng sau lưng của mình. Tối ngã ba đi về Tân Thới Hiệp anh mới lơ chân và quay đầu nhìn lại. Không thấy bóng của Đào anh thở phào rồi chậm chậm đập xe về nhà kể cho anh rể nghe. Anh Trần cười an ủi nói là tại hai đứa mình không có số ăn thịt kho.

Đào ngồi im trên chiếc võng căng sau nhà. Không gian thật tĩnh lặng. Mây trắng trôi dạt dờ từng mảng lớn trên bầu

trời xanh lơ. Gió từ cánh đồng rộng thổi về man mát. Hơn tuần lễ nay, sau vụ rớt nồi thịt kho Vũ trốn biệt luôn. Biết anh mắc cỡ không muốn gặp mình nên nàng cũng không nài ép. Nàng nghĩ từ từ anh cũng phải nguôi ngoai và sau đó sẽ gặp lại. Tuy nhiên một tuần lễ hơn trôi qua mà Vũ vẫn trốn mất chưa chịu gặp mặt. Nàng nhớ Vũ. Nhớ những câu nói đùa dí dỏm. Nhớ tiếng cười hồn nhiên. Nhớ cử chỉ ân cần và săn sóc của Vũ đã dành cho mình.

– Mình phải đi tìm Vũ...

Đào lẩm bẩm đứng lên đi vào nhà. Thấy ba đang ngồi uống nước trà và má đang ăn trầu nàng cười lên tiếng.

– Má con lại nhà con Ngân một chút nghe má...

– Ủ đi thì đi lẹ lẹ rồi về. Trời sắp chiều rồi...

Vừa bước ra cửa nàng nghe má hỏi vói theo:

– Sao hôm rày tao không thấy thằng Vũ. Sao mày không đem cái nồi trả cho nó đi...

– Dạ anh bị bệnh hồng có đi học nên con hồng có gặp anh...

– Nó bị bệnh gì vậy?

– Dạ bị cúm...

Đào đạp xe nhanh như để tránh không trả lời các câu hỏi kế tiếp của má mình. Đường từ Hạnh Thông Tây lên Tân Thới Hiệp không xa lắm khoảng bốn cây số thôi. Vừa đạp xe Đào vừa ngẫm nghĩ. Nàng nhớ có lần Vũ nói anh ở tại trường

sơ cấp Tân Thới Hiệp. Ngôi trường nhỏ này nàng biết vì đôi lần có đi qua đó.

Đang ngồi tựa lưng vào gốc cây dừa nhìn ra con rạch đầy nước Vũ quay lại khi nghe có tiếng bước chân. Anh hơi ngượng khi thấy Đào đang từ từ đi xuống chỗ mình ngồi.

– Anh Vũ hồng có trốn được đâu...

Đào cười lên tiếng. Vũ cũng cười nói bằng giọng gượng gạo.

– Tôi đâu có trốn Đào đâu. Tại hôm rày mắc gạo bài để thi...

– Sao anh không đợi Đào đi học?

Vũ lặng thinh nhìn Đào đang đứng trước mặt mình.

– Hôm rày Đào đợi anh hoài...

Đào nói với giọng âu yếm và khi nói nàng nhìn vào mặt Vũ.

– Chuyện rót nồi thịt kho thì có gì đâu mà anh phải mắc cỡ và tránh mặt Đào...

Vũ đỏ mặt cười gượng. Đào cũng mỉm cười nói lảng sang chuyện khác.

– Chỗ này đẹp hả anh Vũ... Đào thích ngồi đây mơ mộng...

Nói xong nàng tự động ngồi xuống chiếc chiếu cũ mà Vũ đang ngồi. Hai đứa im lặng nhìn ra quãng đồng cỏ xanh mướt lấp lăm. Trời thật xanh và cao. Gió từ khoảng đồng trống, từ mặt nước thổi nhẹ. Vũ ngửi được mùi hương thoang thoảng từ người của cô bạn gái ngồi bên cạnh. Anh quay qua nhìn và bắt gặp Đào cũng đang nhìn mình mỉm cười.

– Anh Vũ biết hôn lần đầu thấy anh Vũ là Đào thích anh liền...

– Tại sao vậy?

– Hồng biết...

Đào cười tủm tỉm nhìn xuống đất.

– Tôi cũng vậy. Mấy ngày không gặp Đào tôi buồn lắm...

– Đào cũng vậy. Đạp xe một mình cảm thấy đường dài ghê... dài gấp đôi lận...

– Trước khi mình quen nhau Đào cũng đạp xe một mình mà...

Đào cười e ấp. Nàng ngược lên nhìn người bên cạnh.

– Hồi trước khác giờ khác...

Nhìn quanh quất nàng hỏi nhỏ:

– Chiều rồi... Anh ăn cơm chưa?

Vũ nhận thấy Đào thay đổi cách xưng hô. Giọng của nàng cũng thêm thân mật và âu yếm hơn.

– Chưa. Đào ăn cơm chưa?

– Dạ chưa...

– Vậy thì tôi mời Đào ăn bánh mì...

– Bánh mì thịt hả?

Đào hỏi với giọng vui mừng. Vũ cười lắc đầu.

– Bánh mì với bơ và đường. Hơn tuần lễ nay tôi ăn như vậy mỗi ngày...

Hai đứa vừa nói chuyện vừa trở lại trường. Đào hơi nhú mày khi quan sát chỗ ở của Vũ nhưng nàng không nói gì khác hơn là nhìn Vũ cắt làm đôi ổ bánh

mì, xẻ một đường, trét bơ và rắc đường lên rồi đưa cho nàng.

– Đào thử đi... Không ngon lắm nhưng no bụng...

Cắn miếng nhỏ, nhai chậm chậm giây lát rồi cô gái cười lắc đầu.

– Xời ời như vậy mà anh Vũ ăn được... Mới ăn có miếng nhỏ mà Đào...

Dứt lời Đào le lưỡi cười hắc hắc.

– Đâu có ngon bằng thịt kho của má anh kho...

Không để ý tới nét ngượng ngùng của Vũ nàng liền thoảng nói tiếp:

– Anh Vũ biết hông... Cái bữa rớt nồi thịt kho đó Đào kêu anh hoài mà anh cứ làm lơ... Đào phải lượm đem về nhà. Má của Đào rửa sạch sẽ và kho

lại chờ anh tới lấy mà anh hỏng tới. Thế là nhà Đào ăn hết... Ngon ơ là ngon... Thằng Thuận, em kể Đào nói vái anh Vũ rớt hoài để nó có thịt kho ăn...

Vũ bật cười nhìn cô bạn gái với ánh mắt biết ơn. Anh biết cô ta nói cho mình đỡ mắc cỡ.

– Vậy để hôm nào tôi đi câu có cá rồi đem về nhờ má tôi kho một nồi khác tặng cho nhà của Đào nhen...

Đào gật đầu cười.

– Rồi anh ghé ăn luôn nhen... Đào thực tình mà...

Nói xong nàng nắm lấy tay Vũ như bày tỏ chút tình cảm của mình. Vũ mỉm cười nhìn nàng.

– Nhà của Đào nghèo mà...

Đào ngắt ngang lời bằng câu nói mà khi nghe xong Vũ im lặng.

– Nhà của Đào nghèo thật nhưng mời anh ăn một bữa cơm thì được... Nuôi anh ăn cả năm còn được sá gì bữa cơm...

Vũ cảm động siết chặt bàn tay có hơi chai cứng của Đào.

– Mình ra sân chơi mát hơn...

Vũ nói nhỏ. Hai đứa nắm tay nhau bước ra sân trường vắng lặng. Hàng cây so dừa cao đầy bông trắng.

– Anh hái bông so dừa rồi Đào đem về cho má nấu canh nhen... Ngon lắm...

Vũ móc và Đào lui cui lượm. Lát sau được đầy một bịch to tướng. Chở đặng

sau xe đạp bạch bông so đũa lớn Đào còn dặn đi dặn lại trước khi từ giã.

– Thứ hai nhen... Đào chờ anh Vũ đi học nhen...

Vũ gật đầu đứng nhìn theo bóng cô học trò láng giềng khuất dần.

Sáng thứ hai khi tới ngõ vào nhà Đào, Vũ đã thấy nàng ngồi trên xe chờ mình.

– Đào chờ chút nữa mà hồng thấy anh Vũ tới là Đào đạp xe lên nhà anh đó...

Vũ cười nhìn cô bạn gái bằng ánh mắt nói lên điều mà anh khó mở miệng. Đào cũng nhìn anh như thông cảm. Từ đó đôi bạn đạp xe đi học với nhau mỗi ngày cho tới khi bãi trường.

Ngày tựu trường đến. Đào đạp xe một mình tới trường. Vũ không còn, mỗi ngày đón đưa và chung đường với nàng. Người anh rể của Vũ đã xin được việc làm ở tòa án ở Sài Gòn, do đó Vũ không còn ở Tân Thới Hiệp nữa. Ngoài ra hai đứa còn bận bịu nhiều hơn. Nàng phải học để thi tú tài 1 và Vũ cũng bù đầu gao bài để thi tú tài 2. Lâu lâu Vũ mới đạp xe lên thăm nàng ngày thứ bảy. Tình cảm của hai đứa ngày càng thêm thắm thiết. Dù cả hai chưa hề mở miệng nói tiếng yêu thương cũng như chưa thể thốt sẽ thành chồng vợ, nhưng nàng biết hình ảnh của Vũ đã ở và sẽ mãi mãi ở trong tâm hồn nàng. Bây giờ là lúc nàng phải nhẫn nại và hy sinh để đạt những gì mình mơ ước. Đó là thi đậu tú tài 2, thi vào đại học sư phạm và sau đó thành cô giáo rồi thành hôn với Vũ. Nàng chỉ mơ

ước có vậy thôi. Ước mơ của nàng tầm thường và giản dị.

Ba năm sau. Vừa ra tới cửa trường đại học sư phạm Đào cười khi thấy Vũ đứng chờ mình.

– Anh chờ em lâu hông?

Vũ cười và Đào nhận thấy nụ cười của người yêu phảng phất chút buồn rầu.

– Anh mới tới... Em không có lớp chiều nay hả?

– Dạ không... Em về phụ má... Ủa mà anh hông có lớp hả anh?

Vũ lắc đầu. Ngần ngừng giây lát anh mới chìa ra tờ giấy cho Đào rồi buồn rầu nói.

– Anh nhận được lệnh trình diện nhập ngũ...

Im lặng đọc xong Đào ngược lên nhìn người yêu. Vũ thấy trong đôi mắt nàng long lanh ngấn lệ.

– Anh cứ đi làm tròn bốn phận của người trai trong thời chinh chiến. Em sẽ chờ đợi anh...

Đào nói nhỏ. Vũ gật đầu cười.

– Khi em ra trường thì mình thành hôn nhen...

Đào cười gật đầu nhìn người yêu. Ánh mắt của nàng rạng rỡ lên.

– Đó là ước nguyện của em. Bây giờ mình đi về hồng thôi má la em...

* * *

Tháng 3 năm 1968. Kiến Phong (Đồng Tháp). Vũ mân mê lá thư nhàu nát mà người bưu tín viên trao cho mình. Anh hơi cau mày khi thấy trên góc bên trái đề tên Trần Đức Thuận. Anh biết Thuận là em trai của Đào. Tại sao Đào không viết thư cho mình mà lại là Thuận. Có chuyện gì xảy ra... Xé toạc lá thư anh cầm cúi đọc.

– Kính thưa anh. Thay mặt ba má em xin viết để báo cho anh một tin buồn là chị Đào đã mất hôm mồng một tết. Trong cuộc tổng công kích Mậu Thân, vùng Hạnh Thông Tây nhà mình trở thành nơi giao tranh giữa Việt Cộng và lính quốc gia. Chị Đào bị trúng đạn chết trong lúc cùng với gia đình tản cư về Gò Vấp. Cả nhà rất đau lòng. Riêng em, em không biết nói sao chỉ thành thật chia buồn với anh. Khi nào có về Sài Gòn xin

anh tới an ủi ba má và em sẽ đưa anh thăm mộ chị Đào. Em của anh. Thuận...

8 tháng sau. Vũ đứng trước ngôi mộ của Đào. Bức ảnh bán thân của nàng với nụ cười thật tươi. Gió nhẹ nhẹ. Mùi nhang thoang thoảng hòa lẫn với mùi thịt cá. Anh nghe mơ hồ trong gió có tiếng long cong của nồi thịt kho rơi rớt trên đường cùng với tiếng gọi của Đào vang lên sau lưng mình.

– Anh Vũ... Anh Vũ... Nồi thịt kho rớt rồi nè... Anh chạy đi đâu vậy?

13. Ổ ONG VÒ VẼ

– Anh Sáu... Anh Sáu...

Đang nằm say sưa theo dõi cú đánh hồi mã thương của La Thành, Sáu nghe tiếng Sơn gọi lớn ở ngoài đường. Tuy nghe song nó vẫn nằm im vì mê đọc truyện mà vì lười biếng không muốn trả lời.

– Anh Sáu...

Sơn hét vào tai của anh mình. Rồi mắt khỏi cuốn truyện Sáu hất hàm:

– Cái gì?

– Ong ruồi anh Sáu... Thằng Hết nó thấy ổ ong ruồi bụi lắm...

Sáu hơi nhúc nhích khi nghe hai tiếng ong ruồi.

– Ở đâu?

– Đằng sân trường học... Trên cây me còng...

Sáu xì một tiếng thật dài.

– Dóc mày... Tao đi qua đó hoài...

– Thiệt mà... Em cũng thấy nữa...

Sáu hơi nhòm người dậy nhìn Sơn. Nó biết thằng em của mình không nói láo.

– Được rồi tao đi coi...

Sáu nhảy tót xuống đất. Lặn cái ná thung vào lưng, bỏ năm đạn vào túi quần, tay cầm roi, nó theo thằng em ra khỏi nhà. Tới sân trường nó thấy con nít của hai phe giàu nghèo đẩy trong sân, trong đó có mặt của Bảy Thưa. Đứng dưới gốc cây me còng tụi nó vừa ngó lên cao vừa chỉ chỗ.

– Đó đó... Ổ ong bụi lắm...

Không cần nhìn lâu Sáu cũng thấy một ổ ong ruồi đang treo tròn ten trên nhánh cây me. Nó lẩm bẩm: “Ổ ong bụi như vậy mà sao mình hồng thấy ta...”. Ổ ong lớn thật, lớn bằng cái đĩa bàn. Nó chưa bao giờ thấy ổ ong ruồi nào lớn như ổ ong này. Ở quê thời không thiếu gì ong như ông bầu, ong ruồi, ong vò vẽ và ong lỗ mà có người gọi là ông đất vì nó làm ổ dưới đất. Trâu bò hay người ta không biết mà đập nhầm ổ là nó bay lên chích

và rượt theo không chịu bỏ. Loại ong này con lớn bằng đầu đũa, đen sì và nọc độc của nó thì khỏi nói. Trâu bò bị nó đánh còn rống và chạy chứ nói gì người ta. Tuy nhiên loại ong đất này rất ít. Họa hoàn lắm mới có người bị nó đánh. Riêng ong vò vẽ thì nhiều hơn. Nọc độc của nó cũng nhẹ hơn chỉ làm sưng môi phù mỗ, gây nóng lạnh, nhức đầu một hai ngày mà thôi. Ong ruồi là loại ong mà con nít thích nhất vì nó đánh không đau lại có mật. Mật của ong ruồi ngọt lịm còn con ong con thì ăn bụi và béo ngậy. Đó là món ăn khoái khẩu của đám con nít miệt vườn. Bây giờ tìm ra ổ ong ruồi thì cả bọn đều mừng rỡ la ó om sòm. Hai phe nhà giàu và nhà nghèo cãi cọ nhau để coi đứa nào thấy trước. Hể thấy trước là có quyền lấy ổ ong. Để mặc cho đám con nít quánh võ miệng, Sáu đi vòng vòng quan sát ổ ong ruồi đang treo trên đầu của

mình. Kinh nghiệm cho nó biết là ổ ong này không phải dễ lấy. Thứ nhất nó cao quá. Từ dưới đất lên tới chỗ ổ ong gần mười thước. Bậc thang cũng không tới được. Một điều mà đứa con nít nào cũng biết là tuy ong ruồi không đánh nhưng ong sắc lại đánh và đánh đau. Con ong sắc giống như là lính bảo vệ ổ ong không cho bất cứ thứ gì xâm phạm vào. Ổ ong này lớn bằng cái đĩa bàn do đó sẽ có vô số con ong sắc sẵn sàng chích nếu nó lấy ổ ong. Đứng dưới đất thì nó không sợ bị ong chích, nhưng ở trên cây cao như vậy mà bị ong chích đau sơ sẩy là té gãy tay chân. Dạo hai vòng quanh ổ ong xong Sáu ngược lên nhìn chung quanh. Nó hơi nhú mày khi thấy có mấy con ong đang bay lảng vảng gần ổ ong ruồi. Mấy con ong này thân hình lớn bằng đầu đũa, dài gần lông tay, da màu vàng sậm và đảo qua xẹt lại rất nhanh nhẹn. Nhìn chăm

chú một hồi Sáu mỉm cười thích thú.

– Tao thấy trước vậy nó là của tao...

Thằng Ấn, đàn em của Bảy Thưa nói lớn. Thằng Hết gân cổ cãi lại.

– Tao thấy trước mây... Tao chỉ cho mây...

Bảy Thưa xen vào bình đàn em của nó.

– Vậy là của tụi tao... Mây cãi là tao động phù mỏ...

Thằng Hết làm thinh vì sự can thiệp của Bảy Thưa. Nó đưa mắt tìm Sáu cầu cứu. Trái với sự mong muốn của nó, Sáu cười nói với Bảy Thưa.

– Tụi mày thấy trước thời cơ việc lấy đi...

Thằng Hết trợn mắt nhìn Sáu lom lom. Nó ngạc nhiên khi nghe đàn anh nói. Chính Bảy Thưa cũng ngạc nhiên rồi sau đó đâm ra nghi ngờ về lời nói của Sáu.

– Mày nói thật hả?

Bảy Thưa hỏi vặn. Sáu gật đầu cười.

– Quân tử nhứt ngôn mà mày. Tao cho mày ba ngày để lấy. Nếu mày không lấy được thời tới phiên tao...

Phe nhà nghèo nhốn nháo vì lời tuyên bố của đại ca Sáu. Riêng Bảy Thưa làm thinh suy nghĩ. Nó biết phải có chuyện gì đặc biệt lắm nên một tay lăm mưu nhiều kế như Sáu mới nhường cho địch thủ lấy ổ ong trước. Lý do nào? Chuyện gì? Bảy Thưa suy nghĩ tới đâu cái đầu mà cũng không tìm ra được. Rốt cuộc nó nghĩ:

“Kệ... Nó nhường mình lấy trước thời mình cứ việc làm... Còn hơn để nó lấy trước...”

– Được rồi... Tao sẽ lấy... Ba ngày mà tao chưa lấy được ổ ong là tới phiên mày...

Bảy Thưa nói với Sáu rồi kéo đàn em đi lo chuyện lấy ổ ong. Nhìn theo bóng Bảy Thưa xong Hết quay qua nói với Sáu bằng giọng mỉa máo.

– Nó sẽ lấy mất ổ ong của mình anh ơi...

Sáu mỉm cười. Ngược nhìn lên ổ ong ruồi đang treo trên đầu của mình nó nói với đàn em.

– Tụi bây đừng có lo... Nó không lấy được đâu...

Ra lệnh cho đàn em giải tán Sáu đứng một mình trong sân trường vắng lặng. Ánh mặt trời buổi sáng chiếu xiên xiên qua tàn cây me còn xanh um. Nhìn ổ ong ruồi giây lát rồi nó lại nhìn lên cao hơn chút nữa. Trong đám lá me xanh xanh thấp thoáng một ổ ong nữa. Từ ổ ong này thỉnh thoảng bay ra những con ong lớn màu vàng sậm. Tay thọc túi quần, Sáu vừa bước vừa lăm bắm.

– Mày mà lấy được thời tao lạy mày ba lạy...

Bật cười hắc hắc Sáu rời sân trường học. Thay vì quẹo mặt về nhà mình nó lại quẹo trái. Lát sau nó dừng lại trước cây cầu đi vào nhà con Ấu.

Thấy trời xế chiều Sáu ra lệnh giải tán. Trước khi ra về nói cười nói với con Ấu. Không biết nó nói cái gì mà con nhỏ

cười hắc hắc.

– Tao về nhà ăn cơm xong tao qua đây rủ mày đi coi thằng Bảy Thưa lấy ổ ong...

– Sao mày biết nó sẽ lấy...

Cười cười không trả lời câu hỏi của Ấu, Sáu chạy ào về nhà. Ăn cơm và tắm rửa xong nó lộn trở lại nhà bạn thì con Ấu đã chờ nó nơi đầu cầu.

– Đi... Mình tới trước kiểm chỗ kín núp coi thằng Bảy Thưa bị ong đánh chơi...

Dù không hiểu hết nghĩa trong câu nói mập mờ của Sáu, con Ấu cũng lẳng lặng đi theo. Tới sân trường học đứng ngấm ngĩa giây lát hai đứa leo lên cây phượng vĩ đối diện với cây me có ổ ong ruồi. Lát sau con Ấu nhìn xuống đất thấy

Bảy Thưa với thằng Ấn đang đi vào sân trường. Tới gốc cây me cùng hai đứa đứng xì xào, chỉ chỗ một hồi rồi leo từ từ lên cao. Me cùng là loại cây chia ra nhiều nhánh lớn, rồi từ những nhánh lớn này lại chia thành nhiều nhánh nhỏ hơn cành lá rườm rà, bởi vậy vùng này người ta hay trồng nơi trường học để lấy bóng mát cho học sinh chơi đùa. Bảy Thưa leo lên trước. Đại ca mà. Nó phải làm gương cho đàn em. Trong tay nó cầm cây đuốc để đốt những con ong sắc đang bám vào ổ ong. Trong lúc thằng Ấn leo sau. Tay của nó cầm cái bao bố để đựng ổ ong.

– Tới chưa anh Bảy?

Ấn hỏi lớn. Hơi dừng lại để nghỉ mệt Bảy Thưa trả lời gọn:

– Sắp tới rồi... Kỳ này mình cho thằng Sáu thêm nhều nước miếng chơi...

– Hí... hí...hí... Cho nó hết làm le...
nhường tội mình lấy trước...

Hai đứa vừa leo vừa cười nói om sòm
cũng như làm cây me còng rung chuyển
kêu răng rắc. Sáu ngồi nghe chỉ mỉm cười
không nói gì hết.

– Mà đừng làm mạnh rung cây ong
sắc nó bay ra đánh mình...

Thằng Ấn xì một tiếng thật dài.

– Ba cái con ong sắc đó mà đánh gì...
Nó đánh như gãi ngứa... Tới chưa anh?

– Sắp tới rồi...

Sau khi nói Bảy Thưa ngược lên nhìn.
Trên đầu nó là ổ ong ruồi. Vừa đặt chân
lên cành cây để lấy đà đứng dậy nó chợt
nghe tiếng vù vù rồi tiếp theo bầy ong
túa ra. Con nào con nấy giống như máy

bay lao thẳng vào đối phương.

– Ui da... Ong gì quánh đầu quá anh
Bảy...

Tuy ngồi xa Sáu và con Ấu cũng nghe
tiếng la hốt hoảng của Bảy Thưa.

– Xuống... Xuống lẹ... Ong vò vẽ...

– Ui da... Nó chích dô mặt tui...

– Nó quánh tao đau quá... Nó chích
dô đầu tao... tay tao...

– Ui da... Phù mủ rồi ba ơi...

– Má ơi... má ơi... đau quá...

Con Ấu và Sáu bụm miệng cười sặc
sụa. Tuy nhiên tiếng cười của hai đứa bị
át bởi tiếng la hét của Bảy Thưa và thằng
Ấn đang tuột rồn rột xuống đất. Quăng
đuốc và cái bao bố hai đứa cầm đầu chạy

trối chết mà vẫn còn nghe tiếng vo ve của ong vò vẽ đuổi theo sau lưng. Sáu và con Ấu ngồi im không động đậy. Hai đứa biết bây ong vò vẽ đang tản ra khắp nơi. Nhúc nhích hoặc gây nên tiếng động là sẽ bị ong vò vẽ chích. Đoán chừng bây ong đã về ổ hai đứa mới dám leo xuống. Đưa bạn về tới đầu cầu Sáu cười nói.

– Mai đi học mày sẽ thấy Bảy Thưa và thằng Ấn bị ong vò vẽ đục phù mỗ...

Sáng hôm sau vừa bước vào sân trường Sáu thấy đám học trò bu quanh Bảy Thưa. Môi mắt sưng vù lên nó nhìn Sáu với ánh mắt giận dữ. Dù biết nhưng Sáu lơ đi. Nháy mắt với con Ấu nó hỏi đùa Bảy Thưa.

– Mày bị con gì cắn mà mặt mày thấy ghê vậy?

– Tao bị té...

Bảy Thưa trả lời gọn lỏn. Nó có dáng điệu ngượng ngùng với tức bực. Được dịp trả đũa Bảy Thưa nên con Ấu nhất định không bỏ lỡ cơ hội. Nó làm bộ đưa tay xoa xoa bên má rồi giả giọng của thằng Ấn.

– Ui da... Ong gì quánh đau quá anh Bảy...

Đám con nít cười rộ lên. Con Ấu nhái giọng của Bảy Thưa và thằng Ấn.

– Xuống... Xuống lẹ... Ong vò vẽ chứ ong gì...

– Ui da... Nó chích dô mặt tui...

– Nó quánh tao đau quá... Nó chích dô đầu tao... tay tao...

– Ui da... Phù mỗ rồi ba ơi...

– Má ơi... má ơi... đau quá...

Bị con Ấu lật tẩy Bảy Thưa giận xanh mét mặt mày. Còn thằng Ẩn thì cúi gầm mặt xuống rồi lén lén bỏ đi chỗ khác.

– Mày lấy được ổ ong chưa?

Sáu hỏi tới. Bảy Thưa làm thinh. Lát sau nó mới nói nhỏ.

– Tao chưa có lấy...

Nháy mắt với con Ấu, Sáu cười nói.

– Mày còn hai ngày nữa mà lo gì...

Bảy Thưa làm thinh bỏ vào lớp học. Nó làm lơ trước lời xì xầm của đám con gái. Có lẽ con Ấu đã xì cái tin Bảy Thưa bị ong vò vẽ quánh nên chốc chốc lại có đứa quay nhìn nó cười cợt.

Đang đứng dưới gốc cây me Sáu quay

lại khi nghe tiếng của Bảy Thưa vang lên.

– Ê Sáu...

– Chuyện gì?

– Mày muốn lấy ổ ong cứ việc lấy...

Bảy Thưa nói gọn một câu. Sáu cười cười.

– Mày chịu thua hả?

Không trả lời Bảy Thưa quay đi cố giấu nụ cười.

– Mày thử đi rồi biết...

Sáu cười hắc hắc. Bảy Thưa cảm thấy tiếng cười như những mũi kim tằm nọc độc của ong vò vẽ châm chích vào mặt của mình làm đau buốt tận tâm can. Tự ái của nó bị sút mẻ nặng nề vì đã làm trò cười cho đám học trò con gái. Nó chỉ

còn chút hy vọng mong manh là đối thủ của mình cũng bị ong đánh và rút lui vì không lấy được ổ ong ruồi.

Trưa thứ bảy. Sáu đứng im nhìn lên tàng cây me còng. Ổ ong ruồi treo tòn ten trên đầu nó. Những con ong bay lượn chập chờn. Thỉnh thoảng trong tàn cây rậm rạp lại xuất hiện những con ong vò vẽ. Chúng xẹt qua lượn lại rồi sau đó mất hút trong lá cây. Đứng cạnh nó là con Ấu, thằng Hết, Sơn, Đánh, Cu và mấy đứa con nít trong vườn. Tất cả đều nín khe vì sợ gây ra tiếng động sẽ chọc giận đám ong vò vẽ.

– Mà nghĩ ra cách chưa?

Con Ấu thì thâm. Trí Đa Tinh Nguyễn Sáu vẫn im lìm. Từ dưới đất lên tới ổ ong ruồi có bốn nhánh cây. Cao hơn nhánh cây có ổ ong ruồi là nhánh cây thứ năm,

nơi có ổ ong vò vẽ. Từ nhánh cây thứ tư, nếu đứng thẳng và với tay nó có thể đụng vào ổ ong vò vẽ. Nó biết muốn lấy ổ ong ruồi nó phải giết chết đám ong vò vẽ trước. Nó cũng biết ban ngày thời vô phương. Ban đêm nó có hy vọng nhiều hơn. Chỉ cần chút tính toán cẩn thận thêm gan dạ và liều lĩnh, nó có thể dùng lửa để đốt ổ ong vò vẽ. Đó là lúc những con ong ngủ yên trong ổ. Nếu không gây ra tiếng động mạnh bấy ong sẽ không bay ra. Còn nếu con ong vò vẽ bay ra thời vì ban đêm chúng cũng không thấy đường để chích nó. Tuy nhiên nó cũng phải đốt đuốc để thấy đường mà làm việc. Suy đi tính lại một cách cẩn thận xong Sáu quay qua hỏi đám con nít.

– Đứa nào muốn lấy ổ ong ruồi?

Đám con nít im rờ. Chúng đã thấy Bảy Thừa và thằng Ấn bị ong quánh phù

mỏ và sừng môi rồi nên cho kẹo chúng cũng không giơ tay tình nguyện. Sáu mỉm cười quay nhìn con Ấu. Dĩ nhiên nó biết em út của mình không đứa nào dám vỗ ngực làm anh hùng. Vả lại dù có muốn bọn con nít cũng không đủ mưu trí để lấy được ổ ong ruồi.

– Tụi bay hồng dám thì tao lấy...

Sáu mạnh dạn lên tiếng. Đám con nít vỗ tay rào rào. Làm thủ lĩnh đại ca là phải như vậy. Vào chỗ nguy hiểm là mình phải đi trước.

– Tao có cách lấy ổ ong rồi... Bây giờ tụi bay phải làm như vậy... như vậy...

Trời trưa nắng gắt. Dưới sự đôn đốc của thằng Hết, đám con nít lội dài theo con rạch nhỏ chảy ngang qua đất nhà của nó. Từ sáng tới giờ chúng hí hục tìm

bút sáu sợi dây chại dài nhất xong đem về trải trên bờ đôi.

– Đủ chưa anh?

Hết hỏi Sáu. Đưa mắt ngắm nghĩa đồng dây chại dài ngoằng nằm trên đất Sáu gục gặt đầu nói với Hết.

– Đủ rồi... Bây giờ mấy và tụi nó đan nó lại thành sợi dây dài. Phần tao với con Ấu sẽ chặt tre làm những cái nấc thang để mình leo lên...

Gì chứ đan dây thời không mấy khó khăn với Hết. Là đứa trẻ con nhà nghèo nên nó thường xuyên phụ giúp ba má nó làm mọi chuyện. Sau nhà có con rạch khá lớn nên ba má nó làm cái nò để bắt tép cá ở dưới rạch. Cứ vài ba năm là nó phải đi đốn sậy về rồi dùng dây chại đan những cây sậy lại thành hai bức vách.

Sáu đó hai bức vách này được đặt xuống lòng rạch như hình chữ V để cá tôm theo đó mà chạy vào cái nò. Đó là một hình trụ được đan từ những nan tre với một đầu kín và một đầu hở. Miệng nò có những hàng chông tre dày khít khao để cho các tôm vào được mà không thể nào ra được. Đúng thời hạn người ta kéo cái nò lên khỏi mặt nước và đổ cá tôm ra ngoài. Cái nò bắt cá rất tiện lợi vì không cần phải mất thời giờ chờ đợi như câu cá. Sáng đặt xuống tới trưa kéo lên, rồi lại đặt xuống và tới chiều lại kéo lên và cứ như thế mà làm đi làm lại. Một cái nò có thể chu cấp cá tôm cho nguyên cả gia đình. Đôi khi ăn không hết người ta có thể đem ra chợ bán.

Không đầy tiếng đồng hồ Hết cùng đám con nít đã đan xong sợi dây to bằng ngón chân cái. Nó đan tới đâu Sáu lại

dùng dây chại cột một đoạn tre dài độ gang tay. Mỗi đoạn tre cách nhau chừng một bước chân. Cuối cùng thành cái thang dây dài. Nhìn cái thang dây Hết cười hí hí.

– Tui phục anh sát đất. Với cái thang dây này mình leo tới trời chứ đừng nói lấy cái ổ ong ruồi... Mình là lấy được ổ ong là Bảy Thừa tức ói máu...

Sáu cười hắc hắc.

– Bây giờ tụi mình về nhà ăn cơm xong chiều mình gặp nhau ở trường. Mà nhớ đem đuốc ghen...

Hết gật đầu đứng im nhìn theo bóng Sáu đi với con Ấu. Nghĩ tới lúc nhai ngồm ngoàm miếng ổ ong béo ngậy và mật ong ngọt lịm nước miếng trong miệng của nó ứa ra.

Trời chạng vạng tối. Bóng đêm mông lung và huyền bí được thắp sáng bằng những ngọn đuốc. Đám con nít nhà nghèo đứng quanh gốc cây me còng. Gió lùa cành cây thành âm thanh rì rào. Sáu im lặng quan sát. Qua ánh đuốc mập mờ nó thấy ổ ong ruồi lung linh. Dù không thấy song nó biết cao trên kia có những con ong đang ngủ nhưng không ai biết chúng sẽ thức dậy lúc nào khi nghe tiếng động. Nó hơi rùng mình khi nghĩ tới hàng chục con ong màu vàng sậm từ trên cao lao vút xuống đầu mình. Mũi kim nhọn hoắt tẩm nọc độc xuyên qua da thịt làm nhói đau. Rờ trong túi quần nó đựng phải chai dầu lửa và cái hộp quẹt nó hơi an tâm.

– Tao lên trước... Chừng nào tao bảo thời mày lên nghe Hết...

Thằng Hết gạt đầu. Dù tình nguyện

song nó cũng đâm ra ớn ớn. Nghĩ tới mũi kim của ong vò vẽ đâm sâu vào da thịt của mình nó lặc giọng.

– Hay là...

Biết Hết sợ Sáu cười trấn an.

– Đừng sợ... Khi tao giết đám ong vò vẽ thì xong rồi. Đám ong sắc đánh đau như kiến cắn thôi...

Hết gạt đầu. Thằng Đánh đưa cho Sáu cuộn dây dài và cây đuốc chưa đốt. Mang cuộn dây và dắt cây đuốc nhỏ vào lưng xong Sáu bước tới gốc cây me. Vài phút sau Sáu đã lên gần tới chỗ nhánh cây có ổ ong ruồi. Nhìn Sáu leo thoăn thoắt Ấu nghĩ thầm: “Nó leo cây như khỉ... Ai nói nó ở tỉnh thành...”

Càng lên tới gần Sáu càng tỏ ra thận trọng vì biết càng gần ổ ong vò vẽ nguy

hiểm càng gia tăng. Cậu Tư Tạo, người chuyên môn đi lấy ong ruồi có nói cho nó biết là ong vò vẽ rất thính tai. Bay xa, bay nhanh, thính tai và nọc độc mạnh khiến cho nó nguy hiểm hơn nhiều loài ong khác. Đặt chân tới nhánh cây thứ tư nơi có ổ ong ruồi Sáu dừng lại để nghỉ mệt. Nó mệt vì căng thẳng nhiều hơn. Sau khi nghỉ mệt xong nó từ từ đứng dậy. Nhờ nhánh cây khá lớn làm điểm tựa nên nó mới có thể đứng thẳng người mà không cần vịn vào cành cây nào khác. Từng bước, từng bước xe dịch nó lần tới gần chỗ ổ ong ruồi. Đang di chuyển Sáu chợt ngừng lại khi nghe tiếng động trên đầu của mình. Ánh sáng của hàng chục cây đuốc từ dưới đất hắt lên soi mờ mờ lá cây xanh. Muốn đốt ổ ong vò vẽ nó phải tìm cho ra ổ ong ở đâu trong đám lá cây rậm rạp. Muốn thấy ổ ong nó phải đốt đuốc nhưng vì vậy nó cũng làm cho con ong

thấy đường để chích nó. Sáu bậm môi. Móc túi lấy ra cái hộp quẹt nó lần mò lấy ra cây diêm đoạn quẹt mạnh lên bên hông hộp quẹt. Tiếng kêu xẹt vang lên làm nó giật mình. Que diêm cháy bùng lên rồi cây đuốc đã được tẩm chút dầu lửa bắt cháy liền. Ánh sáng soi rõ cho nó thấy ổ ong vò vẽ ngay trước mặt của mình. Mừng rỡ nó đưa ngọn đuốc vào ngay ổ ong. Tiếng xèo xèo vang lên cho nó biết ổ ong đang bị đốt cháy. Đột nhiên nó nghe tiếng vù bên tai rồi phía bên má của mình nhói một cái. Biết mình bị ong chích nó trăn mình chịu đau tiếp tục đưa cây đuốc đốt ổ ong vò vẽ cháy rụi. Xong xuôi nó buông cây đuốc và cái hộp quẹt xuống đất đoạn lấy cuộn dây ra thả từ từ xuống đất. Đã được dặn dò từ trước thằng Hết buộc sợi dây vào cái thang cho Sáu kéo lên cột chặt vào nhánh cây có ổ ong ruồi.

– Xong rồi Hết... Mà lên đi...

Được lệnh Hết bắt đầu trèo lên. Công việc của nó là đốt sơ ổ ong ruồi cho chết hết đám ong sắc xong rồi mới lấy ổ ong. Như vậy nó mới không bị ong sắc chích. Đợi cho Hết lên gần tới ổ ong ruồi xong Sáu mới từ từ leo xuống đất. Đứng nhìn thẳng Hết sửa soạn đốt ổ ong ruồi nó cảm thấy má bên phải của mình nhức nhối và nóng rát như bị phỏng. Bây giờ nó mới bắt đầu hiểu ra ý nghĩa của câu: “Càng cao danh vọng càng dày gian nan...”.

Đám con nít lao nhao lên tiếng khi thấy thẳng Hết đốt cháy cây đuốc. Sáu thì thâm vào tai con Ấu.

– Tao bị ong vò vẽ chích...

Nghe nói con Ấu quay qua hỏi nhỏ.

– Ở đâu...

– Má bên trái...

Ấu đưa tay lên sờ soạng. Sáu cảm thấy bàn tay mềm ấm của con Ấu đang mân mê trên mặt mình như có chất thuốc gì làm dịu đi cơn đau nhức. Cảm giác đó thật khó diễn tả nhưng rất dễ chịu khiến nó dễ yên cho con Ấu vuốt ve ngay chỗ đau.

– Mà qua nhà tao lấy thuốc rượu thoa cho mày là hết nhức liền...

Sáu gật đầu lảng lạng rời sân trường đang trở nên ồn ào vì tiếng hò reo và cãi cọ của đám con nít nhà nghèo. Chúng đang chia nhau chiến lợi phẩm mặc dù không có mặt Sáu. Nó không cần. Chiến lợi phẩm là bàn tay mát rượi của con Ấu đang nằm trong lòng bàn tay của nó.

ÔNG BÁ HỘ

Chiếc xe lôi ngừng lại tại nhà lồng chợ Châu Thới. Huyền leo xuống. Nhắc lấy chiếc va li lớn và nặng đặt xuống đất xong anh móc túi đưa cho ông đập xe lôi mười đồng. Được trả tiền hậu hỉ bác xe lôi cười nói.

– Cảm ơn cậu... Chắc cậu về thăm nhà hả cậu?

Lúc khách bước lên xe ông ta biết cậu thanh niên trẻ tuổi này phải ở tuốt trên

miệt Sè Gòn xuyên qua cách ăn mặc. Vùng Ba Châu này là vùng đất bồi của sông Cửu Long nên đâu đâu cũng bùn sinh. Trời mưa trơn trượt mà mang giày đi thì chộp ếch lia lịa. Huống chi đất còn dính cứng làm cho đôi giày nặng chình chịch. Bởi vậy dân ở đây toàn đi chân không. Cậu thanh niên này vận quần tây, áo bỏ trong quần, mang giày nịt và giày da bóng loáng thời chém chết cũng phải ở trên tỉnh thành về thăm nhà.

– Dạ... Tôi ở trên Sài Gòn về thăm ngoại của tôi...

– Bà ngoại của cậu ở đâu dậy cậu?

– Dạ... Bà ngoại của tôi ở Châu Bình... Bác biết đường về Châu Bình hả bác?

Đưa tay chỉ lên cây cầu ván bắc qua

con rạch nhỏ bác xe lôi trả lời:

– Cậu đi qua cầu rồi quẹo trái. Đi một đôi gập ngã ba cậu quẹo phải vào con đường đất chạy dài theo cái rạch. Đi riết là dìa tới Châu Bình...

Nói lời cảm ơn với ông già đạp xích lô xong Huyền thông thả bước qua cầu. Con rạch nước trong lặng lẽ chảy. Trời hè nắng long lanh nháy múa. Gió hây hây. Khung cảnh vắng lặng và êm ả. Tiếng chim dòng dọc réo rắt khiến cho anh liên tưởng tới những ổ chim đựng dừa trên ngọn dừa cao chót vót. Mấy con chim sâu nhỏ xíu, chỉ bằng ngón tay, đang bay lơ lửng trên hàng cây dọc theo con rạch. Đi hết cây cầu anh dừng lại giày lát rồi quẹo trái đúng như lời ông đạp xích lô đã nói. Cỏ tranh cao khỏi đầu mọc thành rừng dọc theo bên mặt của con đường đất. Còn bên trái là hàng ô rô, cóc kèn,

bình bát, nhãn lồng và nhiều thứ cây cỏ hoang mà anh không nhớ tên bò lan ra đường, biến con đường đất thành ra hẹp hơn. Đi một hồi anh cảm thấy chiếc va li của mình nặng hơn. Mồ hôi tươm ướt lưng và vả ra trên mặt.

Mới tháng 6 mà nóng quá...

Huyền cau nhàu trong lúc đưa tay áo lau mồ hôi thấm vào mắt cay xè. Đỡ chiếc va li qua tay trái anh dừng lại nghỉ một nơi ngã ba. Anh nhớ mãi mãi con đường rẽ này. Quẹo trái thì đi Châu Hòa. Quẹo mặt đi Châu Bình. Con đường đất về Châu Bình uốn lượn theo con rạch ngoằn ngoèo. Nghỉ một giây lát anh mới cất bước. Đường từ đây về nhà ngoại dài chừng năm cây số mà có nhiều cầu. Tuy không phải cầu khỉ, cầu tre vắt vẻo gập ghềnh khó đi song cũng không dễ với người thành thị vốn quen mang giày.

Thân cây dừa tròn lẳn và trơn trượt vì cũ kỹ và có nhiều người đi lại. Bước hụt hay bước lạng quạng thì cắm đầu xuống nước liền. Anh không muốn bộ quần áo mới bị ướt, nhất là những thứ bánh trái và trà mít mà má anh mua cho bà ngoại.

Huyền thở khi khi vượt qua cây cầu đầu tiên. Đi một đoạn mới có cây cầu thứ nhì. Đường như mỗi cây cầu bắt ngang qua cái mương lớn là ranh giới đất đai của người này với người kia. Qua hết cây cầu thứ nhì Huyền cau mày khi nghe tiếng sấm gầm xa xa. Gió thổi lai rai. Ngược nhìn về hướng đông thấy có mây đen anh biết sắp mưa.

Châu Bình nằm gần biển nên mưa nắng thất thường. Mới thấy nắng lát sau mây đen kéo về. Con đường đất khuất dưới rừng dừa trở nên tối mờ vì thiếu ánh mặt trời. Mưa bắt đầu rơi dù chưa nặng

hột. Nhìn bầu trời tối sầm lại anh biết mình phải tìm chỗ trú mưa nếu không muốn bị ướt vì cơn mưa này sẽ kéo dài. Cố gắng đi qua cây cầu thứ ba anh thấy một ngôi nhà hiện ra lơ mờ trong mưa. Không suy nghĩ anh quẹo vào con đường mòn dẫn tới ngôi nhà nằm bên tay mặt cách con lộ chừng hai ba chục bước.

Khi tới nơi anh mới biết đó là ngôi nhà ngói cũ kỹ, lụp xụp, nằm đơn độc được bao quanh bởi cây cối như sa pô chê, mảng cầu xiêm, ổi và dừa xiêm thấp lè tè. Ánh đèn dầu hắt ra từ cánh cửa khép hờ cho anh biết có người đang ở trong nhà. Không muốn làm phiền chủ nhà cũng như muốn đợi cơn mưa tạnh rồi đi tiếp nên anh đứng nơi hàng ba nhìn ra ngoài trời. Có tiếng guốc vang lên, cánh cửa mở ra cùng với giọng nói khàn khàn vang lên:

– Cậu vào nhà cho khỏi bị ướt. Mưa chắc còn lâu lắm mới tạnh...

Thấy khách ngần ngừ chủ nhà lại nói tiếp:

– Cậu vào nhà uống chén nước trà cho ấm...

Không để cho chủ nhà mời mọc thêm lần nữa, Huyền lên tiếng:

– Dạ cảm ơn bác... Cháu xin làm phiền bác...

Cánh cửa được mở rộng ra thêm. Huyền bước vào trong nhà. Ánh đèn dầu lửa đang cháy leo lét chợt bùng sáng thêm đủ để anh thấy chủ nhà là một bà già. Nhìn khuôn mặt của bà ta anh rùng mình sợ hãi. Anh liên tưởng tới chuyện hồ ly tinh của Bồ Tùng Linh hay ma quái hiện hình người mà anh đã đọc trong các

quyển tiểu thuyết. Tóc trắng như bông, bù xù như ổ chuột, hai con mắt mở lớn chỉ có thấy tròng trắng, da mặt sần sùi, nổi lên những mụn đen mụn đỏ, cái miệng méo xệch qua một bên, cái mũi lớn và đỏ như trái cà chua. Đường như nhận ra nét sừng sờ và sợ sệt của cậu khách trẻ, bà chủ nhà cười nói nhỏ:

– Cậu ngồi chơi... Tôi bị bệnh nên...

Bà già ngừng lời. Huyền gật đầu. Anh cảm thấy ân hận về cử chỉ bất nhã của mình nên vội lên tiếng phân trần:

– Dạ... Tại cháu chưa quen... Bác ở một mình hả bác?

Mời khách ngồi xuống tràng kỷ đặt chính giữa nhà, bà già kín đáo quan sát người khách lạ giây lát mới cất giọng khàn khàn:

– Tôi ở một mình... Cậu chắc về thăm bà con?

Bà già đẩy chén nước trà bốc khói tới trước mặt khách. Huyền nhìn đắm đắm vào bàn tay của bà ta. Làn da nhăn nheo, nổi những mụn đỏ và đen giống như trên mặt.

– Dạ... Tôi ở trên Sài Gòn về thăm bà ngoại của tôi nơi Châu Bình...

Huyền thấy ánh mắt đục lờ của bà già như có vẻ sáng trong hơn một chút.

– Vậy à... Tôi cũng có bà con ở Châu Bình. Bà ngoại của cậu tên gì?

Huyền nói tên bà ngoại của mình. Bà già hé miệng cười. Tuy bà ta hé miệng song cũng đủ cho anh thấy hai hàm răng vàng khè, cái còn cái mất. Khi bà ta cười làm cho khuôn mặt nhăn nhúm và nhìn

kỳ cục hơn.

“Bà này chắc bị cùi...” Huyền lẩm bẩm với chính mình. Anh còn đang suy nghĩ thời giọng nói khàn khàn của bà già lại vang lên.

– Tôi biết bà ngoại của cậu... Tôi cũng biết má của cậu nữa... Má của cậu hơn tôi hai tuổi...

Huyền trợn mắt nhìn bà già đang ngồi trước mặt của mình. Má của anh năm nay chừng bốn mươi. Như vậy bà già này chỉ mới có ba mươi tám tuổi. Tuổi trẻ như vậy mà bà ta giống như một bà già gần sáu chục. Bà ta nói bị bệnh mà bệnh gì. Phải chăng chứng bệnh lạ lùng đã làm biến đổi một người đàn bà còn trẻ thành ra một bà già dị hình dị dạng.

– Cậu uống nước trà đi cậu...

Bà già lên tiếng nhắc. Thấy Huyền ngần ngừ bà ta nói nhỏ:

– Cậu đừng sợ... Tôi không có hại cậu đâu... Tôi không có bỏ thuốc độc vào chén trà của cậu đâu...

Huyền cảm thấy lạnh nơi sống lưng vì giọng nói của bà già dường như tựa như giọng nói của ai đó vọng từ cõi nào âm u. Bên ngoài mưa rơi sầm sập. Gió mang theo hơi nước lùa vào căn nhà mốc meo làm không khí thêm lạnh lùng và ẩm ướt. Gió thốc vào làm lu ngọn đèn dầu lửa biến khuôn mặt nhăn nhúm của bà già thành ra cổ quái hơn.

– Ngày xưa có người cho tôi uống thuốc nên tôi mới ra nông nổi này... Ngày xưa tôi đẹp lắm... đẹp nhất ba châu...

Huyền cứng người vì kinh ngạc mà cũng vì sợ hãi. Ai là người đã nhẫn tâm hại bà ta. Chắc họ phải thù oán bà ta sâu đậm lắm nên mới cho bà ta uống thuốc độc.

– Cậu uống trà đi cậu...

Bà già lại nhắc. Huyền nhìn bà ta. Anh thấy đôi mắt đục lờ chỉ còn tròng trắng đỏ thoáng hiện lên chút khác lạ. Nó như có nước mắt. Cảm thấy tội nghiệp cho bà ta, anh bậm môi cầm lấy chén trà đưa lên hớp ngụm nhỏ. Đặt chén trà xuống anh buột miệng hỏi:

– Bác tên gì vậy bác?

Tiếng thở dài áo não vang lên kèm theo giọng nói khàn khàn:

– Tôi tên Hương Trâm... Ngày xưa người ta gọi tôi là bà Năm Hương...

Huyền nghe hai tiếng ngày xưa của bà Năm Hương như xa lắc xa lơ dù anh biết người ngồi trước mặt chỉ độ bốn mươi tuổi.

– Vậy mà hai mươi năm rồi đó cậu...

Trời tối sầm lại. Mưa vẫn rơi đều đều. Nhìn ra ngoài trời giây lát bà Năm Hương mới nhìn Huyền.

– Mưa dầm suốt đêm... Chắc cậu phải ở lại đây tới sáng...

Huyền im lặng. Từ khi biết được chút ít về bà Năm Hương, anh đâm ra tò mò muốn tìm hiểu về đời tư cũng như lý do gì khiến cho một cô gái đẹp nhất ba châu lại biến thành một bà già dị hình dị dạng. Phải có cái gì đặc biệt và lạ lùng lắm mới hủy hoại dung nhan của một cô gái trẻ đẹp. Nghĩ tới đó anh không còn

cảm thấy sợ hãi hay gớm ghiếc mà lại thương hại bà Năm Hương chút chút.

– Cậu ở lại đây rồi tôi nấu cơm cho cậu ăn. Cơm nước xong xuôi tôi kể cho cậu nghe chuyện ông bá hộ Ấc...

Chừng nửa giờ đồng hồ sau bà Năm Hương dọn lên bàn bữa cơm với hai cái chén kiểu mẻ miệng, đĩa cá bóng dừa kho và đĩa ớt lang. Đói bụng nên Huyền không khách sáo ăn liền một lúc ba chén cơm đầy. Bà Năm Hương chỉ ăn có lưng chén rồi buông đũa. Ngoài trời vẫn còn mưa rơi và gió vẫn thổi ù ù, vật vã khu rừng dừa và ngọn đèn dầu lù mù. Giọng kể chuyện của bà Năm Hương cất lên trong không khí rét mướt và lạnh lạnh khiến cho Huyền có cảm tưởng như đang ngồi nghe bà ngoại kể chuyện ma lúc còn nhỏ.

– Nếu Châu Bình nổi tiếng nhờ dòng họ Lê xuyên qua Hương Cả Cọp, thời Châu Hòa được thiên hạ biết tới nhờ bá hộ Ấc. Thiệt ra tên của ông ta là Hác mà dân chúng ghét gọi là Ấc. Mà cái ông bá hộ làng Châu Hòa này ác thật. Ông ta ác đã đành mà còn keo kiệt, bủn xỉn, tham lam, bần tiện và ba mươi lăm số một. Tuổi tròn tròn sáu chục mà thấy đàn bà trẻ đẹp, con gái mới lớn là hai mắt của ông ta sáng rực như xe nhà binh mười bánh. Có người mĩa mai rửa lén ông ta bằng câu nói “già hồng bỏ, nhỏ hồng tha, sồn sồn mần hết ráo”.

Dù bị thiên hạ mĩa mai, dù bị dân làng ghét cay ghét đắng, bá hộ Ấc vẫn sống phây phây vì đâu có ai dám đụng tới sợi lông chân của ông ta. Tay chân bộ hạ của ông ta đông lắm. Không giữ chức vụ nào trong làng song bá hộ Ấc có

quyền hành còn hơn hương cả hay hội đồng nữa.

“Nếu ở Châu Hòa mà hổng có thiếu nợ bá hộ Ác thì người đó hổng phải là dân Châu Hòa”. Câu nói này ứng vào bất cứ ai trong làng. Ba phần tư đất Châu Hòa là của bá hộ Ác, còn lại một phần tư là sông rạch và đất hoang. Ông ta có hàng ngàn mẫu vườn dừa, hàng trăm người làm công. Đó là chưa kể kẻ hầu người hạ, vợ con và cháu chắt. Có tới bốn bà vợ rồi mà ông ta vẫn chưa vừa lòng. Bắt chước vua Đinh Tiên Hoàng khi lên ngôi lập ra năm cung hoàng hậu, ông ta cất nhà thành 5 khu riêng biệt gọi là tiền, hậu, phải, trái và chính giữa. Mỗi căn nhà dành riêng cho một bà vợ. Bốn căn đã có chủ rồi chỉ còn căn nhà chính giữa còn bỏ trống vì ông ta chưa kiếm được bà vợ thứ năm. Dĩ nhiên bà năm

phải trẻ, phải đẹp, phải duyên dáng hơn bốn bà kia. Chưa có bà năm là giàu mà chưa sang. Bá hộ Ác thường bảo các tôi tớ trong nhà như vậy.

“Đứa nào đưa đường chỉ lối cho tao kiếm được bà năm mà tao ưng ý thì tao sẽ thưởng một trăm đồng...”. Lời hứa của ông ta khiến cho đám tay chân bộ hạ nức lòng xục tìm đầu trên xóm dưới và luôn cả mấy làng lân cận tìm một cô gái chim sa cá lặn đem về làm chủ ngôi nhà thứ năm cho ông bá hộ khỏi cảnh phòng không chiếc bóng trong lúc tuổi già.

Một bữa kia đang ngồi ăn uống bá hộ Ác được thằng Đục, đệ tử ruột báo tin vui.

– Bẩm ông... Con vừa tìm ra được một con nhỏ ở bên Phong Năm...

Bá hộ Ác bỏ đũa xuống nhìn thẳng Đực như chờ nghe. Biết được cái thóp của ông chủ dê cụt, thằng Đực cười cười.

– Con nhỏ này đẹp lắm ông ơi...

Hai mắt đỏ ghèn của ông bá hộ sáng rực lên như đèn pha xe nhà binh mười bánh khi nghe nói tới con gái đẹp.

– Nó đẹp làm sao đâu mà mày tả cho tao nghe coi?

Bá hộ Ác hỏi gọn. Đực nở nụ cười tươi khi nghĩ tới một trăm đồng tiền thưởng.

– Dạ dạ... Bẩm ông... Con hồng biết tả con nhỏ này đẹp ra làm sao. Tướng đi của nó...

Bá hộ Ác hốt lời:

– Nó hồng có đi hai hàng phải hông?

Đực mạnh dạn gật đầu.

– Dạ hông... Nó hồng có đi hàng một, hàng hai, hàng ba gì hết...

Bá hộ Ác gật gù cười. Con gái đẹp là tướng đi phải dịu dàng, chậm rãi, nhẹ nhàng. Con gái mà tướng đi như múa võ thời hồng phải con gái đẹp. Con gái mà tướng đi lảng ba vi bộ thời ông ta chê. Bà vợ lý tưởng của ông ta phải có tướng đi sang cả vì bà có đi bè dừa, nhổ mạ hoặc lùa vịt đâu mà phải hối hả vội vàng hoặc dầm mưa đâu mà phải đi hai hàng cho khỏi té.

– Còn mặt mày của nó ra sao?

Bá hộ Ác hỏi tới. Thằng Đực xuýt xoa và hít hà như ăn phải ớt hiểm.

– Dạ hết biết ông ơi... Nó đẹp còn hơn tiên giáng trần nữa... Ai mà thấy nó

cũng phải mê man liền. Con chỉ thấy nó ở xa xa mà muốn xỉu rồi huống chi lại gần...

Nghe thằng đây tớ ba hoa chích chòe ông bá hộ nóng lòng bèn gặt ngang.

– Đâu mà tả hình dáng, mặt mũi của nó cho tao nghe chứ mấy khen hoài tao nghe mệt quá...

Gãi gãi đầu thật lâu Đức mới ngập ngừng lên tiếng:

– Con hông biết tả làm sao... À... à... Bẩm ông người ta tả cái đẹp của nó bằng câu “Chìm đáy nước sáu lơ đờ lặn... Lửng ngang trời bìm bịp ngẩn ngơ sa...”

Bá hộ Ác thò lỗ đôi mắt dính ghèn nhìn trân trân thằng đây tớ sau khi nghe nó đọc hai câu thơ. Ông hông ngờ thằng đây tớ dốt đặc, chữ nhất cũng hông biết

mà bây giờ lại xổ ra hai câu thơ tuy lạ mà nghe ra cũng lọt lỗ tai.

– Thơ của ai đây?

Đức cười khì một tiếng hể hả vì coi vậy mà nó lại hay chữ hơn ông bá hộ. Ít ra nó còn biết tới thơ văn của người xưa.

– Dạ bẩm ông... Cái này con nghe lén Ông Thầy Huế khen cô Sáu Hiền ở Châu Bình...

Bá hộ Ác gật gù. Gì chứ ông Thầy Huế khen đẹp là phải đẹp như tiên rồi. Thầy Huế nổi tiếng hay chữ. Phải làu thông kinh sử thì ông ta mới là gia sư của ông hương cả làng Châu Bình. Phải hay chữ thì mới được người ta gọi là thầy, là sư. Bởi vậy mới có câu quân sư phụ. Chính ra câu này phải sửa lại thành phụ sư quân mới đúng. Cha mẹ phải đặt lên hàng đầu

bởi vì hồng có cha mẹ thời ông vua hay ông thầy từ đâu mà ra. Dưới đất nẻ chui lên chắc. Nghe đâu ông thầy Huế thi đậu tú tài hay cử nhân gì đó song hồng thích làm quan nên trôi giạt từ ngoài Huế vào tận trong nam rồi cuối cùng dừng bước giang hồ ở Châu Bình. Người ta đồn ông ta phải lòng con gái Bến Tre là cô Sáu Hiền, em gái út của ông Hương Cả Cọp. Vì vậy mà ông mới trở thành gia sư dạy học cho em út và con cháu của ông hương cả.

– Được rồi... Nếu đúng như lời ông thầy Huế thì tao tin. Mà nó tên gì?

– Dạ bẩm ông nó tên Hương Trầm...

Bá hộ Ác cau mày. Ở trong đầu óc của một ông già giàu nhà quê thì đàn bà con gái phải có cái tên như Mít, Mận, Cóc, Xoài, Thơm, Dừa chứ đâu lại có cái

tên Hương Trầm lạ hoắc. Chắc con nhỏ này gốc gác hồng phải ở làng quê mà là dân thị thành nên mới có tên nghe thật chói cái lỗ tai. Hoặc ba má của nó thuộc dân có học, biết chữ nho, tiếng quốc ngữ hoặc tiếng tây nên mới đặt cho con cái tên đầy văn hoa như vậy.

Bốn bà vợ của ông đều có cái tên ngô ngộ và cả một lịch sử đằng sau nó. Bà vợ lớn tên Giựt. Không phải giựt tiền hay giựt nợ nghe bà con. Giựt đây là giựt dừa. Bà hai tên Bè. Không phải cặp bè cặp bạn để phá làng phá xóm mà bè đây là bè dừa. Bà ba tên Đập. Hồng phải đập lộn mà là đập dừa. Cả ba bà cha mẹ là tá điền nên mới có tên là lạ như vậy. Còn bà tư tên Màu. Màu đây là nước màu, đặc sản của Châu Bình.

Bây giờ nếu lấy được cô gái tên Hương Trầm về làm bà năm thời ông ta

trở thành tay phú hộ giàu sang nhất ba châu rồi. Phải giàu sang mới có vợ với cái tên văn hoa là Hương Trầm. Ngẫm nghĩ tới đó bá hộ Ác tủm tủm cười khoái chí. Nhất định là mình phải cưới cô Hương Trầm về làm bà năm. Bá hộ Ác lắm bả. Ông ta mà nhất định làm thời họa may trời mới cản được. Tuy nhiên ông trời ổng ở xa tuốt luốt, đâu có biết hoặc thềm để ý chuyện trần gian, nhất là chuyện của ông bá hộ nhiều tiền lắm bạc và quyền thế muốn cưới thêm bà vợ bé thứ năm.

– Bẩm ông... Con nhỏ đó...

Bá hộ Ác trợn mắt nạt thẳng Đực.

– Ê hồng có được nghe mậy... Vợ của tao mà mày kêu con nhỏ này, nhỏ nọ đâu có được mậy. Mày phải kêu bằng bà nghe chưa. Bà Năm Hương Trầm...

Bá hộ Ác cười hề hề một cách khoái chí vì vô tình bật ra cái tên văn hoa đầy chữ nghĩa dành cho bà vợ tương lai của mình.

– Dạ... dạ... Bẩm ông... Bà Năm Hương Trầm... Con chịu cái tên ông đặt quá. Thầy Huế mà nghe ông đặt cái tên cũng phải khen ông giỏi chữ nho đùm...

Được thẳng đây tứ bốc thơm bốc thú, ông bá hộ khoái chí cười he he khi nghĩ tới lúc ôm được bà vợ nhan sắc “chìm đáy nước sáu lơ đờ lặn...” trong vòng tay già nua của mình. Nhưng bây giờ thì ông ta phải làm sao để chiếm được người đẹp. Điều quan trọng nhất là ông ta phải thấy mặt cô Hương Trầm. Chớ có tin vào lời nói của thẳng Đực mà bán lúa giống. Tai nghe hồng bằng mắt thấy. Phải diện kiến dung nhan kiều mị của nàng bằng con mắt dê nhà nghề của

ông già đã có bốn bà vợ. Phải biết lai lịch xuất xứ, con cái của ai trước rồi sau đó mới tính chuyện cưới hỏi. Bàn tới đó bá hộ Ác phái thằng đầy tớ trung thành đi dò về cô Hương Trầm. Thằng Đực hớn hở lên đường. Từng làm công việc dọn đường cho dê chạy nên nó rành lắm. Điều khiến cho nó vui mừng hơn hết là, nếu chuyện tình duyên giữa ông chủ với cô Hương Trầm do nó mai mối mà thành tựu thì nó sẽ được ông chủ thưởng một trăm đồng. Thuở bấy giờ, năm mười xu đã mua được chục lít gạo thời một trăm đồng lớn lắm. Đó là một gia tài to lớn đối với một thằng đầy tớ nghèo cạp đất mà ăn như nó.

Ngồi nơi bộ ván bằng gỗ mun, nhâm nhi chén trà nóng, ông bá hộ Ác chăm chú nghe thằng Đực báo cáo về lai lịch của người đẹp. Hai bên nội ngoại của Hương

Trầm đều là dân ở hai làng Phong Mỹ và Phong Năm. Gia cảnh của Hương Trầm thời cũng thường thường bậc trung. Cả nhà sống nhờ vào mẫu vườn dừa. Hương Trầm lại là con một nên được cha mẹ thương yêu và cưng chiều.

– Mày thấy mặt bà Năm của tao chưa?

Đực gãi gãi đầu.

– Dạ chỉ thấy xa xa...

Bá hộ Ác hừ tiếng nhỏ tỏ vẻ hồng bằng lòng. Hiểu ý của ông chủ thằng Đực rụt rè lên tiếng:

– Hay là con dẫn ông đi với con xem mặt bà Năm...

Ông bá hộ chắt lưỡi nghe cái tróc. Còn gì bằng. Trước khi tính chuyện trăm

năm ông ta phải thấy mặt mũi người đẹp trước. Nổi háo hức được nhìn thấy mặt người đẹp tên Hương Trâm khiến cho trái tim đa tình của ông nhảy ình ịch và cõi lòng phơi phới cảm thấy mình trẻ lại vài chục cái xuân xanh.

– Mày cụ bị mừng mền chiếu gối, đồ ăn thức uống rồi mình đi...

– Cụ bị mừng mền chi vậy ông?

Đức hỏi và ông bá hộ trả lời gọn:

– Có gì mình ăn ngủ tại nhà bà Năm luôn. Phải thấy mặt bà thời tao mới hả dạ...

Đức cười thầm nghĩ ông chủ của mình đúng là già mà còn dê tận mạng. Lạy trời cho ông thấy mặt bà Năm rồi ông mê để con có một trăm. Lạy trời phật cho cô Hương Trâm đừng có mất

lé, sút môi, đi hàng hai và mặt rồ. Vừa lẩm nhẩm cầu trời khẩn phật, Đức vừa đi lo cụ bị mọi thứ để làm cho ông chủ thấy được mặt mũi của người đẹp.

Vườn dừa mờ mờ tối vì thiếu ánh nắng mặt trời dù mới có xế chiều. Thằng Đức ôm cái bọc to tổ bố đi trước dẫn đường. Bá hộ Ác đi sau. Tuy già song ông ta vẫn thừa sức theo kịp thằng đây tớ còn trai trẻ. Hồng thừa sức thì làm sao ông ta lại nghĩ tới chuyện lập phòng 5. Gì chứ chuyện trên giường chưa chắc trai trẻ cỡ thằng Đức hơn được ông già sáu chục như bá hộ Ác. Thừa tiền lắm bạc nên ông ta được tắm bồ mỗi ngày. Ông ta có nguyên một căn phòng chứa đầy sâm nhung và những toa thuốc bổ như “Nhất dạ lục giao sanh ngũ tử” hay là những toa thuốc bổ bí truyền của Tàu. Xức toàn đồ bồ, da dẻ hồng hào, lại thêm

uống máu dê, ăn giải dê nên ông ta dê hết chỗ biết.

– Tới chưa mậy?

Bá hộ Ác lên tiếng hỏi. Thằng Đực trả lời nhanh:

– Sắp tới rồi ông... Còn chừng ba bờ vườn nữa... Cái nhà ngói đó ông...

Bá hộ Ác gật đầu. Nhìn theo tay chỉ của thằng đầy tớ ông ta thấy ngôi nhà ngói nhỏ thấp thoáng trong khu vườn dừa. Mặc dù nhà ngói song trông cũng nhỏ thôi. Như vậy đủ tỏ cho ông ta biết gia thế của người đẹp cũng thường thường bậc trung, đủ ăn đủ mặc chứ hồng giàu có và sang trọng. Như vậy càng dễ cho ông ta. Người nghèo thì cần tiền hoặc tham tiền. Mà tiền thì ông ta có nhiều lắm, nhiều tới độ mua tiền cũng được

huống hồ gì người đẹp Hương Trầm ở làng Phong Năm.

Đang đi thẳng Đực chợt dừng lại. Quay đầu lại nó thì thầm với ông chủ.

– Cô Hương Trầm...

– Đâu... đâu...

Thằng Đực đưa tay chỉ. Bá hộ Ác trợn đôi mắt lem nhem bám ghèn nhìn bóng cô gái mặc áo trắng quần đen đang đi thong thả giữa khu vườn dừa nhiều bóng nắng đổ trên mặt đất mịn màng. Ông bá hộ nổi tiếng dê nuốt nước miếng ừng ực. Tía má ời sống dậy mà coi con dâu tương lai của tía má. Tưởng đi của người đẹp yếu điệu thướt tha như tàu lá dừa non đong đưa theo gió. Mái tóc huyền thướt tha. Không đợi thằng đầy tớ dẫn đường, bá hộ Ác bươn bả men theo

từng thân cây dừa tiến lại gần hơn chỗ người đẹp đang đứng để nhìn cho đã con mắt. Nấp sau thân cây dừa lão chỉ cách chỗ người đẹp chừng năm bảy thước, bá hộ Ác bẽ hơi nhìn trợn trắng con mắt. Mẹ cha ơi. Hương Trâm đúng là người đẹp hồng có chỗ nào chê được. Vòng 1 của cô như hai trái dừa xiêm vừa đúng tháng, cơm mềm mại mà nước thì ngọt lịm. Cái eo thon nhỏ, gọn gàng như thân cây dừa tơ. Cái mông thì khỏi nói. Nó tròn trịa và chắc gọn tựa dừa cứng cạy. Nhìn người đẹp đang trầm tư, bá hộ Ác rót nước miếng lúc nào hồng hay. Ông ta đang suy nghĩ để tìm ra cách được kể cận người đẹp. Hương Trâm quả xứng đáng làm bà năm. Chỉ có điều hơi kệt là làm sao để được gần gũi và nhất là để lọt vào mắt xanh của người đẹp. Đối với Hương Trâm, ông ta không muốn giở thói vũ phu, không muốn dùng sức mạnh vì sợ

vỡ hoa bể ngọc chứ hồng phải vì thương hoa tiếc ngọc.

– Cổ đẹp hả ông?

Thằng Đực thì thâm. Mắt vẫn không rời hình ảnh người đẹp đang chờn vờn trước mặt, bá hộ Ác trả lời trong lúc nuốt nước miếng:

– Đẹp... mà ngon lành nữa... Được ôm cổ trong tay chết tao cũng chịu...

Thằng Đực cười thâm. Ở độ cho chủ hai mươi năm, từ lúc sáu tuổi, nó hiểu bá hộ Ác nhiều. Ngoài tính keo kiệt, bần tiện, ông chủ của nó còn có tật dê và mê gái nặng. Càng già cái tật của ông chủ nó càng lớn hơn. Bởi vậy mà mới chỉ có nhìn xa xa bóng dáng của cô gái tên Hương Trâm ông ta đã mê tít thò lò. Điều đó tốt cho nó. Dù mù chữ song Đực không

phải là đứa ngu dần. Trong đầu nó nhảm tính để đào mỏ ông chủ mê gái.

– Ông chết thì đâu có hưởng được. Con có cách...

Thằng Đực ngu thì bá hộ Ác cũng đâu có dần. Nghe thằng đầy tớ vốn ma mãnh của mình lên tiếng, ông ta biết nó nghĩ ra cách gì để làm cho mình kẻ cận người đẹp. Sở dĩ nó chưa bật mí chỉ vì muốn vùi tiền của mình.

– Mày mà làm cho cô Hương Trầm chịu làm bà năm thời tao thưởng mày 100 và thêm một mẫu vườn dừa...

Trái tim của thằng Đực nhảy lô tô làm cho nó muốn xỉu. Được thưởng 100 đồng bạc Đông Dương lại thêm mẫu vườn dừa thì nó tha hồ phê phê chơi.

– Con làm được mà ông phải nghe

lời con mới được...

Bá hộ Ác cau đôi mày chỗi xể. Từ hồi nào ông ta là chủ còn thằng Đực là đầy tớ để cho ông ta sai bảo. Bây giờ ông ta phải nghe lời nó thì khó ăn khó nói và mất thể diện quá. Tuy nhiên nhìn Hương Trầm đang đứng ông ta thâm thở dài. Gió buổi trưa hè thổi mạnh nên chiếc quần đen bó sát lấy cặp đùi tròn lẳn, chắc nịch cộng thêm cái mông tròn trịa, ông ta biết mình phải nghe lời thằng đầy tớ bất nhor để được hưởng cái ngàn vàng của người đẹp.

– Mày làm lè lẹ lên ngen...

Thằng Đực mỉm cười khoái trá. Nó đoán thế nào ông chủ cũng phải chịu điều kiện của mình. Già dê mà gặp gái đẹp thì chém chết bảo gì ông hổng làm. Khều ông chủ ra dấu rút lui xong Đực im

lìm cất bước. Quay nhìn cô Hương Trầm vẫn còn đứng ngóng trời một cách tiếc rẻ bá hộ Ác mới chịu bước theo thẳng đây tớ của mình.

Bà Năm Hương Trầm ngừng nói. Con mắt đục lờ bên trái của bà ta nhìn Huyền khiến cho cậu trai thành thị rùng mình. Con gió mang theo những giọt nước mưa thốc vào chỗ anh ngồi làm cho anh cảm thấy ớn ớn nơi gáy...

– Cậu có thấy con rắn hai đầu bao giờ chưa?

Huyền chậm chạp lắc đầu. Giọng bà Năm Hương Trầm vang lên như từ cõi nào xa xăm hay như trong bãi tha ma âm u lạnh lẽo.

– Con rắn hai đầu có một đầu sanh

một đầu tử... Có người tin là lấy nọc độc của hai đầu tử sanh này hòa với lá cây bạch hoa xà và vài thứ thuốc gì nữa rồi cho người ta uống thì người ta sẽ thương mình suốt đời. Cậu có tin không?

Huyền làm thinh. Anh không biết trả lời ra sao. Ngay cả như con rắn hai đầu anh cũng chưa bao giờ thấy. Còn cây bạch hoa xà là cây gì anh cũng chưa hề nghe ai nói tới.

– Cháu không biết... Cháu chưa bao giờ thấy con rắn hai đầu... Bà Năm Hương cười, nụ cười không ra hình dáng gì hết.

– Tôi chỉ cho cậu thấy con rắn hai đầu...

Bà Năm Hương từ từ đứng lên. Huyền vẫn ngồi im.

- Cậu muốn coi không?
- Ở đâu hả bác?
- Ngay trong nhà này...

Tự dưng Huyền rụt hai chân của mình lên cao khi nghe bà Năm Hương nói con rắn hai đầu đang ở trong nhà. Cầm lấy cây đèn dầu bà Năm Hương nói nhỏ.

- Cậu đi theo tôi...

Giọng của bà Năm Hương thật bình thường song đủ làm cho Huyền phải đứng lên bước theo sau lưng chủ nhà. Hai người bước vào một căn phòng có chiếc giường ngủ lớn đầy mùng mền chăn gối nhàu nát và bốc mùi hăng hăng. Huyền không biết đó là cái mùi gì song cái mùi tanh hôi đó làm cho anh buồn ói. Bước tới chiếc giường ngủ bà Năm

Hương ngồi chồm đoan đặt cây đèn dầu kế bên cạnh. Bàn tay mặt của bà ta vỗ nhẹ nhẹ lên mặt đất.

- Lên đây con... Lên đây con... Mình có khách nè con...

Huyền ngơ ngác không hiểu bà chủ nhà nói chuyện với ai mà lại gọi bằng con. Qua ánh đèn dầu chao đảo, khi mờ khi tỏ, anh thấy ngay cạnh giường là vùng tối mờ mờ. Mùi tanh hôi từ dưới gầm giường bốc lên. Bà Năm vẫn vỗ vỗ lên mặt đất. Huyền nghe có tiếng thở phì phò rồi trong vùng tối mờ mờ hiện ra một vật. Nhìn thấy vật đó anh cảm thấy máu của mình như đông đặc lại làm lạnh cứng thân thể. Ở giữa vùng tối mờ hiện lên từ từ hai cái đầu rắn. Mỗi cái đầu hình tam giác chỉ có một con mắt xanh lè nằm ngay chính giữa với cái lưỡi duỗi ra thụt vào. Từ cái miệng có hai

hàm răng nhọn lều, hơi thở phì phò toát ra màng sương mỏng mang theo mùi tanh tử làm Huyền muốn nôn nữa. Dị hình và kỳ quái. Huyền chỉ nghĩ ra mấy tiếng đó để chỉ con rắn có hai cái đầu của bà Năm Hương. Con rắn làm hang ngay dưới giường ngủ của bà ta. Trời đất ơi... Cứ nghĩ ngày ngày, đêm đêm nằm ngủ trên hai cái đầu rắn lắc qua lắc lại dưới lưng mình, Huyền sợ cứng người. Tự dưng anh lùi dần ra cửa. Con rắn hai đầu cũng từ từ tụt xuống cái hang tối om. Bà Năm Hương chỗi tay đứng lên. Mái tóc dài của bà ta quấn thành lọn dài tựa như những con rắn uốn éo trong vùng không gian thiếu ánh sáng. Giọng kể lễ của bà ta vang lên mỗi mồn và lay lắt như nước mưa thốc vào nhà xuyên qua cánh cửa bằng lá không được khép kín.

“Sau lần đi gặp mặt cô Hương Trầm,

trở về nhà bá hộ Ác không thấy mặt thằng Đục. Nguyên cả tuần lễ nó đi mất biệt khiến cho ông bá hộ ngồi đứng hồng yên. Một buổi tối đang ngồi nhâm nhi chén rượu sâm, ông ta thấy thằng đầy tớ bước vào.

– Mày...

Thằng Đục đưa tay ra dấu cho ông chủ im miệng. Lại một điều là ông bá hộ lại làm theo lời của nó. Liếc không thấy ai Đục thì thầm.

– Con có tin cho ông...

– Cô Hương Trầm?

Bá hộ Ác hỏi gọn. Đục trả lời bằng cái gật đầu xong ngồi xuống cái tràng kỷ bên cạnh ông bá hộ. Nhắc lấy bình trà nó rót đầy chén rồi ực một hơi. Đưa tay áo lau miệng nó nói nhỏ:

– Ông đưa cho con một trăm đồng...

Bá hộ Ác trợn mắt nhìn lom lom thẳng đây tớ vì tưởng nó điên.

– Mà làm gì?

– Đánh bài... Con đánh bài với ba của cô Hương Trầm...

Thằng Đực kể vắn tắt cho ông chủ nghe lý do nó vắng mặt cả tuần nay. Ông nội cô Hương Trầm ngày xưa cũng khá giả, nhưng tới đời ba của cô thì lụn bại dần vì ông ta mắc phải tật xấu mê cờ bạc. Tư trang, ruộng vườn của tổ tiên để lại bị ông ta bán lấy tiền đánh bạc. Hiện giờ thì gia cảnh nhà cô Hương Trầm vô cùng bi đát. Kể sơ cho ông chủ nghe tới đó thằng Đực ghé tai ông ta thì thầm. Nghe tới đâu mặt mày bá hộ Ác tươi rói tới đó.

– Vậy hả... Để tao đưa tiền cho

mày đi đánh bạc... Thua hết tao đưa cái khác...

Nói xong bá hộ Ác đưa tiền cho thằng Đực. Khi thẳng đây tớ đi rồi còn lại một mình ông ta vừa nhâm nhi chén rượu thuốc vừa rung đùi cười đắc chí. Ông ta chắc mẩm là nếu cái kế của thằng Đực mà thành thì sớm muộn gì cô Hương Trầm cũng sẽ thành bà vợ thứ năm của ông ta.

Đi luôn một tuần lễ nữa thời thằng Đực trở về. Không biết nó nói gì mà bá hộ Ác thét bảo gia đình, đây tớ và vợ con bắt gà, vịt, mổ heo, làm cá để làm tiệc đãi khách quý. Người khách quý của ông ta không ai khác hơn Tám Tàng, ba của cô Hương Trầm. Điều đó chỉ có ông ta và thằng Đực biết mà thôi. Sau khi ăn nhậu say sưa cả buổi chiều thời tới tối sòng bạc được mở ra cho khách mua vui.

Nhậu sần sần mấy ly rượu thuốc, ông Tám Tàng, phải ngồi chầu rìa vì không có tiền.

– Bác Tám thế chân của con ghen...

Thằng Đực cà khía với ông Tám Tàng. Ông ta lắc đầu cười.

– Tao cháy túi mấy bữa nay rồi...

Cười hể hể thằng Đực hốt hết tiền đưa cho ông ta.

– Tiền của con cũng như của bác mà... Bác cứ vui chơi đi...

Thấy Tám Tàng còn dụ dự, nó giúi cọc tiền vào tay ông ta. Không từ chối Tám Tàng ngồi vào sòng. Tuy nhiên ông ta đúng là đen bạc. Trong vòng nửa tiếng, số tiền của thằng Đực đưa cho ông ta cũng biến mất. Tám Tàng thở dài sườn

sượt tính rời chiếu bạc.

– Tôi cho anh Tám mượn tiền để gỡ...

Bá hộ Ác lên tiếng đẩy đưa. Chắc cũng còn chút sĩ diện nên Tám Tàng lắc đầu.

– Cám ơn anh nhưng thực tình thời tôi không dám mượn...

– Có gì đâu mà anh ngại. Chỗ bè bạn mà... Anh cứ việc cầm tiền mà vui chơi. Chừng nào anh trả tôi cũng được...

Nói xong bá hộ Ác ấn vào tay Tám Tàng cọc tiền. Con sâu ghiền cờ bạc đã lên cơn rồi nên Tám Tàng không ngần ngại mượn tiền của bá hộ Ác để lao đầu vào cuộc đỏ đen. Kể từ đêm đó ông ta trở thành quý khách của bá hộ Ác. Khi nào ông ta cháy túi thời có mạnh thường

quân cho ông ta mượn tiền để vui chơi. Cho tới một hôm, thằng Đực kêu Tám Tàng ra sân trước thủ thi gì đó.

Tin cô Hương Trầm lấy chồng làm cho dân Châu Hòa ngạc nhiên. Nhưng cái tin cô ta lấy bá hộ Ác khiến thiên hạ chung hửng rồi sau đó trở thành đầu đề cho họ mỉa mai và đàm tiếu. Có kẻ thạo tin nói rằng vì chữ hiếu mà cô Hương Trầm lấy bá hộ Ác. Cô ta phải đem tấm thân mỹ miều và trong trắng giao cho ông già dê để trừ số nợ cờ bạc mà ông Tám Tàng đã thiếu. Biết được điều đó dân làng đâm ra thương cho cô gái trẻ đẹp mà phải lấy ông chồng già đáng tuổi ông nội của cô ta. Tuy nhiên nói gì thì nói, chuyện Hương Trầm trở thành bà Năm Hương của bá hộ Ác theo ngày tháng cũng không còn ai bàn tán nữa...

Thằng Đực rụt rè bước vào ngôi nhà to lớn và lộng lẫy nhất trong năm ngôi nhà của bá hộ Ác. Đó là ngôi nhà của bà Năm Hương. Điều mà thằng Đực hơi thắc mắc là chuyện ông chủ cho đẩy tờ gọi nó tới. Khi cô Hương Trầm trở thành bà vợ thứ năm của mình, bá hộ Ác giữ lời hứa cho thằng Đực một mẫu vườn dừa cộng thêm 100 đồng. Có tiền cộng thêm tài sản nó không còn ở độ nữa mà trở thành tá điền. Hôm nay, đúng ba tháng sau ngày lấy vợ bá hộ Ác gọi nó tới mà không cho biết lý do. Điều này khiến cho nó phập phồng lo sợ. Bước vào cửa nó thấy ông chủ ngồi chễm chệ trên trường kỷ đang nhâm nhi chén trà.

– Dạ ông gọi con...

Bá hộ Ác gật đầu đưa tay chỉ.

– Mày ngôi đó đi...

Khúm núm ngồi xuống tràng kỷ đối diện với ông chủ, thằng Đực rụt rè lên tiếng:

– Dạ bẩm ông... Bà Năm...

Hớp ngụm nước trà, bá hộ Ác liếc nhanh vào nhà trong đoạn thở hắt hơi dài cất giọng thật nghiêm:

– Chỉ có mày tao mới nói thật... Mày đừng có lẻo mép nói lại với ai nghe chưa...

Thằng Đực gật đầu lia lịa.

– Tao thương cô Hương Trầm thiệt tình, ngặt là cổ hồng thương tao. Mày nghĩ coi có tức không... Ba tháng nay tao đâu có mần ăn gì được. Tao ngủ một mình...

Thằng Đực thò lỗ cặp mắt ốc bươu

nhìn lom lom ông chủ. Nó không thể tưởng được là ông chủ dề xồm của mình lại ngủ một mình trong khi có cô vợ mơn mớn đào tơ. Chẳng bù lúc trước khi thấy gái đẹp là ổng nhào đô liền. Phải có cái gì trục trặc khiến cho ổng không thể chung giường với cô vợ trẻ.

– Ông nói gì con nghe hồng lọt...

Bá hộ Ác thì thăm vào tai thằng đây tớ trung thành.

– Đêm động phòng cô Hương Trầm mặc năm bảy lớp áo, buộc lưng quần chặt cứng, quần ba lớp mền nên tao đâu có sơ múi gì được. Tao thử làm tới thì cổ khóc còn hơn cha mẹ chết... Tao thương cổ thiệt tình nên tao đâu có muốn dùng sức mạnh...

Gật gật đầu thằng Đực thấp giọng :

– Ông đừng có làm bạo... Muốn bà thương thời ông phải nhẹ nhàng, chiều chuộng để lấy lòng...

Bá hộ Ác thở hơi thật dài.

– Tao biết... ngặt nổi là dòm cái mặt bà tao chịu hồng nổi... Tao thêm cái vụ ấy...

Thằng Đực bật cười song ngậm miệng liền khi thấy nét mặt đưa đám ma của ông chủ.

– Ông để con tính kế...

– Ừ... Mà kiếm cách giùm tao coi... Làm cái gì cũng được miễn cô Hương Trâm thương tao thời tốn bao nhiêu tiền của tao cũng hồng tiếc. Tao cho mày ba mẫu vườn dừa...

Thằng Đực sướng run người. Được

thêm ba mẫu vườn dừa thì nó có quyền cưới vợ đẹp rồi. Đầu óc của nó nghĩ ngợi lung tung.

– Chuyện này hơi khó và mất thời giờ. Ông cho phép con lên tỉnh tìm thầy...

– Thầy gì dậy mậy?

– Dạ thầy bùa, thầy thuốc... Con nghe ông thầy Huế nói về chuyện thuốc men bùa ngãi để làm cho người khác khoái mình...

Bá hộ Ác tươi nét mặt.

– Ừa... Chuyện đó tao cũng nghe ông bà kể lại mà hồng biết có thật hay giả. Để tao đưa tiền cho mày đi lên tỉnh tìm thầy...

Nửa tháng sau thằng Đực trở về. Đi

cùng với nó là một ông già tóc búi củ tỏi, mặc áo dài, đi giày hàm ếch, tay quảy đòn gánh với hai cái rọ treo lủng lẳng hai đầu. Thằng Đực giới thiệu với chủ ông thầy bùa tên Nhàn. Bá hộ Ác mừng rỡ thét đầy tớ cắt cổ gà làm tiệc đãi thầy. Nhậ được vài chung bá hộ Ác mới mở lời.

– Dạ tôi nghe thằng Đực nói thầy giỏi về bùa ngãi và thuốc men lắm...

Ông Nhàn vuốt chòm râu dài cười nói với giọng trang trọng:

– Không dấu gì ông bá hộ... Tôi ở miệt Biên Hòa... Nhà tôi cũng khá giả. Ba tôi là thầy thuốc nam... Tôi cũng học được chút bí truyền của ông... Nhưng tánh của tôi thích giang hồ nên mới bỏ nhà đi ngao du sơn thủy... Nói thiệt với ông bá hộ... Tôi đi nhiều lắm... Tôi lợi

tới Thất Sơn, trèo lên tận núi Cẩm để học bùa, tìm thuốc cứu nhân độ thế...

Nghe thầy Nhàn giảng giải rành mạch ông bá hộ Ác có vẻ tin tưởng lắm.

– Dạ thầy làm thuốc mà thuốc gì đây?

Tộp hộp rượu thầy Nhàn trả lời:

– Thuốc của tôi khó nói lắm. Tùy theo con bệnh mà tôi hốt thuốc... Ai bị rắn cắn thì tôi cho thuốc trị nọc rắn... Để chứng minh lời nói tôi sẽ biểu diễn chút tài nghệ cho ông bá hộ và mọi người coi chơi...

Người nhà ông bá hộ, tá điền và đầy tớ kéo tới rần rần để xem ông thầy Nhàn trở tài. Đầu tiên ông ta mở cái tráp cẩn xà cừ, lấy ra cái lọ thuốc màu đen sì. Khều một chút bột màu đen, ông ta bôi lên

hai bàn tay của mình xong mới gỡ cái hũ sành. Thiên hạ buột miệng kêu ô khi thấy con quái vật xuất hiện. Đó là con rắn. Mình của nó dài chừng hai thước, da màu nâu sậm. Điều kỳ lạ nhất là con rắn có tới hai cái đầu hình tam giác. Mỗi cái đầu chỉ có một con mắt xanh lè. Ai ai cũng nín thở và hồi hộp. Tất cả đều biết con rắn quái lạ này độc lắm.

– Con lưỡng xà đầu này nọc độc của nó độc vô cùng. Nó chỉ mổ một cái là hổ voi gì cũng lăn đùng ra chết. Bà con coi đây...

Ông thầy Nhàn mở cái lồng lồi ra con chuột cống đoạn đưa ra trước mặt con rắn. Nó chỉ mổ nhẹ một cái thôi là con chuột giấy đành đập mấy cái rồi nằm chết thẳng cẳng.

– Cắn... Cắn đi ông thầy...

Ông thầy Nhàn đưa bàn tay ra trước mặt con rắn như để cho nó cắn. Thiên hạ há hốc miệng nhìn trân trân hai cái đầu con rắn lắc qua lắc lại, hai hàm răng mở ra nhọn hoắt, cái lưỡi dài đỏ lù duỗi ra co vào, như sắp sửa mổ vào bàn tay đang chờ vờn trước mặt. Tuy nhiên dù bàn tay càng ngày càng áp sát vào mà con rắn vẫn không chịu mổ.

– Mổ... Mổ đi ông thầy... Ông mổ vào áp khẩu tay là tôi chết...

Ông thầy Nhàn đưa sát bàn tay vào miệng của cái đầu bên phải con rắn. Lạ thật lạ. Bàn tay đưa tới đâu cái đầu con rắn lùi lại tới đó và cuối cùng nó cụp đầu xuống rồi khoanh tròn trên đất. Dù ông thầy Nhàn không nói ra ai ai cũng biết là bàn tay của ông ta có thoa thứ thuốc bí truyền làm cho con rắn sợ không dám cắn.

Đợi cho mọi người tản mác chỉ còn lại ông thầy Nhàn với thằng Đục, bá hộ Ác cười vui vẻ nói:

– Thuốc của ông thầy hay thiệt... Tôi...

Hiểu ý chủ nhà ông thầy Nhàn cười thốt:

– Tôi nghe chú em nói sơ về bệnh của bà Năm...

Nói tới đó ông thầy Nhàn dừng lại. Bá hộ Ác hiểu ý.

– Tôi nhờ ông thầy giúp giùm. Bao nhiêu tôi cũng chịu...

Thầy Nhàn cười chum chim:

– Bệnh này thời tôi trị được song phải mất thì giờ...

Chỉ vào con rắn hai đầu đang nằm khoanh tròn trên đất ông ta nói tiếp:

– Con rắn hai đầu này coi dị hình dị dạng vậy mà quý lắm đó. Hai đầu của nó người ta gọi là đầu sanh và đầu tử. Trong nghề thuốc gọi là đầu âm và đầu dương. Nam thì dương mà nữ thì âm. Muốn chế thuốc thì tôi phải lấy nọc từ hai đầu âm dương của con rắn hòa với một vài dược thảo khác thành ra thuốc cho bà uống...

Thầy Nhàn từ từ giải thích:

– Cái gì cũng vậy, phải có âm dương hòa hợp thì mới phát sanh hiệu nghiệm được...

Bá hộ Ác chỉ giỏi dê gái chứ về thuốc men thời ông ta bù trất. Bởi vậy khi nghe thầy Nhàn nói ông ta cười.

– Trăm sự nhờ thầy... Nếu vợ chồng

tôi mà được yên ấm thời tôi xin hậu tạ...

Từ đó ông thầy Nhàn lưu lại để chế thuốc làm cho cô Hương Trầm thương bá hộ Ác. Dù nóng lòng muốn được kề cận người đẹp song ông bá hộ kiên nhẫn chờ đợi. Rồi cuối cùng ngày vui cũng đến khi thầy Nhàn làm xong. Đặt trước mặt ông bá hộ chén thuốc màu hổ phách bốc mùi thơm thơm, thầy Nhàn nói với giọng nghiêm trang:

– Đây là chén thuốc dành cho bà Năm. Uống xong chừng một giờ là thuốc bắt đầu có hiệu lực...

Túm túm cười thầy Nhàn thì thầm:

– Lúc đó ông bá hộ muốn làm gì thì làm...

Mừng rỡ bá hộ Ác cầm chén thuốc. Vừa đi vào buồng ông ta vừa tính cách dụ

cho Hương Trầm uống thuốc. Điều đó cũng không khó khăn gì cho lắm. Đúng như lời thầy Nhàn nói. Uống xong chén thuốc chừng một giờ ông bá hộ thấy bà vợ bé của mình có thái độ khác lạ liền. Biết thuốc có hiệu lực ông ta mừng rỡ trở tài dê. Không những không chống cự hoặc khóc lóc mà Hương Trầm còn hưởng ứng nồng nhiệt. Sáng hôm sau bá hộ Ác hoan hỉ báo tin vui cho thầy Nhàn đồng thời thưởng cho ông thầy thuốc một số tiền lớn và mở tiệc ăn mừng. Trong lúc ăn nhậu ông bá hộ khẩn khoản thầy Nhàn lưu lại mấy ngày để chế thêm thuốc. Tối hôm đó vì phải âu yếm bà vợ bé nên bá hộ Ác cho phép thằng Đực thay ông ngồi lai rai với thầy Nhàn. Văng chủ nhà gà mọc đuôi tôm. Thằng Đực với thầy Nhàn nhậu quắc cần câu. Một điều không may là có lẽ vì nhậu nhiều quá nên ông thầy thuốc ngủ luôn hổng

chịu thức dậy khiến cho bá hộ Ác mất người làm thuốc cho bà Năm Hương uống. Hồng có thuốc là bà ta hồng chịu cho ông ta miễn ăn. Kẹt quá ông ta bèn vấn kế thằng Đực.

– Ông để con... Con biết làm...

Ông bá hộ trợn mắt nhìn lom lom thằng đây tớ dốt còn hơn mình.

– Mày mà làm thuốc... thuốc độc hả...

Thằng Đực cười hì hì nói với giọng tự tin.

– Con học lén nghề của ông thầy Nhàn...

– Mày học làm sao nói tao nghe coi...

– Trong lúc ông nhậu sẵn sẵn ba hột, con cà khía hỏi ông. Thế là ông khai hết

ráo... Toa thuốc mà ông hốt cho bà Năm uống có bốn vị thuốc thôi. Thứ nhất là nọc của con rắn hai đầu, thứ nhì sừng con dê núi, thứ ba lá cây bạch huê xà, thứ tư rễ cỏ cú... Bốn thứ đó đều có sẵn...

Bá hộ Ác gật đầu. Thầy Nhàn chết rồi cho nên ông bá hộ có quyền xài những gì người chết để lại. Huống hồ gì ông đang lâm vào thế kẹt nên một liều ba bảy cũng liều. Ông đành phải để cho thằng Đực làm ông thầy thuốc dù trong bụng đánh lô tô.

– Mày nên cẩn thận... Liều lượng phải cho đúng... Bà Năm mà có gì là tao cắt lưỡi mày...

– Ông đừng lo... con biết mà...

Từ đó bá hộ Ác giao khoán chuyện bốc thuốc cho thằng Đực. Tuy ngoài mặt

nói cứng song trong bụng nó hơi run. Dù đã nghe thầy Nhân nói toa thuốc có bốn thứ là nọc rắn hai đầu, lá cây bạch hoa xà, rễ cỏ cú và sừng con dê núi, song ông ta lại không nói cho nó biết liều lượng bao nhiêu. Bốc thuốc mà không biết liều lượng của mỗi vị thuốc thời trượt hươt. Một điều khiến cho nó e dè là cái tên bạch hoa xà. Đối với thằng ở độ dốt đặc như nó thì ba tiếng bạch hoa xà nghe lạ hoắc. Làm sao biết cái nào là lá cây bạch hoa xà trong đám thuốc của ông thầy Nhân. Thằng Đực vò đầu bứt tóc vì cái tên bạch hoa xà. Nhưng may cho nó. Ông Thầy Huế. Ông hay chữ thì phải biết cái tên bạch hoa xà là gì. Thằng Đực mừng rỡ chạy u tới vấn kế ông thầy huế về cái tên bạch hoa xà và được ông ta giải nghĩa như sau:

Cây có lá hình dáng giống như lưỡi

con rắn nên mới có tên Bạch Hoa Xà. Nó là một loại cỏ sống dai, cao độ nửa thước, thân có đốt và nhẵn. Lá mọc so le hình trứng, đầu nhọn, phía cuống hơi ôm vào thân, mép nguyên không có lông nhưng mặt dưới hơi trắng nhạt. Hoa màu trắng mọc thành bông, ở đầu cành hay kẽ lá. Đài hoa có lông dài, nhót. Tràng hoa dài gấp hai lần đài hoa...

Ông thầy Huế còn nói nhiều lắm song thằng Đực chỉ nhớ một câu “lá hình giống như lưỡi con rắn...”. Trở về nhà, sau một hồi so đo và chọn lựa nó mới đoán ra lá cây bạch hoa xà. Chưa hết đâu. Phải mất mấy ngày thằng Đực mới tìm ra cách lấy nọc độc của con rắn hai đầu. Chuyện này gấp không được vì lạng quạng rắn cắn là tiêu đời. Sau nhiều đêm mất ngủ cuối cùng nó cũng làm được một chén thuốc đem dâng cho chủ. Điều

mà nó biết song không dám nói ra cho ông chủ biết là nó không cam đoan về những gì xảy ra cho bà năm sau khi uống thuốc bởi vì liều lượng của chén thuốc do tự nó pha chế. Nó sợ bị bá hộ Ác đuổi còn hơn sợ cái gì xảy ra cho bà Năm.

– Mà có chắc làm đúng theo lời thầy Nhàn chỉ dạy không?

Bá hộ Ác căn vặn thằng Đực mãi khiến cho nó phải xạo:

– Dạ con làm đúng mà ông. Con còn đi xuống Châu Bình hỏi ông thầy Huế về cây bạch hoa xà nữa...

Cái tên Ông Thầy Huế làm cho bá hộ Ác yên tâm. Cầm chén thuốc của thằng Đực mà ông ngần ngừ chưa chịu đi vào buồng cho vợ bé uống. Cuối cùng, có lẽ vì cái tính dê mạnh hơn nên ông ta chắt lưỡi nói mọi sự do trời định.

Đang ngồi lai rai xì rượu đế, thấy ông chủ hốt ha hốt hải bước vào sân, thằng Đực giật mình. Nó biết phải có chuyện quan trọng lắm ông chủ mới tới kiểm mình tại nhà. Chuyện quan trọng này chém chết cũng dây dưa tới chuyện chén thuốc mà nó hốt cho bà Năm.

– Mà theo tao... Bả đang nổi cơn điên...

Thằng Đực cảm thấy hai chân mình mềm nhũn. Nó càng thêm lú lủi khi nhìn ánh mắt hằn học của bá hộ Ác.

– Dạ... Dạ... Để con lấy thuốc...

Bá hộ Ác gừ gừ trong cổ họng:

– Thuốc gì nữa... Bộ mày tính giết vợ của tao hả... Bả mà hổng hết điên là tao xẻo tai mày...

Thằng Đực điếng hồn. Làm đây tở hai mươi năm nó biết ông chủ ác cỡ nào. Nó muốn vọt chạy trốn song biết không thể nào trốn khỏi tay bá hộ Ác. Huống chi còn vợ con, vườn tược nữa. Bỏ mấy thứ đó cho ai. Đi theo sau lưng ông bá hộ mà nó cầu trời khẩn phật cho bà năm hết điên. Bước vào tới cửa buồng, nó thiếu điều muốn xỉu khi thấy bà Năm Hương tóc tai rũ rượi, quần áo xốc xếch, hai mắt lơ đờ, đang cười chột bật lên khóc, đang khóc bỗng ré lên cười. Điều khiến cho nó sợ nhất là làn da vốn trắng như bông bưởi và mịn màng như hoa cau của bà ta nổi lên những đốm đen, đỏ, vàng nhìn rất kỳ dị và quái đản.

– Mà thấy chưa... Bây giờ mình làm sao?

Thằng Đực nín khe. Ngay cả ông bá hộ dù hỏi song cũng biết thằng đây tở

của mình chẳng làm gì được. Đó cũng là lỗi của ông ta. Chỉ vì muốn chiếm được tình thương yêu của cô vợ trẻ mà ông ta phạm phải tội ác. Bây giờ ông ta mới ngẫm ra một điều là tình thương không thể mua được cũng như không thể dùng sự lừa gạt mà có được.”

Bà Năm Hương ngừng kể. Qua ánh đèn dầu leo lét khi mờ khi tỏ vì gió lùa khe hở, Huyền thấy mắt bà ta ứa lệ. Đưa vạt áo chạm lên mắt bà ta cất giọng buồn buồn.

Ông chồng già của tôi vì chuyện đó mà đâm ra buồn rầu rồi hối hận chuyện mình làm nên treo cổ tự vận chết. Sau khi ổng chết thì bà vợ lớn của ổng đuổi tôi ra khỏi nhà. Cũng may bà còn có chút lòng nhân từ nên sai đây tở cất cho tôi ngôi nhà nhỏ trên miếng đất này để tôi sống lây lất qua ngày. Bà tổng con răn hai

đầu cho tôi vì không muốn thấy nó trong nhà. Nghĩ con vật chẳng có tội vạ gì nên tôi nuôi nó. Vậy mà hai mươi năm rồi đó cậu...

Bà Năm Hương thở dài nhìn ra ngoài trời tối đen. Mưa vẫn còn rơi rả rích. Suốt đêm hôm đó Huyền chập chờn thức ngủ. Nhiều lúc anh có cảm tưởng như hai con mắt xanh lè của con rắn hai đầu đang chờn vờn trước mặt mình. Tờ mờ sáng hôm sau, anh từ giã bà Năm Hương rồi vì chiến tranh lan rộng nên anh không còn dịp trở lại Châu Bình để gặp người đàn bà bất hạnh đó.

ÔNG THẦY BẮT RẮN

Có thể nói rắn là con vật kỳ dị. Nó có thể nuốt con vật lớn hơn nó mười lần. Tùy theo con mồi to hay nhỏ nó có thể không ăn trong vòng nửa tháng. Nọc độc của rắn có thể làm chết người một cách dễ dàng. Từ những loài rắn độc như hổ mang, hổ đất, hổ lửa, hổ mây cho tới rắn lục cườm, đèn cườm mà nọc rắn làm chết người hoặc gây ra những biến chứng trầm trọng.

Ở vùng thôn quê hẻo lánh xa xôi hẻo

bị rắn cắn dân làng phải cầu cứu tới các ông thầy bắt rắn kiêm luôn việc chữa cho người bị rắn cắn. Họ biết cách chế ra thứ thuốc làm cho rắn không cắn mình thì mới bắt rắn được. Họ phải bắt rắn bằng tay không và phải bắt sống vì rắn chết chẳng có ai thèm mua. Thầy thuốc rắn giỏi hoặc dở là do thuốc của ông ta chế ra. Nó gồm thứ thuốc làm cho con rắn sợ không dám cắn mình và thứ thuốc để chữa nếu lỡ bị rắn cắn.

Người ta bảo “sanh nghề tử nghiệp”. Thầy bắt rắn cũng không đi ra ngoài cái lệ đó. Lúc còn nhỏ Sáu biết Bảy Lê, một người bà con ở trong làng. Mặc dù còn trẻ, chỉ ngoài ba mươi nhưng anh lại là tay bắt rắn nổi tiếng, có nghĩa anh ta hành nghề đã lâu mà chưa bị rắn cắn chết. Thứ nhì anh chữa lành cho những người bị rắn cắn. Một lần Bảy Lê cho Sáu

đi theo xem cách anh hành nghề, nhờ vậy nó đã thấy tận mắt thủ thuật bắt rắn của anh. Phải nói ngoài thứ thuốc xoa vào tay, anh phải có cái tự tin, cái gan mật của một người dám đụng tới một trong những con vật nguy hiểm và đáng sợ nhất.

Sau đây là câu chuyện về ông thầy bắt rắn.

Trời trưa nắng gắt. Tuy mới tháng 5 mà nóng hừng hực, nóng chảy mồ hôi.

– Tới chưa anh...

Sáu hỏi Bảy Lê trong lúc hai người đi dài theo con lộ đá. Con lộ đá nối liền từ tỉnh lỵ Trúc Giang với Giồng Trôm tới tận Ba Tri chạy xuyên qua những làng mạc có đông dân chúng cư ngụ. Một bên là vườn còn một bên là ruộng. Vì sợ con

đường bị ngập trong mùa mưa nên người ta đắp nó cao hơn. Hai bên vệ đường cây cỏ mọc um tùm. Hàng cây sao cao ngất gần tới cầu Bình Chánh. Cỏ tranh lá sắc hơn dao cạo cửa đứt da người ta lúc nào không hay. Tới chừng mồ hôi thấm vào ran rát mới biết. Dọc theo con lộ đá là vùng đất lý tưởng cho rắn đào hang ở. Trừ một vài loại đặc biệt đa số rắn thích ở nơi khô ráo. Rắn hổ đất mà Lê tìm bắt sinh sống dọc theo con đường lộ. Nó đào hang ẩn dưới cỏ rậm cho tới tối mới mò ra kiếm ăn. Bắt rắn vào ban ngày thì phải trực được con rắn bò ra khỏi hang. Lê vạch cỏ đi trước còn Sáu xách cái giỏ đựng rắn đi sau. Tới khoảng cỏ thưa Lê dừng lại gặt gù.

– Mày có nghe mùi hôn?

Hình hình mũi của mình Sáu thì thăm:

– Hôi quá... Chắc...

Tuy nó không nói hết câu song Lê hiểu.

– Mùi rắn đó mày... Rắn có cái mùi đặc biệt chỉ có người trong nghề mới ngửi được...

Chỉ vào mấy cái đường mòn trơn láng Lê cười tiếp:

– Đường rắn bò... Ở đây phải có một cặp bự lắm. Bắt được cặp này bộn tiền...

Dứt lời Lê bắt đầu hành nghề. Trước nhất anh đi vòng vòng để đạp cho cỏ nằm rạp sát mặt đất. Sáu chăm chú vào cái hang sâu tối mờ mờ đường kính rộng chừng gang tay người lớn. Mùi tanh hôi từ dưới đó bốc lên theo gió tạt vào mũi nó khiến cho nó phải lùi lại và đưa tay bịt mũi. Sáu thấy Lê rút trong túi áo ra

cái hộp bằng cây. Mở nắp hộp anh quệt thứ gì nâu nâu và sền sệt mà nó đoán là thuốc chống rắn. Quệt vào tay xong Lê bắt đầu thoa đều lên khắp hai bàn tay và lên tới tận cùi chỏ. Thoa thuốc xong Lê ngồi chồm hổm trước miệng hang đoạn bật diêm đốt một cục lưu huỳnh bằng ngón tay cái ném xuống hang. Mấy phút sau chút khói bốc lên hăng hắc. Sáu nghe có tiếng khò khè càng lúc càng lớn dần rồi cái đầu con rắn từ từ hiện ra trong vùng tối mờ mờ có khói tan loãng. Lê hơi lùi lại một chút nhường chỗ cho con rắn bò lên. Cả Lê và Sáu không ai biết được con rắn dài bao nhiêu nhưng nhìn cái đầu hình tam giác lắc lư Sáu rung mình toát mồ hôi lạnh. Hai con mắt bắt động, cái đầu đưa qua đưa lại, cái lưỡi có hai nhánh nhọn lều không ngớt đưa ra thụt vào khiến cho Sáu nín thở. Hai hàm răng nhọn lều, hai cái răng nanh

cong cong, nếu nó phập vào tay chỉ cần năm phút thôi là đi đứt. Con rắn cất cao đầu, đưa qua đưa lại, hai mắt nhìn như thôi miên bàn tay của Lê đưa ra trước mặt nó. Không ai kể cả thầy bắt rắn nổi tiếng như Lê biết con rắn sẽ mổ lúc nào, mổ vào nơi đâu, sâu hay cạn.

– Mổ... Mổ... Mổ đi ông thầy... Mổ ngay chỗ này nè ông thầy... Ông mà mổ là tôi châu diêm chúa liền...

Lê hét nho nhỏ. Âm thanh của những tiếng đó chất chứa sự chết, như tiếng gọi hồn của các tay phù thủy khiến cho Sáu rung mình ớn lạnh xương sống.

– Mổ... Mổ... Mổ đi ông thầy...

Lê đưa bàn tay đang mở khum khum của mình ra ngay miệng con rắn. Nó mà mổ vào hổ khẩu là anh tàn đời. Sáu cứng

người vì sợ hãi. Nó cảm thấy như máu trong người bị đông lại. Tuy nhiên sự kiện kỳ lạ là Lê đưa bàn tay của mình tới đầu đầu con rắn lùi tới đó. Nó lùi tới độ phải ưỡn ra đằng sau để lộ phần bụng trắng hếu và những cái vảy bóng ngời. Sau này Lê mới giải thích cho Sáu biết bí quyết trong thủ thuật bắt rắn bằng tay không là đưa bàn tay có thoa thuốc ra khiến cho con rắn phải ưỡn cái cổ về phía sau tới cái độ nó không thể mổ được. Lúc đó chính là lúc bàn tay có thoa thuốc phải chụp thật nhanh vào cổ con rắn để nó không mổ mình được. Nói ra thì dễ song làm mới khó.

Nhanh như cắt Lê chụp ngay cổ con rắn rồi từ từ lôi nó ra khỏi hang. Đến giai đoạn này cũng chưa hết nguy hiểm vì có thể có một con rắn khác ẩn dưới bụng con rắn thứ nhất và nó sẽ mổ vào mình.

Thành ra Lê chỉ bắt bằng tay phải trong khi tay trái của anh vẫn ở trong thế phòng bị. Sáu thở khì ra khi thấy Lê kéo con rắn hổ dài ngoằng ra khỏi hang. Thành thạo vì đã làm nhiều lần anh lấy cây kim ra may miệng con rắn lại xong bỏ vào cái giỏ tre. Bằng cách thức tương tự như lần đầu Lê bắt luôn con rắn còn lại. Sáu chỉ có vinh hạnh đi theo Lê bắt rắn một lần thôi vì sau đó má nó biết được nên cấm không cho nó đi. Tuy nhiên vì không được đi theo nên sự tò mò lại kích thích nó nhiều hơn. Nó nằng lui tới nhà Lê để nghe anh kể chuyện bắt rắn hoặc chứng kiến Lê chế thuốc chữa nọc rắn.

Đời sống êm ả trôi đi cho tới một hôm. Đang bắn đạn ở nhà lồng chợ anh thấy một đám người lớn xách gậy gộc chạy đi về hướng nhà thờ.

– Cái gì dậy bác ba?

– Rắn... Rắn dô nhà kiếm Bảy Lê...
Nó la làng kêu cứu nó...

Sáu cười khì. Thầy bắt rắn gặp rắn lại la làng. Chuyện đó khó tin quá. Tuy nhiên thấy mọi người chạy nó cũng chạy theo.

– Rắn gì vậy bác ba? Anh Lê là thầy bắt rắn mà bác ba... Mai găm hủ bác ba...?

Bác ba Học lắc lắc đầu.

– Rắn chúa... Thằng thầy bắt rắn nào tới số mới bị rắn chúa tới tìm. Chỉ có rắn chúa mới cắn chết Bảy Lê...

Khi Sáu tới nơi thì quang cảnh xảy ra khiến cho nó buồn cười mà cũng lo lắng. Lê, mặt tái mét, mắt lão liên ngồi chồm hồm trên chiếc bàn ăn cơm.

Anh có vẻ sợ hãi như thấy ma hay một vật gì vô hình.

– Bà con kiếm con rắn chúa giùm tôi nghen... Lẹ lên... Tôi thấy nó chun dô đồng củi ngoài sân... Bà con coi chừng nó độc vô cùng... Mỗi một cái là hông có thuốc chữa nghen bà con...

Nghe Lê nói mọi người cũng sợ. Bác ba Học có ý kiến bảo mọi người dùng đăng bao kín đồng củi không cho con rắn trốn rồi hai ba người bắt ghế lên lấy từng khúc củi ra. Bằng cách đó cuối cùng người ta thấy một con rắn nhỏ bằng ngón tay trở và dài độ gang tay. Sau khi con rắn bị đập chết rồi Lê mới dám bước xuống đất. Lật ngửa con rắn lên anh mới giải nghĩa cho mọi người biết con rắn chúa khác với con rắn thường như thế nào. Dưới bụng nó có chín khoang đen trắng. Tuy nhỏ nhưng nọc của nó độc vô

cùng. Hôm nay nó tới kiếm Lê là để báo thù cho đồng loại của nó.

– Nhờ phước đức ông bà nên tôi mới hồng bị nó cắn...

Anh kể là đang ngồi ăn cơm với vợ con anh chợt thấy một con rắn bò thật nhanh vào đồng củi trước sân. Bằng cái nhìn của tay bắt rắn chuyên nghiệp và cũng do ở cảm nhận tâm linh nên anh biết ngay con rắn chúa tới kiếm mình báo thù. Nhờ may mắn hay phước đức ông bà nên anh mới thấy nó trước khi nó cắn anh. Nửa tháng sau Lê từ già Sáu mang vợ con lên tỉnh ở. Anh bỏ luôn nghề bắt rắn. Tuy nhiên số mệnh nghiệt ngã vẫn đeo đuổi anh. Chiến tran lan rộng và lại anh không có nghề nào khác ngoài bắt rắn nên không thể sống ở tỉnh thành được. Thế là một năm sau anh lại dắt díu vợ con trở về làng cũ sinh

sống bằng nghề bắt rắn. Thời gian sau, một hôm thấy anh đi bắt rắn tới chiều tối chưa về vợ anh la lên. Dân làng đốt đuốc đi tìm thấy Lê nằm chết trên con lộ đá. Trên bàn tay của anh có vết rắn cắn. Một con rắn chúa nào đó đã cắn chết tay bắt rắn nổi tiếng để trả thù cho đồng loại của mình. Sáu đi đưa đám tang của Lê. Tay bắt rắn không còn lo âu thấp thỏm vì sợ con rắn chúa tới báo thù. Sau khi chôn cất xong chị Mến, vợ của Lê mới đưa cho Sáu một cái giỏ tre rồi buồn rầu nói:

– Anh Bảy có dặn chị là nếu anh chết thì đưa cái này cho em...

Nhìn vào cái giỏ tre Sáu thấy một con rắn lớn hơn ngón chân cái đang khoanh tròn trong đó. Không biết con rắn dài cỡ nào mà quấn bốn năm vòng trong chiếc giỏ tre.

– Anh Bảy ảnh nói ảnh bắt được ngoài ruộng. Ảnh cho em để em nuôi chơi...

Sáu do dự không muốn nhận nhưng nghĩ tới Lê đã chết mà còn nhớ tới mình nên nó vui vẻ nhận lãnh. Xách cái giỏ tre về nhà nó miên man suy nghĩ. Nuôi con trăn là một chuyện khiến cho đám con nít trong làng phải lác mắt và phục nó sát đất. Nó nghĩ tới cách làm ra tiền hay kiếm ra đồ chơi bằng cách cho đám con nít sờ soạng hoặc đeo con trăn vào cổ đi vòng vòng. Nó quên mất một điều dù không có nọc độc con trăn vẫn có thể giết người, giết một đứa con nít lên 9 tuổi như nó.

TÌNH THƠ

Trời trưa nắng chang chang.
Tháng 9 không có mưa nên
càng nóng hơn. Cả ngôi trường làng yên
tĩnh. Học sinh cũng như cô thầy đều cảm
thấy lười biếng trong tuần lễ đầu tiên của
niên học. Sáu ngồi im nhìn vợ vẫn. Quay
sang phía bàn bên kia nó thấy con Ấu
đang nháy nhó với mình. Dù không hiểu
con bạn học nói cái gì Sáu cũng cười gật
đầu lia lịa. Tuy nói chuyện với con Ấu mà
mắt nó liếc chừng ông thầy Quờn đang

lim dim ngủ gà ngủ gật. Có lẽ vừa say rượu lại thêm buồn ngủ, ông ngồi dựa lưng vào ghế lim dim mắt một lát rồi mở choàng mắt ra nhìn dáo dác đám học trò đang cắm cúi làm bài xong lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Học với ông giáo già hơn một năm nên nó rành tánh của ông lắm. Cũng nhờ sự quan sát và suy nghĩ lung tung mà nó đoán ra tánh tình kỳ quặc của thầy Quờn để làm vui lòng ông và khỏi bị đòn một cách oan uổng. Có thể nói thầy Quờn là ông vua trong ngôi trường nhỏ bé này. Ông muốn quánh đứa học trò nào là ông quánh mà cha mẹ không có dám mét hay thừa kiện gì hết. Quân sư phụ mà. Thừa ai bi giờ. Ông xếp ở trong làng là hương quản Cấy cũng là học trò của ông. Ăn nói với ông đều một tiếng thầy hai tiếng dạ. Nếu không ông chửi như tát nước

vào mặt. Nó tìm ra thầy Quờn có nhiều cái tật lạ.

Thứ nhất ông nghiện rượu. Ông không uống nhiều. Mỗi ngày chừng một xị thôi. Bao nhiêu đó đủ làm ông sần sần rồi. Mỗi buổi sáng trước giờ học nó có bốn phen cầm chai đi qua quán chị Hai bên kia đường mua cho thầy xị rượu và chút đồ nhắm để ông nhâm nhi. Trước khi nó đi học ở trường này thì chuyện đi mua rượu do thằng Ủ làm. Tuy nhiên khi má nó dẫn nó với em nó là thằng Sơn đi học thì qua ngày hôm sau thầy Quờn lại cho nó ngồi đầu bàn và đi mua rượu cho ông. Nó biết ông ban cho nó đặc ân đi mua rượu và ngồi đầu bàn chẳng phải vì nó học hành giỏi mà vì ông khoái má của nó. Kể từ đó nó thành thứ tà lọt cho ông thầy nghiện rượu. Thoạt đầu nó hồng ửng cái chúc tà lọt, nhưng chỉ cần một tuần lễ

thôi là nó tìm ra nhiều điều lý thú và bổ ích trong cái chức vụ tà lọt này. Nó ít bị đòn hơn trong lúc mấy đứa học trò khác bị thầy Quờn quánh tới bởi. Khi ổng say thì biết liền. Hai mắt lơ lơ, một mắt nhắm một mắt mở, ổng lằm bằm trong miệng cái gì hồng có đứa học trò nào nghe và hiểu được. Thường thường, sau giờ ăn trưa là ổng bắt đầu thấm rượu. Để được yên tĩnh ngủ ổng cho học trò làm toán rồi khi thức dậy khoảng 2 giờ chiều học trò đem bài lên nộp cho ổng chấm điểm. Đây là lúc sôi động nhất của một ngày học.

Thầy Quờn có hai tật lớn mà nương vào đó Sáu nghĩ ra hai trò chơi thú vị. Thứ nhất trong lúc chấm bài ổng chỉ nhìn cái đáp số mà không bao giờ xem xét học trò làm đúng hay sai. Viết đáp số đúng, đóng khung đẹp là được cho

10 điểm mặc dù toàn bài trật lất. Sáu đã khám phá ra điểm này sau ba lần thử nghiệm. Nó viết tám bảy tám bạ rồi cuối cùng viết đáp số đúng và đóng khung cho thật đẹp, thế là nó được 10 điểm. Trong lúc những đứa khác cặm cụi làm đúng nguyên tắc mà đáp số không viết cho bụi, cho đẹp thì thầy cũng cho có 7 hoặc 8 điểm. Sau khi khám phá ra điều này nó đã bật mí cho con Ấu. Từ đó nó và con Ấu đều đứng nhất lớp chỉ vì cái bí mật bằng vàng y này.

Một điều đặc biệt là sau khi chấm bài của mỗi đứa học trò xong, thầy Quờn đều quăng tập vở của học trò lên không. Sáu thường nói đùa với con Ấu là giờ của bướm bướm hay cáo cáo bay. Thầy quăng và học trò phải sẵn sàng chụp lấy tập vở của mình. Tuy nhiên trong lúc chụp phải coi chừng né cái roi mây dài sọc của ổng.

Đứa nào hồng biết hay lơ đễnh là lãnh năm bảy cây roi mây lên đầu. Học với thầy Quờn là phải học lằng ba vi bộ, phải biết xà quyền, khỉ quyền mới không bị ăn đòn roi mây của ông. Sáu đã chỉ những mảnh khốe đó cho con Ấu, con Mơi và vài đứa khác rồi sau đó cả lớp đều biết. Nhờ vậy mà mấy đứa con gái lớn cũng nó hơn. Ngay cả con Mận, nổi tiếng dữ hơn bà chằn đã ăn nói dịu dàng hơn với nó.

– Sáu...

Ngồi đầu bàn bên kia con Ấu thì thầm. Đang vẽ bảy bọ lên cuốn tập của mình, Sáu nói mà không ngược lên.

– Cái gì?

– Chiều nay mày có làm gì hông?

– Hồng làm gì hết...

– Mày qua nhà tao chơi nghen...

– Chơi cái gì?

– Thì mình chơi cái gì cũng được. Mày qua nhà tao nghen...

Sáu quay nhìn con Ấu. Dù chiều nay đã hẹn với đám thằng Hết đi nhảy vòng khoai nhưng khi nhìn thấy đôi mắt phượng long lanh của con Ấu nó biết mình khó lòng từ chối lời yêu cầu của đứa bạn gái. Ở trong đám học trò con gái, con Ấu đẹp nhất về tánh tình và nhan sắc. Nó hiền lành, tử tế, dịu dàng và vui vẻ hơn mấy đứa khác. Tuy lớn hơn nó hai tuổi nhưng tại vì con gái nên con Ấu đứng chỉ tới ngang vai của nó.

– Ừ...

Sáu ừ liền. Nó quên mất lời hẹn đi chơi với đám thằng Hết chỉ vì không

muốn làm phật lòng con Ấu. Lữ Bố, vô địch thiên hạ về tài múa kích mà còn phải quy lụy trước Điều Thuyền thời một thằng con nít như mình có nghe lời con Ấu cũng chẳng có ai cười. Sáu nghĩ thầm như thế trong khi nhìn thầy Quờn khò. Ông ngủ mà ông thở khò khè, thỉnh thoảng lại chép chép miệng rồi đưa tay lên sờ cằm. Cử chỉ của thầy Quờn làm cho con Ấu bật cười hắc hắc. Tiếng cười của nó vang lên đột ngột trong lớp học yên lặng đánh thức ông thầy dậy. Điều đó làm cho ông bực mình rồi dậm ra giận dữ.

– Đứa nào cười?

Cả lớp nín khe trước câu hỏi của thầy. Chụp lấy cây roi mây dài thầy Quờn gằn giọng.

– Đứa nào cười... Tao nghe có tiếng cười. Mà cười hả Ấu?

Con Ấu làm thinh. Sáu liếc thấy mặt nó xanh lè, hai mắt long lanh như sắp khóc. Sợ bị đòn thì ít mà nó mắc cỡ với bạn bè thì nhiều. Dù gì nó cũng đã 13 mà bị thầy Quờn bắt nằm sấp để cho ông nẹt roi mây vào mông thì coi hổng đáng chút nào. Mấy đứa con gái trong làng sẽ lêu lêu nó, sẽ đồn đại tùm lum thì sau này ai mà dám đi cưới nó.

– Mà cười tao hả Ấu?

Con Ấu cắn răng. Nhìn cử chỉ Sáu biết nó rần chịu đựng để không đứng lên chịu tội.

– Thừa thầy con cười chứ hổng phải con Ấu...

Sáu đứng lên nói và nhìn thẳng vào

mặt thầy Quờn. Vì vậy mà nó không thấy được nét ngạc nhiên hiện ra trên mặt con Ấu.

– Tại sao mày cười?

Sáu mím môi rồi lát sau câu nói được bật ra.

– Dạ... Dạ tại thầy ngủ gật mắc cười quá...

Trong lúc nói Sáu quay đầu nhìn về phía dãy bàn con gái. Nó thấy đám con gái bụm miệng lại để cho tiếng cười không có phát ra. Tuy nhiên câu nói của nó khiến cho thầy Quờn nổi cơn tam bành lục tặc. Ông la làng chói lọi:

– Đồ ăn mắt còn thúì... Đồ mã ôn mã tà... Đồ mắc ôn mắc dịch... Mày lên đây...

Thầy Quờn đứng dậy. Sáu bước từng bước chậm chạp lên đứng trước mặt thầy Quờn. Dù không muốn nó cũng biết mình sẽ bị đòn nút đít. Nó suy nghĩ không biết mình nên bỏ chạy về nhà hay ở lại đây nằm dài cho thầy Quờn quánh trước mặt bạn bè. Chạy về nhà rồi nó cũng bị má dẫn trở lại trường giao cho thầy xử tội vô lễ. Lúc đó chắc sẽ bị nhiều hơn. Thôi trót làm anh hùng, trót lụy vì ánh mắt của con Ấu thì phải đưa lưng đỡ đòn cho nó.

– Nằm xuống...

Từ nào tới giờ Sáu cũng bị thầy Quờn đánh đòn nhưng lần này có vẻ nặng hơn lần trước. Nó còn dự dự chưa chịu nằm khiến cho thầy Quờn nổi sùng thêm.

– Mày gan hả mậy?

– Dạ hông... Mà thầy đánh mấy roi hả thầy?

Nếu bình thường thời cả lớp sẽ cười ầm lên nhưng nhìn cái mặt hầm hầm của thầy không có đứa nào dám hé răng cười cợt.

– Năm roi...

Thầy Quờn xòe năm ngón tay trái ra trong lúc tay mặt lăm lăm cây roi mây dài. Ông ta còn gặt gặt cây roi mây to bằng ngón tay cái như để hăm dọa Sáu.

– Năm xuống...

Sáu liếc nhanh xuống đám bạn học. Nó bắt gặp ánh mắt lo âu của con Ấu đang nhìn nó như để cảm ơn mà cũng để chia xẻ cái đau của nó. Cuối cùng rồi Sáu cũng phải nằm dài trên cái bục gỗ bằng cây. Thầy Quờn đứng cạnh nó. Tất

cả học trò đều nín thở khi thấy ông ta đưa cây roi mây lên cao. Chát... Con Ấu bùm miệng khi thấy Sáu giật nảy người và cái mông của nó nhẩy giật lên khỏi mặt đất. Tuy không bị đánh mà nó cảm thấy đau buốt da và tim như thắt lại.

– Hai...

Thầy Quờn miệng đếm còn tay quất xuống. Chát... Chát... Hai tiếng chói tai. Con Ấu đưa hai ngón tay trở lên nhét vào hai lỗ tai như không muốn nghe thứ âm thanh làm đau lòng nó. Hai mắt rùng rùng nó nhìn đăm đăm Sáu úp mặt xuống sàn gỗ nằm im cho thầy đánh đủ năm roi.

Vừa đánh xong roi thứ năm thầy Quờn ngưng tay cùng lúc tiếng keng tan học vang lên. Ra lệnh cho Sáu đứng dậy ông ta lặng lẽ trở lại bàn của mình. Sáu

gượng ngồi dậy. Liếc nhanh con Ấu nó gượng cười trở lại chỗ ngồi của mình. Nó cười tươi hơn khi nghe con Ấu thì thầm :

– Tao cảm ơn mày...

Sáu gật đầu. Bây giờ nó mới nghe đau ở hai bên hông của mình. Tuy vậy nó làm ra vẻ thản nhiên và nghĩ thầm: “Năm roi mà nhằm nhò gì. Mình từng bị rít cắn, rằn cắn, ong vò vẽ chích, cá ngát đâm. Đau hơn năm roi của ổng nhiều...”

Học trò tuần tự xếp hàng dưới sự chỉ bảo của cô Thâu rồi sau đó mới được ra về. Con Ấu đi bên cạnh Sáu. Ra tới đường nó hỏi nhỏ:

– Đau hông Sáu?

Sáu cười cười nói nhỏ:

– Đau in ít...

– Sao mày đứng ra chịu đòn cho tao dậy?

Sáu làm thinh. Lát sau nó mới quay qua nhìn con Ấu.

– Tao sợ mày bị đòn. Ổng mà quất mày năm roi là mày té đài...

Ấu cười hắc hắc.

– Ổng mới quất tao một roi là tao la làng gò. Sao bữa nay ổng dữ quá vậy mày?

– Ai biết... Chắc tại ổng say rượu...

– Bữa nào ông cũng say mà. Có bữa ổng hiền khô...

Đi tới ngay ngõ vào nhà của mình con Ấu dừng lại. Nhìn Sáu nó cười nói:

– Chiều mà qua ghen...

Thấy Sáu hơi ngần ngừ nó nắm tay đặc đặc mấy cái.

– Ghen... Mà qua ghen... Tao chỉ cho mà cái này... Tao hái vú sữa cho mà ăn...

Biết Sáu thích vú sữa nên Ấu đem ra dụ khị. Thở hắt hơi dài Sáu gật đầu bước đi. Ấu đứng im nhìn theo. Nó ứa nước mắt khi thấy dáng đi khập khiễng của Sáu. Cũng tại nó cười mà Sáu mới bị đòn. Từ nay chắc nó hết dám cười bậy bạ nữa.

Về tới nhà Sáu giấu biệt má về chuyện bị đòn. Lục cơm nguội ních một bụng xong nó leo lên giường ngủ một giấc. Khi thức dậy nhớ tới lời hẹn với con Ấu nó ngần ngừ nửa muốn đi nửa không.

Không đi thời sợ con Ấu buồn, mà đi thì cảm thấy uể oải và đau cái hông. Năm roi mây của thầy Quờn khiến cho nó cảm thấy đau rát và nhức nhối. Cuối cùng rồi nó ráng lết ra đường. Cũng may nhà con Ấu cách nhà nó không xa lắm. Năm phút sau nó đã tới cây cầu ván bắt qua con rạch nhỏ để vào nhà của Ấu. Đi vừa hết cây cầu nó thấy bóng con Ấu đi ra.

– Tao chờ mà lâu muốn chết...

Con Ấu dùng dằng. Sáu nhăn răng cười.

– Tại tao ngủ quên...

Nhìn con Ấu nó cười tiếp:

– Chà bữa nay mà làm gì mà diện bánh dầy?

Con Ấu cười ngỏn ngoẻn.

– Diện đầu mà diện...

Tuy nói như vậy nhưng nó lại cười hỏi Sáu:

– Mà thấy áo tao đẹp hông. Má tao mới may cho tao đó...

Gật gật cái đầu tóc bù xù Sáu liếc nhanh chiếc áo màu xanh lá chuối của Ấu rồi nghĩ thầm: “Con nhỏ này bữa nay ngộ quá...”

Cười thầm vì ý nghĩ của mình nó cầm trái vú sữa của con Ấu đưa lên bóp nhẹ và đều cho tới khi trái vú sữa mềm rục xong bóp mạnh một cái cho nước chảy ra. Nhìn dòng nước đục như sữa tươm ra nó mới đưa lên miệng mút một cái mạnh đoạn đưa qua cho Ấu. Rất tự

nhiên con nhỏ cầm lấy, mút nhè nhẹ mấy cái rồi trả lại cho Sáu.

– Ngọt há... Mà tại sao người ta kêu là vú sữa hả Sáu?

Mút mút mấy cái Sáu trả lời nhỏ:

– Ai biết. Chắc tại nó có sữa...

– Tại sao kêu nó là vú?

Con Ấu hỏi tới. Sáu ngáp ngừng rồi mới trả lời gọn:

– Ai biết...

– Trong sách hồng có nói hả...

– Hông... Tao đoán chắc tại nó giống cái vú...

Sáu liếc nhanh vào ngực con Ấu trong lúc trả lời.

– Mà thấy cái vú chưa mà mà nói trái vú sữa giống cái vú...

– Thấy gò... Tao thấy vú má tao... Vú chị sáu Nhu, chị Mân lúc mấy chỉ cho con bú...

Con Ấu cười hắc hắc. Ngập ngừng giây lát nó liếc Sáu.

– Tại vì tao mà mà bị đòn. Chỗ đau có sưng lên hông?

Bóp trái vú sữa xẹp lép Sáu trả lời nhỏ:

– Tao hông biết... Chỉ hơi nhức nhức...

Con Ấu nhìn bạn chăm chú.

– Đâu mà đưa cho tao coi thử. Coi chừng nó sưng lên đau lắm...

Sáu đỏ mặt. Nó nói gạt ngang.

– Chắc hông có sao đâu... Tao ngủ một giấc là hết đau liền...

Tuy nó nói như vậy mà dường như con Ấu không tin nên nài nỉ.

– Mà phải đưa tao coi để có gì tao lấy thuốc rượu của ba tao bóp cho mà. Để lâu nó làm độc đó...

Vừa nói nó vừa xích lại gần khiến cho Sáu phải lùi lại.

– Ở dưới mông của tao mà mà coi sao được...

– Sao hông được... Thì mà nằm dài ra đưa cho tao coi...

Sáu lắc đầu lia lịa.

– Mà biết gì mà coi. Mà đâu phải là

y tá như anh hai Kính đầu mà biết...

Mặc dù Sáu tìm đủ cách, đủ lời để không cho con Ấu coi chỗ mình bị đòn nhưng con nhỏ cũng hơi cứng đầu. Nhìn Sáu nó nói như ra lệnh:

– Mày ngồi đây chờ tao dò nhà lấy thuốc rượu của ba tao thoa chỗ bị đòn của mày...

Thấy Sáu hơi nhòm dật nó nghiêm nghị ra lệnh:

– Mày mà chạy là tao nghỉ chơi với mày... nghỉ luôn...

Sáu làm thinh. Nhìn theo con Ấu đi vào nhà nó cảm thấy con nhỏ lớn ra thấy rõ. Nó nhớ lại lời mà má nó nói con gái tuổi 12, 13 là bắt đầu trở mã con gái. Nó không hiểu hai tiếng trở mã là gì nhưng đoán là thay đổi một cái gì đó vì con Ấu

hay con Mơi đổi khác mỗi năm. Như con Mơi chẳng hạn. Nó hết chơi nhảy cò cò, đánh đũa, chạy u, mà bắt đầu diện ra và cử chỉ cũng khác hẳn. Nó có vẻ gì đó như ít nói cười và tỏ vẻ như mắc cỡ. Nó cũng không có lân la nói chuyện với con trai như ngày xưa. Đang suy nghĩ vẩn vơ, chợt nghe tiếng tăng hắng bên tai mình, Sáu ngược lên thấy con Ấu đang đứng bên cạnh. Trên tay nó cầm chai thuốc rượu lưng phân nửa.

– Mày nằm xuống đi...

Ấu ra lệnh. Dụ dật giây lát rồi Sáu cũng ngoan ngoãn nằm xấp xuống để cho con Ấu kéo quần thoa thuốc rượu lên chỗ bị đòn. Khi bàn tay nhỏ nhắn của con Ấu chạm vào da, nắn bóp chỗ bị đòn, nó cảm thấy cơn đau như dịu lại không còn rát và nóng như lúc trước. Nằm úp mặt qua phía bên kia, có lẽ vì

mắc cỡ nó muốn cười mà không dám cười. Nó gồng mình chịu đựng khi con Ấu bóp bóp lên mông mình.

– Gồi... Mai mày qua nữa để tao thoa thuốc ghen...

Sáu gật đầu trong lúc kéo quần lên. Ngồi dậy nó im lìm nhìn dòng nước lớn chảy chậm lại nên không thấy được là con Ấu cứ liếc nó hoài.

– Ê Sáu...

– Cái gì?

– Chị năm mày mấy tuổi?

– 14...

– Vậy là chỉ lớn hơn tao một tuổi...

– Ủa... Mày hỏi chi dậy?

Ấu làm thỉnh. Lát sau nó quay sang hỏi:

– Sáu. Mày thích chơi với con trai hay con gái?

Sáu quay qua nhìn con bạn lom lom vì câu hỏi kỳ cục. Nó thấy con Ấu cũng đang nhìn mình cười chúm chím:

– Thích cả hai nhưng...

– Mày thích đứa nào nhất. Con Mơi, con Mận, hay con Bé?

Sáu im lặng giây lát mới lên tiếng:

– Con Mận nó dữ quá nên tao hông thích. Con Bé thì lớn tuổi quá. Con Mơi cũng lớn tuổi. Tao thích mày nhất...

Con Ấu cười hắc hắc như khoái chí vì biết được Sáu thích nó.

– Tao cũng thích mày nữa... Hồng phải tại vì mày đỡ đòn cho tao mà tao thích...

– Chứ mày thích tao cái gì?

– Hồng biết... Chắc tại vì mày hồng có giống mấy đứa con trai ở đây. Tụi nó nhà quê thấy mờ...

Sáu cười hắc hắc khi nghe con bạn chê đám con trai ở trong làng nhà quê. Quay qua nó thấy con Ấu cũng đang nhìn mình mỉm cười. Sao bữa nay nó thấy con nhỏ đẹp lạ. Ba má khá giả nên Ấu không phải làm vườn mà chỉ lo phụ má việc bếp núc với đi học. Nhờ vậy mà da nó trắng, chân tay sạch sẽ và lành lặn. Là đứa con gái nhà quê mà mặt mày nó sáng láng, tóc đen mượt mà và hai con mắt bồ câu đen lay láy.

– Mày mấy tuổi rồi Ấu?

– 13...

– Mày lớn rồi...

Sáu nói nhỏ và con Ấu gật đầu.

– Má tao nói tao trở mã rồi...

– Trở mã là gì?

Sáu hỏi. Con Ấu nhìn bạn.

– Ai biết... Má tao nói vú tao có trái tràm...

Sáu nhìn con bạn gái lom lom. Lần đầu tiên nó mới nghe nói tới vú mà có trái tràm.

– Trái tràm là trái gì?

– Tao hồng biết... Má tao nói chừng một hai năm nữa tao sẽ biết. Bả nói trái

tràm ở trong đây nè...

Vừa nói con Ấu vừa chỉ vào ngực của mình. Sáu cười hắc hắc.

– Trái tràm ở trong ngực của mày. Ngộ quá há...

Con Ấu gật đầu đưa tay lên mân mê ngực của mình giây lát rồi cười nói.

– Tao thấy có cái gì cộm cộm trong đây nè...

Thấy Sáu nhìn với vẻ nghi ngờ nó nắm lấy tay bạn đặt lên ngực của mình.

– Mày bóp thử coi... Có cục gì u u, cứng cứng trong đó...

Bóp nhẹ nhẹ Sáu gục gật đầu. Nó cảm thấy vú của con bạn có cục gì nhỏ, cứng cứng và cộm cộm lên sau làn vải mỏng.

– Kỳ hén... Giống như có trái gì trong đó. Coi chừng mày bị bệnh... Đau hong?

Con Ấu lắc lắc đầu.

– Hồng đau mà nó tung tức...

Nhìn qua bên trái Sáu hỏi :

– Bên đó có hông?

– Có...

Sáu ngẫm nghĩ giây lát rồi lên tiếng:

– Để tối nay tao về tao hỏi má tao. Bả học trường tây chắc bả biết...

Mặt trời từ từ khuất nơi rặng dừa cao. Sáu nói nhỏ:

– Tao phải đi về...

Con Ấu gật đầu nói nhỏ :

– Ủa... Mai mấy qua nữa nghen...
để tao thoa thuốc rượu cho mấy...

Sáu gật đầu chậm chạp bước có lẽ vì còn đau. Đứng nhìn theo Ấu thấy thương Sáu thật nhiều. Nếu không có Sáu đứng ra chịu đòn thế giờ này chắc nó còn liệt giường rồi sau đó giấu mặt ở trong nhà hồng dám lộ ra đường vì mắc cỡ. Chuyện nó lớn chống ngồng mà bị nằm dài trên bục gỗ cho thầy Quờn đánh sẽ làm cho thiên hạ cười nó quanh năm suốt tháng và hồng có đứa con trai nào dám đi cưới nó làm vợ.

Từ con nít tới người lớn đều xôn xao khi biết tin có gánh hát cải lương về làng. Gánh hát tên Hùng Đông ở trên tỉnh Bến Tre đi lưu diễn xuống hai quận Giồng Trôm và Ba Tri, nhân dịp đi ngang qua làng sẽ dừng lại ở đây để giúp vui bà con hai đêm. Theo như tấm quảng cáo dán

tại nhà lồng chợ thì gánh hát sẽ diễn hai vở tuồng là Trăng Sáng Vườn Dừa và Lũ Bối hí Điều Thuyền.

Tuy còn hai ngày nữa mới tới ngày gánh hát cải lương ghé ngang mà đám con nít nhà nghèo đã hội họp nơi nhà lồng chợ rồi. Ở sâu trong vườn cho nên tụi nó nôn nóng chờ xem cải lương dù biết hồng đứa nào có tiền mua vé.

– Họ cho mình xem hông anh Sáu?

Thằng Cu hỏi trước nhất. Sáu lắc đầu trả lời:

– Cho mày xem làm sao họ bán vé được...

– Vậy là tụi mình đứng ngoài rạp nghe ca vọng cổ...

Thằng Hết lên tiếng. Từng phàn nàn:

– Nghe đâu có hay bằng thấy...

– Anh Sáu... Làm sao họ cho mình dò xem hả anh Sáu?

Hết hỏi. Mấy đứa khác cũng nhao nhao lên tiếng. Tụi nó hy vọng Trí Đa Tinh Nguyễn Sáu sẽ tìm ra kế đưa cả bọn vào rạp coi nguyên tuồng cải lương thay vì phải chờ lúc văn tuồng mới coi ké được. Đường hoàng đi dò rạp coi từ đầu mới oai chứ lén lút chun dò coi cộp thì đâu có oai. Nhất là rủi bị anh gác rình bắt thì còn chi oai phong của anh hùng Lương Sơn Bạc. Đám con nít vườn im lặng để cho đại ca Sáu có thì giờ suy nghĩ mưu sâu kế độc.

– Tao có cách...

Sáu lên tiếng. Mấy chục cặp mắt ốc bươu nhìn chăm chăm vào mặt đại ca

chờ nghe. Sáu thì thầm. Có tiếng cười hắc hắc, khẳng khặc vang lên. Đám con nít lảng lạng giải tán chia nhau thi hành mưu cao kế độc của quân sư.

Mới xế chiều mà nhân viên của gánh hát đã lẳng xằng dựng rạp. Nguyên cái nhà lồng chợ được họ dùng những tấm vải dầy và rộng căng kín mít cao gấp đôi đầu người. Để phòng người vạch màn chun dò coi cộp họ buộc thật chặt những tấm vải vào gốc cột. Ngoài ra họ còn cho mấy anh gác đi tuần rảo trong lúc trình diễn để nắm đầu mấy đứa con nít lén vạch màn chun dò. Sáu đứng nhìn tấm bảng quảng cáo to tổ bố viết nguệch ngoạc mấy chữ:

« Vé thượng hạng 5 đồng. Hạng nhất ba đồng. Hạng nhì 2 đồng. Hạng chót 1 đồng... »

Đọc xong nó bĩu môi cười hỏi con Ấu:

– Mà đi coi hông?

Ấu lắc đầu trả lời. Giọng của nó buồn buồn:

– Tao muốn coi mà má tao hồng cho. Má tao nói chỉ có tiền mua vé cho bà với chị hai của tao thôi. Bà nói tao là con nít đừng nên coi cái lương...

Nhìn cái mặt buồn buồn của con bạn Sáu cảm thấy thương và tội nghiệp. Nó muốn bật mí cái kế của mình nhưng vội nín vì nói ra sợ hư bột hư đường.

– Mà chờ mai rồi coi... Tuồng Lữ Bố hí Điêu Thuyền hay hơn...

Ấu phụng phịu:

– Tao muốn coi tuồng Trăng Sáng Vườn Dừa hà... Mà có tiền mua vé hông?

Sáu lắc đầu.

– Hồng có... mà nếu có tiền tao cũng hồng mua vé dô coi... Tao hồng có thích cái lương... Cái gì mà ca nghe kỳ cục...

– Sao mà kỳ cục... Mà đâu biết ca cái lương mà chê kỳ cục...

– Sao hồng biết... Cái gì là... Em ơi... nếu em có thương anh thì em dìa xin tiền của má em đưa cho anh xài...

Ấu bật cười hăng hắc khi nghe Sáu trối cái giọng vịt xiêm đực ca sáu câu động cổ bù lon. Nhìn mấy bà, cô bày sạp ra bán trái cây, bánh kẹo, Sáu chép miệng.

– Chờ mai tao dẫn mày dô coi. Ngồi ghế thượng hạng...

Ấu quay nhìn Sáu lom lom. Tuy thắc mắc nhưng nó tin vào lời nói của bạn nên im lặng không hỏi. Năm tay con Ấu đi vòng vòng Sáu cười chúm chím khi thấy đám em út của mình xuất hiện. Thằng Hết, Cu, Tủng và Dứt mỗi đứa đều cầm cái lon sữa bò đập kín. Sáu gạt đầu ra hiệu và bốn đứa tụi nó tản ra thi hành nhiệm vụ.

Trời chạng vạng tối. Đứng nơi cửa Sáu nhìn thiên hạ lũ lượt đi về phía nhà lồng chợ. Nó thấy trong số người có cô Năm và bà Nội của mình. Nội và cô Năm mê cải lương, hát bộ lại thêm có tiền nên gánh hát nào về họ cũng đều có mặt.

– Con ở nhà coi chừng nhà ghen Sáu...

– Dạ...

Má và chị Năm diện đẹp đi xem cải lương. Bà là một trong số người đặc biệt được mời ngồi ở hàng ghế đầu. Ông bầu gánh hát khôn tổ mẹ. Ông mời một số tai to mặt bự trong làng đi coi bằng cái ghế danh dự. Để mua cái danh dự đó người ta ủng hộ gấp đôi số tiền mua vé. Má nó là số người đặc biệt nhưng bù lại bà dẫn chị Năm của nó theo. Để được công bằng bà cho hai đứa con trai tiền ăn bánh. Sáu hoan hỉ lãnh một đồng hơn là theo má đi coi cải lương. Nó hổng thích cải lương. Cái gì mà kếp độc, đào thương, thoa son trét phấn dày cộm, bị đâm trúng tim máy chảy dầm dề mà còn ráng ca hết sáu câu vọng cổ dài sừng cà nông bản hổng tới mới chịu lăn đùng ra chết. Mất thời

giờ quá. Chết thì chết đại cho rồi còn ở đó mà khóc lóc hay câu giờ. Con Ấu cãi nói phải ca như vậy mới mùi, mới lâm ly bi đát, khiến cho mấy bà già hỉ mũi rồn rột, còn mấy cô gái khóc nước mắt, nước mũi chảy tèm lem.

Có 2 đồng trong túi Sáu dẫn con Ấu đi dạo vòng vòng. Dân làng lũ lượt đi vào. Có người cẩn thận còn xách ghế của nhà theo vì biết mua vé hạng nhì và hạng chót sẽ hồng có ghế để ngồi. Đang nói chuyện om sòm thiên hạ im lặng khi thấy ông bầu bước ra cái sân khấu bằng cây ghép lại với nhau.

– Kính thưa quý vị... Để mở màn cho buổi trình diễn hôm nay, tôi xin long trọng giới thiệu đào kép của gánh hát. Đây là kép độc Minh Cẩn. Kế đó là đào thương Ánh Tuyết...

Dân làng vỗ tay rần rần. Ngồi hàng ghế danh dự chú Ba Tàu cất cái giọng lơ lớ:

– Phê dồi... Lần này hồng có kép chề đẹp...

Người ta bật cười. Mấy bà có con gái mới lớn thở phào. Hể mỗi lần gánh cải lương về làng mà có kép trẻ, đẹp trai, ca mùi là sau khi dọn đi thì thế nào cũng có một đứa con gái trong làng ôm quần áo đi theo gánh hát hoặc là có đứa mang bầu. Bởi vậy mê cải lương cũng có mà dân làng cũng sợ kép hát trẻ đẹp còn hơn sợ tà mà yêu quỉ.

Tuồng bắt đầu diễn. Phải công nhận kép độc Minh Cẩn tuy tuổi đã gần bốn mươi mà ca sáu câu mùi tận mạng. Mỗi lần y xuống câu mấy bà, mấy cô phải trân mình, há hốc miệng, trợn mắt nhìn

y như chiêm ngưỡng một anh hùng. Riêng cô đào thương Ánh Tuyết mà cất giọng oanh vàng là mấy anh trai làng đều phải nín tè, nín thở và teo bu-gi. Họ say sữa theo dõi tuồng tích nên không chú ý tới việc lạ xảy ra. Từ trong góc tối, cạnh mấy tấm màn những con vật nhỏ từ từ bò ra khỏi mấy cái lon sữa bò. Dế cơm. Dế nhũi. Dế mèn. Dế than. Dế lửa chậm chạp nhẩy ra. Cào cào, châu chấu nhẩy loạn xạ ngẫu. Kiến cánh chập chờn bay lên đáp xuống khi thấy ánh đèn.

Ngồi hàng ghế danh dự chú hương quản Cấy hít hít mũi. Chú nghe có mùi là lạ, như mùi mắm sặc, mắm lóc, lẫn trong đó mùi nước tiểu ngai ngái và mùi gì thum thum.

– Chị Năm có ngửi mùi gì hông chị Năm?

Chú hương quản Cấy quay qua hỏi nhỏ cô Năm của Sáu. Cô Năm trả lời nhỏ:

– Chắc có đứa nào tiêu tiểu trong quần rồi...

– Ủa sao cào cào châu chấu ở đâu dậy nị?

Chú Ba Tàu thì thầm với hương quản Cấy. Họ chỉ thì thầm vì không muốn làm rộn Minh Cẩn đang ca sáu câu. Y chưa kịp xuống câu thì một con châu chấu đáp trên mặt của y. Bị nhột y phải ngưng ca rồi đưa tay lên gạt con châu chấu rớt xuống đất đoạn tiếp tục ca. Vừa mở miệng y chợt nói lớn:

– Sao thúì hoắc vậy nè... Thúì quá... Thúì quá...

Mọi người trong rạp đều ngửi được

mùi thúi nhưng không ai dám nói ra.
Tối chừng nghe Minh Cẩn la lớn họ mới
đồng loạt nói lớn:

– Thúi...

– Thúi quá...

Chị Năm của Sáu bịt mũi. Tiếng la
rùm trời:

– Thúi hoắc...

– Thúi quá... Có đứa nào ỉa trong
quần hông tụi bây?

Hương quản Cấy đứng dậy hỏi lớn.
Vừa lúc đó một con cào cào đáp xuống
đầu ông ta. Đưa tay chụp nó ông la làng
chối lợi:

– Thúi... Mấy con cào cào, châu chấu
này thúi quá...

Mọi người trong rạp tá hỏa, ùn ùn
kéo nhau ra khỏi rạp. Họ tụ năm, tụ ba
đòi tiền lại khiến cho ông bầu gánh hát
phải đứng ra điều đình. Ông hứa tối mai
sẽ diễn lại vở tuồng để đền bù lại buổi
hát bị dở dang của đêm nay.

Đứng ở cửa nhìn mọi người túa ra
sân Sáu cười hắc hắc. Nó bật mí cho con
Ấu nghe cái kế của nó khiến cho con nhỏ
ôm bụng cười lăn lộn. Đợi cho bạn cười
đã rồi Sáu mới dặn dò:

– Mày đừng có nói với ai nghe. Bị cú
này ông bầu sẽ cho tụi mình dô coi hồng
lấy tiền...

Con Ấu hứa trước khi từ giã. Sáu
trùm mền kín mít giả vờ ngủ vì biết má
của nó sẽ trở về nhà. Có thể bà sẽ lôi nó
dậy để tra hỏi. Nằm ngáy khò khò nó
mỉm cười khi nghe chị Năm phàn nàn:

– Hồng biết thằng mắc dịch mắc toi nào phá đám... Hồng được coi cải lương mà lại bị cào cào bay thúì hoắc...

– Thằng Sáu ngủ chưa?

– Con hồng biết... Thấy nó trùm mền kín mít...

Nghe vậy Sáu còn ngáy lớn hơn. Tiếng má nó vang lên nhỏ:

– Để mai má hỏi nó... Tao nghi nó biết ai làm...

Sáu và con Ấu đứng nhìn dãy ghế trống của gánh hát. Kế nó là thằng Hết và thằng Cu. Ấu thì thầm:

– Chú Ba tới kìa...

Sáu mỉm cười khi thấy chú hương quản Cậy và ông bầu gánh hát đi tới. Nó biết họ tới gặp mình để điều đình.

– Sáu...

Hương quản Cậy lên tiếng. Sáu cười nói lễ phép:

– Dạ... Chú Ba kiểm con...

Hương quản Cậy lườm Sáu. Ông ta đủ khôn ngoan để biết thằng thủ lĩnh đám con nít nhà nghèo đã chủ mưu chuyện phá phách gánh hát đêm hôm qua. Ông bầu gánh hát liếc nhanh Sáu xong lên tiếng:

– Qua cho mấy em dô coi hát miễn phí...

Thiếu chút nữa con Ấu la lớn và nhảy cõn lên. Sáu bình tĩnh lên tiếng:

– Dạ cảm ơn bác...

– Miễn là em đừng có phá phách...

Liếc nhanh hương quản Cấy, Sáu cười gật đầu.

– Dạ...

– Qua nhờ mấy em phụ lau chùi bàn ghế chú thúì hoặc mấy bà mấy cô rầy...

– Dạ tôi sẽ bảo tụi nó làm phụ cho bác...

Quay qua Hết, Sáu ra lệnh:

– Mà đi kêu tụi nó tới phụ gánh hát...

Mừng rỡ Hết và Cu chạy đi. Trước khi quay lưng đi với ông bầu gánh hát, hương quản Cấy còn dặn lần nữa:

– Mày nhớ đừng phá đám nữa nghe mày. Mày mà phá đám là tao còng đầu mày...

Con Ấu nói nhỏ:

– Mày coi chừng ông dữ lắm đó...

Sáu xì tiếng dài.

– Ông hù đó... Ông mà đụng tới tao là ba tao thiếu ông liền...

Quay nhìn con bạn nó cười chúm chím.

– Bây giờ mày đi về nhà sửa soạn để tối nay đi coi hát. Nhớ xúc bông bưởi cho thơm vì rạp hát thúì lắm...

Con Ấu cười hắc hắc. Năm tay bạn nó đặc đặc.

– Mày tới đón tao nghen... Tao muốn mày đi với tao...

Sáu gật đầu im lặng nhìn con Ấu vừa đi vừa nhún nhảy. Nó nhận ra con nhỏ

đã trở mã thành con gái chứ không còn là đứa con nít nữa.

Bảy giờ tối. Dân làng lũ lượt đi vào rạp. Đám con nít nhà nghèo đứng đầy nơi nhà lồng chợ đợi tới phiên để vào coi hát. Lần này tụi nó không phải coi hát cộp mà đường hoàng vào coi như người lớn. Đợi cho mọi người vào hết xong anh gác cửa quay qua hỏi Sáu:

– Chú em có mấy đứa?

– Tui hổng có đếm nhưng...

Tuy nhắm mắt nhưng ớn Sáu và đám con nít nên anh ta nói lớn:

– Tụi bây đừng có ồn ào và chộn rộn. Đứa nào không nghe lời tao đuổi ra ngoài...

Sáu giơ tay ngoắc. Đám con nít dưới

quyền của Bảy Thưa cũng ủa tới nhập bọn. Sáu và Ấu đi vào trước nhất. Ông bầu gánh hát biết thân phận nên dành cánh gà bên phải cho đám con nít. Con Ấu nằng nặc đòi Sáu dẫn lên đứng nơi hàng đầu chỗ con Mận, Mơi để nhìn mặt kếp độc Minh Cẩn. Cũng như bao nhiêu đứa con gái trong làng nó mê và ghiền cái lương. Sáu hổng thích song vì Ấu năn nỉ nên nó phải gắng gượng vào xem. Nhìn đám bạn gái say mê thưởng thức tiếng đàn, giọng ca nó cảm thấy hài lòng và sung sướng là đã tạo ra niềm vui cho đám bạn nhà nghèo cùng khổ của mình nhất là đứa con gái đang kín đáo nắm chặt bàn tay của mình.

TRẬN ĐÁ BANH HÒA BÌNH

Bây Thừa hơi ngạc nhiên khi thấy Sáu tới gặp mình dù nó không biết thắng nửa bạn nửa thù tính toán hay mưu mô cái gì. Vừa thấy mặt Sáu nó cười cười nói lớn.

– Tao nghe mày quánh thằng Bỉnh chạy sút quần...

Sáu cười tủm tỉm. Nhìn Bảy Thừa nó nói với giọng nhỏ nhẹ và thân tình như nói với bạn bè.

– Tao muốn nói với mày chuyện thằng Bỉnh...

Bảy Thưa lắc đầu. Giọng của nó lạnh nhạt. Dù sao nó vẫn còn ôm mối hận trong lòng.

– Nó bà con với tao...

Sáu hiểu là Bảy Thưa không muốn binh nó mà cũng không muốn binh Bỉnh. Nhìn Bảy Thưa nó nói với giọng nghiêm nghị:

– Tao sẽ dọn lên tỉnh...

Bảy Thưa làm thinh dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

– Không có tao dám con nít nhà nghèo của làng mình không quánh lại thằng Bỉnh. Tụi nó cần một thằng chỉ huy...

Bảy Thưa gật đầu. Sáu nhìn vào mặt người đối diện.

– Một thằng chỉ huy tốt...

Sáu nhấn mạnh ở tiếng “tốt”. Bảy Thưa hiểu ý nó. Một kẻ chỉ huy tốt phải bênh vực, che chở, giúp đỡ và không đánh đập đàn em.

– Khi tao đi rồi thì mày sẽ chỉ huy tụi nó... Chịu hông?

Bảy Thưa làm thinh. Nó hơi bất ngờ về lời đề nghị của Sáu. Ngoài ra nó còn tự hỏi mình có đủ sức gánh vác nổi danh vị đại ca không.

– Tao không quánh lại thằng Bỉnh và tao cũng không muốn quánh với nó...

Bảy Thưa lên tiếng và Sáu gật đầu cười.

– Tao có cách làm cho làng mình với làng nó hòa với nhau...

– Cách gì?

– Tao sẽ nói ra nếu mày dẫn tao đi gặp thằng Bỉnh. Có mặt nó tao sẽ nói cho mày và nó biết...

Suy nghĩ giây lát Bảy Thưa ứng thuận. Nó lấy xe đạp chở Sáu xuống làng Bình Chánh gặp Bỉnh. Đám con nít Bình Chánh nghe tin ùn ùn kéo tới nhìn tận mặt Trí Đa Tinh Nguyễn Sáu, kẻ cựu thù đã quánh chúng một trận xất bắt xang bang nhớ hoài không quên.

Thấy mặt thằng Bỉnh hăm hăm và quân lính của nó lườm lườm Bảy Thưa hỏi nhỏ Sáu:

– Mày ớn chưa?

Dù trong bụng đánh lô tô song Sáu làm mặt thản nhiên cười nói.

– Nếu sợ thì tao đã không đi với mày. Tao biết mày sẽ không để cho tụi nó quánh tao...

Bảy Thưa cười.

– Mày đúng là Trí Đa Tinh...

Sáu nhìn Bỉnh khi nghe nó hỏi mình một câu cộc lốc:

– Mày tới đây làm gì?

Bảy Thưa lên tiếng trước khi Sáu trả lời:

– Tao kêu nó đi với tao xuống gặp mày để nói chuyện...

– Chuyện gì?

– Chuyện hai đứa huề với nhau...

Bính cười hực.

– Tao đâu có muốn huề với nó... Mai một tao sẽ quánh nó như nó đã quánh tao...

Bảy Thưa nhìn Bính. Giọng của nó vang chắc nịch.

– Mà mày quánh không lợi nó đâu...

– Sao mày biết?

Bảy Thưa cười cười nhìn Sáu với cái nhìn nhiều ý nghĩa.

– Tao biết. Một mình nó mày quánh đã không lợi thêm bây giờ tao về phe với nó...

Thằng Bính nhìn Bảy Thưa lom lom. Sáu chêm vào một câu làm cho Bính xanh mặt.

– Nó là dân Lương Quới như tao...

Bính làm thinh. Biết nó sò Sáu cười nói.

– Tao với mày đánh nhau hoài sẽ không có lợi. Ba má tụi mình biết là hai đứa bị đòn. Bây giờ mình dùng trái banh để quánh nhau...

Bính nhượng cặp chân mày chối xể của nó.

– Mày nói gì tao không hiểu...

Liếc nhanh Bảy Thưa, Sáu từ từ giải thích.

– Tao biết mày thích đá banh. Sân banh của mày đẹp lắm. Bây giờ mình đá banh đi. Nếu tao thắng thì tụi mình huề không quánh nhau nữa...

– Còn mày thua?

Bính hỏi vặn. Sáu cười nhìn Bảy Thưa.

– Thì tao sẽ để cho mày qua Lương Quới chơi thả cửa...

Bính gật đầu liền. Thực ra nó cũng ớn quánh nhau với Sáu. Nó biết sức mình không thể so bì với trí óc đầy mưu kế của thằng con nít ở tỉnh mang danh Trí Đa Tinh.

– Tao chịu... Đá banh ở đâu?

– Tại đây...

Nhìn thấy nét vui mừng hiện ra trên mặt của Bính, Sáu tiếp liền:

– Nếu sân banh là của mày thì trái banh đá sẽ do tao chọn...

Bính do dự không biết tính sao. Cuối cùng nó quay qua hỏi Bảy Thưa.

– Mày tính sao Bảy Thưa?

Bảy Thưa lắc đầu cười.

– Đừng hỏi tao. Tao sẽ đá cho đội Lương Quới...

Sáu mừng rơn trong lòng. Nó đang tính năn nỉ Bảy Thưa vào đội banh mà chưa kịp mở miệng. Bây giờ Thưa nói ra nên nó khỏi cần làm. Bính kéo đàn em của mình bàn tán giây lát rồi bằng lòng điều kiện đưa ra của Sáu. Hai bên cũng chọn ngày thứ bảy tuần tới đúng 2 giờ chiều để bắt đầu trận đá banh lịch sử.

Thứ bảy. 2 giờ chiều. Đây đặc con nít gái trai ngồi đứng quanh sân banh. Phe ta dĩ nhiên ít hơn. Sáu đã nhờ con Ấu vận động để kéo mấy đứa bạn cùng trường đi ủng hộ. Con Mơi, con Mận đều có mặt. Vì không đủ cầu thủ nên Sáu

phải chọn con Ấu làm thủ môn khiến con nhỏ khoái chí cười toe toét. Nó xấn quân tới đầu gối đứng chống nạnh giữa khung thành trông giống như cầu thủ đá banh thứ thiệt.

– Ấu... Mà không được né banh nghe mà...

Con Mận la cảnh cáo khi trận đấu bắt đầu. Cầu thủ Lương Quới đều nhỏ con trừ một mình Bảy Thưa. Chúng bị phe địch lấn, càn, quét, đốn té ngửa ra đất. Đá banh là môn thể thao nặng về thể lực do đó phe nào to con, dai sức sẽ nắm được nhiều phần thắng hơn. Đám con nít Bình Hòa hò reo khi thấy Bình kéo banh vượt qua mặt trung phong Bảy Thưa rồi tiến vệ Sáu. Bình đưa qua cho Ấn. Ấn lừa qua hậu vệ Đánh đoạn trả lại cho Bình khiến cho Sáu, Đánh và Hết đều lở bộ. Thủ quân to lớn như ông

thần ào xuống khung thành chỉ còn có mỗi thủ môn Ấu. Nhỏ con, ốm yếu, mít ướn, nhưng Ấu lại lì và chịu chơi bằng cách lao thẳng hai chân vào cái đùm của Bình. Bị chọt vào ngay chỗ nhược thẳng Bình dội ngược trở lại không kịp dứt cú đá vào khung thành trống trơn.

– Mà đá vào ngay cái đùm của tao...

Bình la làng. Con Ấu lồm cồm ngồi dậy. Sáu đỡ nó đứng lên.

– Mà có sao hông?

Con Ấu lắc đầu nhăn răng cười hắc hắc chạy lượm trái banh. Phe ta hò la hoan hô cho con Ấu đã cứu nguy cho đội banh của mình. Tức giận thẳng Bình la lớn.

– Nó chơi xấu... Phải bị phạt đền...

Đứng gần đó con Mận tay chống nạnh miệng cãi ong óng:

– Chơi xấu chỗ nào... Nó đá banh mà... Ai biểu mày có hai trái banh làm chi cho nó đá... Nó còn hiền đó... Gặp tao, tao đá xong tao còn bóp nát cái đùm cho mày khỏi lấy vợ...

Bính giận tím mặt song biết không thể nói lại cái miệng nổi tiếng chanh chua và đánh đá của con Mận...

Hướng về Ấu đang đứng trước khu-
ng thành con Mận còn dặn dò thêm.

– Lần sau nó đem banh xuống mày húc cho bể cái đùm của nó nghe Ấu... Có gì tao chịu...

Đám con nít cười lăn ra đất. Trận đấu lại tiếp tục sau một hồi cãi vã. Từng đá banh ở trên tỉnh nên Sáu có kinh

nghiệm nhiều hơn đám con nít Lương Quới. Nó biết phe nhà không thể nào thắng trận banh này được. Thủ hòa là may lắm rồi. Tuy cao lớn song Bảy Thừa lại chậm chạp. Còn thằng Đánh, Hết thì vụng về nên làm mất banh hoài. Thằng Sơn, Bảnh, Cu, Chơi và Lạc vừa nhỏ con, ốm yếu lại không biết đá banh thành ra thỉnh thoảng mới đụng được trái banh.

Gần hết hiệp nhứt, Bính kéo banh một cái vù qua khỏi Bảy Thừa. Vừa chậm chạp lại bị lỡ bộ nên nó để cho Bính tràn xuống. Sáu nhào ra thì Bính khôn ngoan đưa banh qua cho Ấn vừa tràn xuống. Chỉ cần dùng móng hẩy mạnh một cái nó đã làm cho thằng Hết ngã lăn ra. Sáu nhào tới cứu nguy thì Ấn nâng banh qua cho Bính. Chỉ có một mình với con Ấu song Bính vẫn ớn cú đá của con nhỏ. Nó khôn ngoan nhấp cho con Ấu lỡ bộ nhào

về bên trái xong đá nhẹ vào khung thành trống trơn. Dù biết không phải lỗi của mình con Ấu cũng dùng dằng đi lượm banh. Nó đưa nắm tay nhỏ nhấc lên hù thằng Bỉnh khi nghe tiếng cười hí hí chọc quê của thằng này.

– Lần sau mày xuống là tao đá bể cái đùm của mày...

Lè cái lưỡi ra thằng Bỉnh cười hắc hắc.

– Lần sau xuống tao sẽ cho mày ôm trái banh...

Vừa nói nó vừa làm dấu cái bụng bầu khiến cho con Ấu giận ứa nước mắt. Phe Lương Quới nín khe vì bị thua một trái. Chưa hết. Đội Bình Hòa lên tinh thần khi thắng được một trái. Mười phút trước khi hết hiệp đầu dưới sự điều động khôn

ngoan của Bỉnh và Ấn, đội Bình Hòa ghi thêm hai bàn thắng nữa. Dứt hiệp đầu hai đội được nghỉ xả hơi nửa tiếng. Chờ cho Sáu và Bảy Thừa uống nước xong con Mận nói lớn.

– Để tao với con Mơi thế thằng Sơn và thằng Lạc. Tụi nó nhỏ con ốm yếu bị mấy thằng Bình Hòa lấn té hoài...

Sáu biết điều đó. Nhìn con Mận nó hỏi nhỏ.

– Mày biết đá banh hông mà đá...

Con Mận cất giọng ong óng như muốn hù đám con nít Bình Chánh đang ngồi ở đằng kia.

– Tao hông cần đá banh. Tao đá bể cái đùm là tụi nó ớn không dám càn xuống...

Con Mơi xen vào, phụ họa cho con Mận.

– Để con Ấu thủ thành còn tao với con Mận kè thằng Bính với thằng Ấn cho. Thằng Đánh chặn thằng Tý Em. Tụi mày cứ việc đem banh lên...

Bảy Thưa cười im lặng. Có lẽ cũng ớn con Mận nên Sáu bằng lòng để cho hai nữ cầu thủ mới vào hợp cùng Đánh lãnh phần thủ thành với con Ấu. Phần nó sẽ cùng với Bảy Thưa, Hết, Cu và thằng Chơi vượt qua phân đất địch để làm bàn. Tuy nhiên Sáu biết đội banh Lương Quới không thể thắng nếu nó không gỡ bừa bối của mình ra. Ngấm nghĩ giây lát nó cầm lấy trái banh xong dẫn cầu thủ chạy ra sân.

Khán giả hai làng vỗ tay la hét âm âm khi Sáu tung banh lên trời báo hiệu

hiệp nhì bắt đầu. Bảy Thưa chặn banh xong kéo xuống. Ấn trời tới chặn. Thưa đưa banh cho Sáu. Bính nhào tới và Sáu khôn ngoan hất qua cho Hết. Cu Lớn nhào vào cản. Hết đưa cho Đánh bên cánh phải. Thằng này thọc banh xuống cho Bảy Thưa lúc đó đang ở lưng chừng bên sân địch. Đám cầu thủ giỏi nhất của Bình Hòa như Bính, Ấn, Cu Lớn đều lỡ bộ. Được dịp may bằng vàng Bảy Thưa kéo qua khỏi thằng Trộn đoạn bắn ngang cho Sáu vừa trời tới. Vị thủ quân kéo xuống, vượt qua khỏi thằng Tý Em. Thấy thế nguy thủ môn Nhạn nhào ra định hốt banh song Sáu khôn ngoan đưa banh cho Bảy Thưa để nó đá nhẹ vào khuôn thành trống trơn. Khán giả Lương Quới, có đứa vỗ tay, đứa la hét, đứa nhảy lên hoan hô đội nhà vừa ghi bàn thắng đầu tiên. Bảy Thưa bước tới bắt tay Sáu. Nó biết Sáu đã nhường vinh dự cho nó. Sáu

có thể đá vào khung thành song nó lại không làm mà đưa banh qua cho mình để ghi bàn thắng. Cử chỉ đầy tinh thần thể này làm cho nó phục thẳng nửa bạn nửa thù nhiều hơn.

Để cho đội Lương Quới gỡ lại một trái Bình giận điên người. Cũng vì vậy mà nó vấp nhiều lỗi lầm. Trong một lần kéo banh xuống nửa sân bên địch nó bị con Mận lấy mất banh xong đá lên cho Bảy Thưa đang ở giữa sân. Mừng rỡ Bảy Thưa dẫn banh xuống. Thăng Bí ra cản. Bảy Thư đưa cho Sáu ở bên phải của mình. Sáu kéo qua mặt Cu Lớn và Tý Em. Thấy Cu Nhỏ sẵn tới nó bắn sang Lạc rồi banh sang Bảnh. Thăng này kéo xuống khiến cho Tĩn lỡ bộ. Bình la làng chối lợi khi thấy Bảy Thưa, Sáu, Lạc và Bảnh có mặt ở vùng cấm địa. Thủ môn Nhạn lúng túng thấy rõ. Cười hắc hắc Lạc

kéo banh vào khung thành trống trơn. Khán giả Lương Quới đập pháo chà nổ ù ù, thụt khí đá nổ âm âm như trống trận để ăn mừng chiến thắng. Thua hai bàn liên tiếp thăng Bình mới thực sự ớn mưu kế của Trí Đa Tinh Nguyễn Sáu. Nó biết mình mắc mưu khi để cho Sáu chọn banh. Nó và cầu thủ Bình Hòa chuyên đá banh bằng trái bưởi rụng, nặng chình chịch và lăn rất chậm. Trong khi trái banh của Sáu bằng cao su nhẹ, nhảy tưng tưng và lăn thật nhanh. Không quen với banh cao su nên nó mới bị con Mận lấy mất banh. Nó còn thở dài ngao ngán khi thấy các cầu thủ của mình cứ đá hụt hoặc bị mất banh hoài. Bây giờ nó chỉ biết cố gắng cầm cự để mong thủ huế thôi. Huế sẽ không bị mất mặt bầu cua lắm. Thấy Sáu bước tới thì thầm với Bảy Thưa đang đứng nơi giữa sân nó biết mình không còn hy vọng dù mong manh để thủ hòa.

Tuy nhiên nó đâm ra thắc mắc khi thấy các cầu thủ của Lương Quới đá chậm lại như muốn để cho hết giờ.

– Hết giờ rồi...

Bảy Thưa nói lớn đoạn ôm trái banh lên. Hai phe thù nghịch bắt tay nhau. Nhìn Bảy Thưa và Sáu giây lát Bình mới hỏi nhỏ.

– Hai thằng bây không muốn thắng?

Liếc nhanh Bảy Thưa, Sáu cười trả lời.

– Thắng đâu có lợi... Tao chỉ muốn tụi mình hòa với nhau...

Bình thực sự cảm kích cử chỉ anh hùng của Sáu. Cười vui vẻ nó nói với Bảy Thưa.

– Từ nay mình sẽ không quánh nhau nữa. Mình sẽ chơi chung với nhau...

Hai phe mở tiệc ăn mừng tại sân banh. Nhìn những đứa con nít nghèo nàn cười đùa, giỡn hót với nhau Sáu cảm thấy lòng buồn man mác. Nó biết rồi đây nó sẽ phải xa lìa những đứa bạn thân thương và có thể không bao giờ gặp lại. Nó sẽ nhớ con Ấu, Hỉ, Mơi, Mận, Bảy Thưa, Bình, Hết, Cu, Đánh và tất cả những đứa bạn, dù chỉ sống trong thời gian ngắn ngủi song lưu lại trong lòng nó vô vàn kỷ niệm không bao giờ phai nhòa.

